

KAMÇATKA KATLIAMI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No: 19

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1984. Dr. Şevki Bey Sokak.
10/3 Türbe-Istanbul Telefon: 528 43 84

I. BÖLÜM

Banyodaki aynanın önünde çırılçıplak duran Jan Kaunas siyah kıllarla kaplı gövdesine losyon sürüyordu. Korelilerin temizliğe karşı manyakça bir tutkusu vardı: Sevgilisi en ufak bir "erkek" kokusundan rahatsız olurdu. Kanada'da kaldığı günler boyunca haftanın birkaç saatini Kedok Va-Dae'nin yumuşak bedenine ayıran Jan Kaunas, bu zevten yoksun kalmak istemiyordu. Yoksulların New York'u olan Montreal karmaşık insan yığınları yüzünden ruhsuz bir görüntüye sahipti. Doğudaki yoksul Fransız halkla, batıda bolluk içine gömülmüş Anglosakson halkın yaşam tarzları apayrıydı. Kış yaklaştığı için Montreal'den daha başka bir yerde olmayı tercih eden Jan Kaunas'ı kar ve dondurucu rüzgârla dolu dört aylık bir süre bekliyordu.

Dairesinin madeni merdiveninde ayak sesleri duyulduğunda Jan Kaunas henüz çıplaktı.

Montreal'in bu bölgesindeki bütün eski evlerin girişi, geçen yüzyıldan kalma madeni döner merdivenlere bağlıydı. Sessizliği bozan hafif bir zil sesi üzerine, Jan Kaunas beline bir havlu sararak kapıyı açmaya gitti.

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla Kedok Va-Dae ondan daha uzun boylu duruyordu. Genç kadının üstünde su geçirmez bir yağmurluk olduğu halde elinde de kocaman bir şemsiye vardı. Dışardaki sağanak her an kara dönüşebilirdi.

Genç Koreli dudaklarında hafif bir gülücükle odaya girdikten sonra şemsiyesini kapatarak onu Jan'a uzattı. Jan Kaunas şemsiyeyi mutfığa götürürken genç kadın da yağmurluğunu çıkarıyordu. Jan, kasıklarına ateş bastığını hissetti. Üzerindeki uzun giysi Kedok'a görkemli bir imparatoriçe havası vermişti. Genç kadın çıkık elmacık kemikleri, çekik gözleri ve etli dudaklarıyla çok çekiciydi.

Kedok kırmızı dudaklarını aralamış, hafif bir gülücükle ayakta hareketsiz duruyordu. Jan Kaunas onu ilk kez Mackay Street'te bulunan **Hi-Korea House**'da gördüğünde, renkli bebeklerle süslenmiş olmasına rağmen iç karartıcı dekoru hemen unutmuştu. Sırf Kedok'u görmek için o lokantaya sık sık gitmiş, sonunda o güne dek geçirdiği deneyimler sayesinde genç kadınla bir bağ kurabilmişti. Onu tavlatabilmek için ilk davet ettiği yer, **Thursday's Bar** olmuştu.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Kedok, Jan'ın Saint-Laurent Meydanı'ndaki sakin görünüşlü, küçük dairesine gelmeyi kabul etmişti. Yumuşak, deneyimli ve az konuşan bir sevgili olan Kedok ince uzun boyu, yüksek ve dolgun göğüsleriyle doğrusu nefisti. Jan Kaunas genç kadının boşta olduğu için mi, yoksa gerçekten kendisini sevdiği için mi onunla yattığını anlayamamıştı. Lokantadaki işi dışında Kedok'un özel hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Kedok da meraklı bir kadın sayılmazdı. Jan, Avrupalı yayımcılara kâğıt satın almak için buraya geldiğini söylemiş, genç kadın da başka bir şey öğrenmek istememişti. Tabii, Kedok'a Kuzey Kore'de Pyongyang'da geçirdiği günlerden hiç söz etmemiştir.

Berberlikleri ilk günden beri sürüp gidiyordu. Jan genç kadınla olmak istediği zaman **Hi-Korea House**'a telefon ediyor - çok kötü olduğu için artık o lokantaya gitmiyordu - Kedok da işten çıktıktan sonra Jan'ın

küçük dairesine geliyordu. Bu akşam da öyle yapmıştı.

— Bir şey içmek ister misin?

Genç kadın hâlâ ayakta olduğu halde başını "evet" anlamında salladı. Jan Kaunas damarlarındaki kanın harekete geçtiğini hissediyor, Kedok'u seyretmeye doyamıyordu. Jan'ın sarındığı havlunun altında etkilenme sonucu hafif bir kabarıklık olunca Kedok gözlerini yere indirdi. Jan bunun çekingenlikten mi, yoksa kendine olan güvenden mi kaynaklandığını pek kavrayamadı. Havlunun çözülmesini engellemeye çalışarak midasını içeri çekti ve ellerini genç kadının kalçalarına yapıştırdı. İnce kumaşın avuç içlerinde bıraktığı etki bir elektrik şokundan farksızdı. Kumaş hışırtılarıyla birlikte genç kadını kendine çekti ve onu dudaklarından öperek:

— Çok güzelsin, dedi.

İri elleri hâlâ kadının kalçalarındaydı. Giysisinin bolerosunu açmak için ellerini yukarı kaldırınca, elbise kendiliğinden koltuk altlarına dek iniverdi.

Jan'ın soluk alışları hızlanmıştı. İpek kumaşın altından sivrilen göğüs uçlarıyla oynuyor, Kedok da Jan'ın bu okşamalarına ses çıkarmıyordu. Jan'ın önünü kapatan havlu sonunda yere düşmüştü. Kedok sevgilisinin erkekliğini sımsıkı kavradıktan sonra yumuşak ve titiz parmak hareketiyle onu okşamaya başladı. Bakışları sevgilisinin bakışlarıyla karşılaşınca:

— Çok büyük, diye fısıldadı.

Genç kadının parmakları bir metronomun düzenli hareketleri gibi gidip geliyordu.

Jan Kaunas emredici ses tonuyla:

— Gel! dedi.

Kedok elbisesini çıkarmaya giriştiğinde, Jan onu durdurarak:

— Hayır, böyle kal, dedi.

Ses tonu boğuk ve arzu doluydu. Kedok'un elinden

tutarak onu salonun uzantısında bulunan, büyük bir yatakla döşeli odasına götürdü. Jan sırtüstü yatağa uzandığında, Kedok da eteklerini toplayarak onun bacakları arasına diz çöktü. Sonra yüzünü aşağı indirerek, dilinin ucuyla kendine özgü çıldırtıcı hareketlerine başladı.

Jan Kaunas bir yılan gibi kıvrılarak jüponun tüllerini ateşli bir el hareketiyle itti ve kadının tenini kaplayan çorabı bulduktan sonra üçgen biçimindeki minicik naylonu tuttu. Genç kadın da ona yardım etmek için kıvrılmıştı. Hep böyle başlardı. Jan sabrını frenlemeyecek duruma geldiğinde, Kedok'u tüm gücüyle kavrayarak onun soyunmasını bile beklemeden harekete geçirdi. Sevişmeleri bir tecavüzden farksızdı. Ama Koreli genç kadın bu oyuna her seferinde uysallıkla karşılık veriyordu.

Sonra Kedok dudaklarını sevgilisinin bacakları arasında gezdirir, Jan güçsüz kalana dek çılgınca sevişirlerdi. Zevkli dakikaların sonunda Montreal hakkında bazı önemsiz konulara değinirler ve genç kadın evine geri dönerdi. Jan Kaunas onu ilk öptüğü ya da akşam birlikte yemeğe çıktıkları günü hatırlamıyordu. Zaten Kedok da umursamıyordu bunu. Jan Kaunas, Kedok'un Koreli olmayan bir adamla ilişkisini ailesinin hoş karşılamayacağını düşünüyordu. Bu yüzden Kedok ilişkilerini gizli tutuyor olmalıydı. Ama genç kadın seksüel açıklıklarını pratik yoldan gidermeyi de çok iyi biliyordu doğrusu! Jan bu durumdan hoşnuttu, samimiyet kurduğu insanların sayısı ne kadar az olursa onun için o kadar iyiydi.

Bu akşam her şeyiyle mükemmeldi. Kedok'un dili Jan'ın gövdesi boyunca ilerliyor, genç kadın sıcak ve ıslak dudaklarını Jan'ın en gizli yerlerine değdirmeye büyük bir özen gösteriyordu. Bir an doğrularak, sertleşmiş erkekliğini eliyle kavradı ve bakışları

karşılaştıktan sonra Kedok haz dolu bir sesle:

— Ne kadar büyük! diye bir kez daha tekrarladı.

Jan sert bir hareketle kadını boynundan tutarak yüzünü kendine çekti. Kombinezon tenine değince Jan vücudunda bir dalgalanma hissetti. Hemen boşalmak için bütün adalelerini kastı. Parmaklarını Kedok'un kaba etlerinde dolaştırarak jartiyerin sateniy-le oynuyordu.

Bu zevk dolu dakikaların verdiği hazza rağmen Jan dışarıdan gelen olağandışı ve hafif sesi duyabilmişti.

Birisi ağır adımlarla merdivenlerden çıkıyordu. Jan tüm dikkatini vererek dışarıdan gelen sesi dinledi. Bu merdiven yalnızca kendi dairesine çıkardı ve Jan bu akşam kimseyi beklemiyordu. Bir yanlışlık olmalıydı, fakat bu saatte Montreal caddelerinde kimse dolaşmazdı. Evin zemin katında yaşlı bir karı koca otururdu, ama onlara da hiç ziyaretçi gelmezdi. Jan kapıya bakmak için hafifçe başını kaldırdı. Kedok durumdan habersiz okşamalarına devam ediyordu. Dışarıdan gelen ses kesilmişti. Jan Kaunas.Kedok'un bakışlarıyla karşılaştığı zaman, güçlü bir rüzgârın eski merdiveni titrettiğini düşünmeye hazırdı.

Kedok'un siyah gözbebeklerini o güne dek görmediği çılgınca bir anlam kaplamıştı. Genç kadın başını tekrar eğerek okşamalarını daha bir belirgin hale getirdi.

Delice zevk anları Jan'ın korkularını bir süre için gidermişti. Genç kadının titreyen kaba etleri vücuduna değdiği an Jan'ın tüm bedenine müthiş bir zevk duygusu yayıldı. Kedok kontrolünü kaybetmişti.

Buz gibi bir dalgalanma Litvanyalı adamın omurga iliklerine dek işlemişti, ama öfke,düş kırıklığı bir anda yeniden arzusunun yerini aldı. Bu meslekte güvenlik önlemlerine boş vermek olmazdı. Kalbi göğsünde hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Hafifçe doğrularak genç kadını saçlarından kavradı ve başını geriye iterek

bedenini vücudundan ayırdı. Koreli kadının gözlerine şaşkın bir ifade hakimdi.

— Ne yaptın sen, küçük orospu? diye homurdandı Jan Kaunas.

Ani bir kasılmayla Kedok'un yüz hatları değişmişti.

— Ne demek istiyorsun? diye geveledi.

Jan Kaunas cevap verecek zamanı bulamadı. Kapıdaki iki kilit de aynı anda dönmüş, kapı sertçe açılmıştı.

Maymuncuklar! Jan Kaunas ani bir hareketle Kedok'u bir tarafa iterek ayağa kalktı. Koreli kadın alnını yatağın demirine çarparak acı bir çığlıkla yere düştü. Jan'ın ayağa kalkması bir saniye bile sürmemişti, ama baskın yapan üç adam çoktan evin içine dalmışlardı.

Bodur gölgeleri, kare yüzleri ve çekik gözleriyle adamlar birbirlerinin tıpatıp aynısıydı. Jan Kaunas Korelileri bir görüşte tanıyacak kadar çok yaşamıştı Asya'da. Adamların ikisi kot pantolon ve gömlek giymişlerdi. Üçüncü adamın üzerinde ise mavi bir elbise vardı. Jan'ın gözleri adamların ellerine takıldı. Hiçbirinde silah yoktu, öyleyse onu öldürmeye gelmemişlerdi.

Yatağa doğru ilerliyorlardı.

Jan Kaunas telefona eğildiği sırada, adamlardan biri bir tekmede telefonu odanın öteki ucuna savurdu. Jan Kaunas elini şiltenin altına daldırarak bıçağını çekiverdi. Ateşli silah kullanmayı hiç sevmezdi, çünkü silah giydiği kıyafetlerle bağdaşmıyordu. Adamlardan biri üstüne saldırmıştı. Adamın parmakları Jan'ın sağ elini kavrayarak, bıçağı atmaya çalışıyordu. Diğer Koreliyse Jan'ı arkadan çembere almıştı.

Yine de Jan kurtulmayı başardı. Bu arada kolunu aşağı indirmişti, bıçağı yere paralel bir şekilde elinde tutuyordu. Korelilerden biri saldırdığı anda genç adam

bıçağını bir darbeye herifin midesine sapladı.

Adam boğuk bir çığlık atarak yere yuvarlandı.

Jan Kaunas bıçağını yaraya bir kez daha saplayarak diğer hasmına saldırmaya hazırlandı.

Jan'ı arkadan çembere alan Koreli boynuna geçirdiği bir zincirle onu boğazlıyordu. Jan Kaunas şah-damarının ezildiğini hissetti, öteki yaralı yere kayarak, iki eli midesinde, kendini kaybetmişti. Üçüncü Koreli bıçağın varlığı karşısında, Jan Kaunas'ın ensesine sert bir karate darbesi attı. Litvanyalı bacaklarının halsizleştiğini hissetti. Bayılmadan önce gördüğü son şey, yatağın üstünde dört ayak şeklinde duran Kedok idi.

Jan Kaunas'ı boğazlayan Koreli, onu yere yatırdı. Jan'a vuran üçüncü herif de üstüne ata biner gibi oturdu.

Yatağın yanında iki büküm olan yaralı, iç kanamadan sersemleşmiş hareketsiz yatıyordu.

Takım elbiseli komando şefi Kedok'a dönerek:

— Çabuk Kim'i bul! dedi.

Şişmiş sol kaşı Kedok'un gözünü örtmüştü. Bolerosunu toplayarak giysisini giydi, çantasını ve şemsiyesini de alarak kapıyı tam kapatmadan dışarı çıktı. Soğuk bir rüzgâr dalgası odanın içini doldurdu.

Takım elbiseli Koreli, Jan'ı öteki arkadaşına teslim ederek yaralıya eğildi ve onunla konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra, çocuk yüzlü ve takım elbiseli dördüncü Koreli de gelmişti. Yeni gelen Jan Kaunas'ın önünde diz çökerek, cebinden demir bir kutu çıkardı. Kutuda seksen santigram penthotal ile doldurulmuş bir şırınga vardı. Adam şırınganın havasını çıkardıktan sonra iğnenin ucunu Jan'ın koluna batırdı. Sıvı Jan'ın bedenini sararken takım elbiseli şef:

— Bu ne kadar zamanda bir tekrarlanacak? diye sordu.

- Yarım saatte bir, albayım.
- Bana albay deme, aptal herif! Sonra?
- Her yarım saatte bir, yirmi beş santigramlık yeni bir enjeksiyon gerekecek.
- Malzemeler yanında mı?
- **Evet.**

Adam şırıngayı geri çekerek, Jan'ın dirseğini kıvırdı. Narkozun etkisiyle Jan'ın yüz hatları yumuşamıştı. İğneyi yapan Kim, Albay Yu Chang'a dönerek:

— Sırtüstü yatmaması lazım, dedi. Yoksa dilini yutabilir. Arada bir çenesinden kaldırın.

— Tamam. Sen Kyong'a bak.

Kim yaralıyı incelemeye koyuldu. Kyong'un gömleği ve pantolonu kan içindeydi.

— Nabızı çok az atıyor, dedi.

Albay hiç heyecanlanmamıştı. Saatine bakarak:

— Çabuk olalım, dedi.

Jan Kaunas'ı bir çarşafa sardıktan sonra, gömlekli Koreli onu omuzlarına aldı. Albay kapıyı açmış, yağmur altındaki ıssız yola bakıyordu. Siyah Chevrolet araba az ilerdeydi.

— Haydi yürü, dedi albay.

Kedok, Saint-Laurent Meydanı'nda bir taksi bulmak için ortadan yok olmuştu. Jan'ı omuzlarında taşıyan adam merdivenleri dikkatle inerek arabanın yanına geldi. Başka bir Koreli bagajı açtı ve Jan Kaunas'ı içeri yerleştirdiler.

Albay geri döndüğünde bakışları Kim'le karşılaştı.

— öldü, dedi Kim.

— Öyleyse taşımama yardım et.

Kim cansız bedeni kaldırırken, albay da odadaki izlere bakıyordu. Telefonu kapadıktan sonra gözleri kan lekelerine takıldı. Bu savaş izlerini yok etmek imkânsızdı. Bu dairede geçirecekleri her saniye tehlikenin yaklaşması demekti.

— Haydi gidelim, dedi.

Cesedi arabanın arka koltuğuna yerleştirdiler. Albay da arkaya oturdu. Kim şoförün yanındaydı. Fairmont Caddesi'ni geçerek Saint-Laurent Meydanı'na geldiler. Albay saatine baktı, harekât beş dakika bile sürmemişti.scannedbydarkmalt1

Saint-Laurent Meydanı'nda trafik açıldı. Kırmızı ışıklarda durmaya özen göstererek Sherbrooke'a kadar yol aldıktan sonra sağa, Montreal'i baştan başa kesen, anayola saptılar. Burası daha kalabalıktı. Araba Simpson Street'in köşesinde durunca Kim aşağı indi.

— Sonra görüşürüz, dedi albay.

Araba tekrar hareket ederek bu kez, iki yüz metre uzaklıktaki çıkmaz sokakta durdu. Albayla gömlekli Koreli döner merdivenden aşağı inerek, demir bir kapıyı çaldılar. Kapıyı açan genç Koreli onları penceresiz bir odaya soktu. Odanın içi karton, kutu ve bir bakkal dükkânına gerekecek bir yığın malzemeyle doluydu. Şoför de Jan Kaunas'ı sırtlayarak onları izlemişti.

Jan Kaunas'ı karşılamak için her şey çoktan hazırlanmıştı. Odanın bir köşesinde iki halkayla duvara tutturulmuş bir şilte vardı. Adamlar çarşafı kaldırarak Litvanyalıyı kelepçelediler ve kelepçeleri de ayrı bir zincirle duvardaki halkalara bağladılar.

— Fotoğraflar! dedi albay.

"Bakkal" rafın üstünden Nikon marka makineyi alarak onu albaya uzattı. Albay önce Jan Kaunas'ın ellerini yakın plandan fotoğrafladı. Sonra hem cepheden hem de profilden Jan'ın yüzünün resimlerini çekti. Sonunda da çıplak bedeni önden ve arkadan olmak üzere fotoğrafladı.

Filmi makineden çıkarıp cebine attıktan sonra "bakkal'a dönerek:

— Yarım saat sonra Kim iğne yapmaya gelecek, dedi. Sonra bu herifin ağzını tıkayın, bağırmasın. Yoksa

sizi sorumlu tutarım.

"Bakkal" tamam anlamında başını salladı. Albay Yu Chang tartışmaya açık insanlardan değildi. Albay adamlarına işaret edince, üç Koreli hep birlikte döner merdivenden yukarı çıktılar. Araba hemen hareket etti. Ama çözülmesi gereken bir sorun daha vardı. Albay Yu Chang şoföre seslenerek:

— Dorchester Meydanı'na kadar in, dedi.

*

**

Kim Pusang daha önce kararlaştırdıkları gibi gece yarısı Montreal General Hospitaldaki hastabakıcılık görevine geri döndü.

Bakmakla yükümlü olduğu on beş hastayı ziyaret ettikten sonra revire giderek demir kutuyu içindeki şırıngayla birlikte aldığı yere koydu. Boşalmış penthotal ampulünü de çöp sepetine attı. Sonra kalp atışlarının durulmasını beklemek için sekiz gün öncesinin gazetesini okumaya koyuldu.

Böyle bir harekâta ilk kez karışıyordu. Ama, Albay Yu Chang'a hayır demek imkânsızdı. Neyseki, yaptığı işin bir tehlikesi yoktu. Kimse ondan hesap soracak değildi. Hastabakıcı olduğu için revirin anahtarları onda dururdu.

*

Siyah Chevrolet, Montreal'in yıkık dökük binaları arasında yol alıyordu. Empire State'e vardıklarında, ambarların bulunduğu mahalleye saptılar. Burada adı kötüye çıkmış barlarla, yıkılmak üzere olan kapatılmış fabrikalardan başka bir şey yoktu. Albay Chang'ın otomobili yirmi katlık, kırmızı tuğlalarla örülmüş, eski bir yapının önünde durdu.

Üç adam büyükçe bir demir kapıya yaklaştılar. Kapı mahallenin serserileri tarafından defalarca zorlanmış

olduğundan kanadı açıp içeri girmeleri çok kolay oldu. Harap bina rüzgâr aldığı için kimse burada barınamıyordu. Yaralı Korelinin cesedini yere bıraktıktan sonra albay ceplerini karıştırdı. Jan Kaunas'ın evine baskın yaptıklarında da ceplerini kontrol etmişti. Yardımcısı bir cep lambasının yardımıyla toprağın derinliklerine uzanan deliği gösterdi.

Albayın bir işareti üzerine iki adam cansız bedeni delikten aşağıya yuvarladılar. Ceset yere çarpınca tok bir ses çıkarmıştı.

Adamlar hiç konuşmadan yapıyı terk ettiler. Eğer şansları yardım ederse, cesedin gelecek bahardan önce bulunması imkânsızdı. Arabaya binip Sherbrooke'a geldiklerinde, albay onları Botanik Bahçesi'nin önünde indirdi. Adamların ne elini sıkmış, ne de iyi geceler dilemişti. Üç blok sonra, uzaktan komutalı cihazla önünde durduğu binanın yeraltı garajının kapısını açtı. Bu geç saatte garajda pek araba olmazdı. Zaten Havacılık Binası'nda bürolardan başka bir şey yoktu.

Albay Chang asansörle yirmiikinci kata çıktı. Koridorlar sessizdi. Gece bekçileri zemin katta dururlardı. Yu Chang, Güney Kore Konsoloslugu'nun odaları önünden geçerek zırlı bir kapıya varmıştı. Kapının üstünde kırmızı harflerle şu yazı vardı: **"Girmek kesinlikle yasaktır."**

Albay, anahtar demetinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı. İçeri girince kilitte okuduğu numarayı bir kâğıda yazdı. Kilidin üzerindeki alet kapının kaç kere açıldığını gösteriyordu. Albay Chang telekse yaklaşıp onu çalıştırdı. Teleks şifreliydi.

Seoul'daki merkezine kısa bir teleks yazdıktan sonra onu makineye verdi. Seoul'da saat sabahın onu olmalıydı.

Mesajını gönderdikten sonra Yu Chang bir sigara

yakarak beklemeye başladı. Teleksin cevabı ancak yirmi dakika sonra geldi. Albay eğilip ilk satırı okudu.

For Chang's eyes only. For Chang's eyes only. For Chang's eyes only. Makine bozuk plak gibi aynı şeyleri yazmıştı. Ama metnin anlamı hemen albayın gözleri önüne serildi.

"Tebrikler. Keşif hareketine derhal başlayın."

Albay teleksin kâğıdını kopararak çakmağıyla ateşledi. Bitirdiği iş, görevinin en zor bölümüydü. Esas gürültü, Saint-Laurent Meydanı yakınlarındaki kiracının yok olduğu öğrenilince kopacaktı. O zaman albay düşmanlarına ve hatta bazı dostlarına karşı kendini savunmak zorunda kalacaktı...

Albay Yu Ghang askeri örgüte bağlı olduğu için Seoul'un verdiği bütün emirlere uyardı. Bir saatli bombanın üstüne oturması emredilse, bunu gözünü kırpmadan yapacak bir kişiliğe sahipti.

II. BÖLÜM

Montreal'deki CIA Şube Şefi Lee Rainer patlak gözleri, yuvarlak burnu ve fırça bıyığıyla bir fokbalığını andırıyordu. Malko, Air France'ın Paris'ten gelen 273 sefer sayılı uçağını karşılamaya gelmiş kalabalığın içinde Lee Reiner'ı hemen tanıdı. Amerikalı da Prens Malko'nun yüz hatlarını belleğine iyi yerleştirmiş olacak ki, iki adam birbirlerine doğru aynı anda ilerlediler.

— Yolculuk nasıldı? diye sordu Lee Reiner.

— Harika! dedi Malko.

747 ormanın içine inmiş izlenimini veriyordu. Uluslararası Mirabel Havaalanı, bir kapris sonucu Montreal'in elli kilometre dışına kurulmuş gibiydi! İki adam havaalanının bölmelerini terkederek Lee Reiner'ın Buick'ine yerleştiler.

— En iyi zamanda geldiniz, dedi Reiner. Kanada'da ki bütün ağaç yapraklarının kızıla büründüğü bir hafta geçiriyoruz. Manzara nefis, değil mi?

Malko ıssız yolda uzanıp giden ulu ağaçlara bakarak:

— Şirket artık doğayla da mı ilgileniyor? diye sordu.

Lee Reiner yüzünde sıkıntılı bir gülücükle başını sallayarak:

— Pek sayılmaz, dedi. Buraya neden gönderildiğinizi size söylemediler mi?

— Viyana'da çok önemli bir işle görevlendirildiğimi söylediler. Hepsi bu...

Amerikalı sağ eliyle bıyıklarını düzelterek:

— Evet, önemli bir iş, dedi. Bir kaçırılma olayı...

— Şirket'ten biri mi kaçırıldı?

— Hayır, dedi Reiner. Jan Kaunas diye biri, Litvanyalı bir simsar. Alman pasaportu kullanırdı. Bir yıldır Montreal'de oturuyordu.

— Ona ne oldu?

— Üç gündür kayıp. Ona kendi evinde saldırmışlar. Yaralandığını tahmin ediyoruz, çünkü evde kan izleri bulduk. Adam yok olduğundan bu yana ne izine rastlandı, ne de fidye istendi. Gazeteler de olayı örtbas etmek ister gibi, konuya şöyle bir değindiler. Dün, "Le Journal de Montreal" Montreal'deki altmışaltıncı cinayetten söz ediyordu. Düşünün, yılbaşından beri altmış altı ölü...

— Jan Kaunas'la Şirket'in ilgisi nedir?

— Jan Kaunas.KGB'nin sivil albaylarından biri, dedi Reiner. Kanada'ya tereyağından kıl çeker gibi girmiş.

— Eğlenceli, dedi Malko. Saldırıyı kim yapmış?

Lee Reiner bu soruyu duymamazlıktan gelerek başka bir soru sordu.

— Çok yorgun olmalısınız. Bu akşam yemeğini Montreal'in en ünlü Çin lokantasında yemeğe ne dersiniz?

Sonunda Sherbrooke'a gelmişlerdi. Malko aşırı modern binalarla kırmızı kiremitli eski yapıların iç içe bulunmalarını hayretle karşıladı. Lee Reiner zengin görünümlü bir otelin önünde durmuştu: **Ritz Carlton**.

— Sizi bir saat sonra alırım, dedi Malko'ya.

*

**

Abacus, beyaz duvarlarındaki modern yağlıboya resimleri, değişik ışıklandırması ve çalan hafif klasik müzikle bir sanat galerisinden farksızdı. Masalarına heykel gibi nefis bir vücuda sahip Çinli garson kız

bakıyordu. Malko ile Lee Reiner'ın önlerine ilk gelen, piring rakısı oldu.

Aralıklı masalar gizli konuşmalara oldukça elverişliydi. Hostes kız harika gülücüğüyle müşterileri kapıda karşılıyordu. Malko uçak yolculuğunun yorgunluğunu unutmuş benziyordu. Liezen'in özlemine gidermek için şatosunun panoramik bir fotoğrafını Ritz Carlton'daki odasının duvarına hemen asmıştı. Ama gördüğü kadarıyla Montreal'deki yaşam sıkıcı olmaktan uzaktı.

Piring rakısından bir yudum alarak:

— Bana Albay Kaunas'tan bahsedin, dedi Reiner'a.

— Gerçek adının ne olduğunu bile bilmiyorum, dedi Reiner.' Hakkındaki ilk dosyayı açtığımızda adı Gottfried Müller'di. Kuzey Kore'nin merkezi Pyongyang'da çalışmış. Daha sonraki araştırmalardan KGB'de gizli ajan olduğunu öğrendik. Vietnam, Kuzey Kore ve Çin'de birçok görevler yapmış, ama sivil bir kişiliği var. Çoğu kez gizli çalışmış.

— Neden? diye sordu Malko. Kuzey Kore, Sovyet blokuna dahil ülkelerden biri değil mi?

— Doğru, dedi Lee Reiner. Sanırım el altından başka görevler de üstlenmiş. Üç yıl boyunca Güney Kore, Japonya ve Formoza Adaları'nda sabotajcıları arayıp bulmuş. Bu toplamayı yaparken de radar sisteminde görevli askeri personelle çok uğraşmış. Onun varlığını bu sayede öğrendik. Gizli örgütün içine sızarak fotoğraflarından birini ele geçirdik. Yanılmıyorsam Müller-Kaunas bir sabotaj birliğinin üstlendiği harekâtı önlemiş. Tabii uzun uğraşların sonunda...

— Sonra ne olmuş?

Lee Reiner cevap vermedi. Garson kız nefis bir ördek kızartması getirmişti. Yalnız kaldıklarında Lee Reiner:

— Kaunas daha sonra merkeze, yani Moskova'ya dönmüş. Orada da üç yıl kalmış, dedi.

Amerikalı kızarmış ördekten kocaman bir lokma

aldığı için konuşmasını burada kesmek zorunda kalmıştı. Malko, Lee Reiner'ın dudaklarından akan kırmızı renkli sosu görmemek için başını çevirdi.

— Sizce onu kim kaçırmış olabilir? Nasıl haber aldınız? diye sordu.

— Mo... Mon!.. diyerek Lee Reiner ağzındaki yemekle konuşmaya çalıştı, ama beceremedi.

Malko lokmasını yutması için onu bekledi.

— Montreal'de yapılacak çok işim yok, diyordu Reiner. O yüzden bütün gazeteleri okurum. Kaçırılan adamın resmini gazetede görünce Litvanyalının ününü duyduğum için Langley'de arşivlere baktırdım.

— İyi fikir! dedi Malko.

Hemen arkasından da ekledi.

— Ama eski bir fotoğrafla çok yol almak mümkün olmasa gerek...

— Başka şeyler de var, dedi Lee Reiner. Bu Kaunas iri ve kemikli elleriyle tanınan biri... Hatta bu ayrıntıya dosyasında da yer verilmiş...

— Dairesinde ilginç bir şey bulamadınız mı? diye sordu Malko.

— Hayır! dedi Reiner. Bulunmaması çok doğal, çünkü Kaunas bir profesyoneldir. Kullandığı pasaport dört yıl önce Çekoslovakya'ya yerleşen Litvanya kökenli bir Alman aitti. Pasaporttaki fotoğrafı değiştirmek Kaunas için zor olmamıştır.

Lee Reiner yeniden yemeğine gömüldüğü sırada, Malko adamın dudaklarından süzülen salçayı görmemek için gözlerini heykel vücutlu garson kıza çevirdiğinde, kızın kapıda gülümseyerek iki müşteriyi karşıladığını farketti. İçeri giren adamlardan birinin düz ve kare bir yüzü, kötü kesilmiş bir takım elbisesi ve kolunun altında sımsıkı tuttuğu bir şemsiyesi vardı. Adamın gözleri o kadar çekikti ki, gözbebekleri zar zor seçiliyordu. Diğer adam da ona çok benziyordu. Çinli

garson kız adamları köşedeki masalardan birine oturttu.

— Rastlantılara inanır mısınız? diye sordu Lee Reiner.

— Neden?

— Çünkü içeri giren şemsiyeli adam Jan Kaunas'ın kayboluşunun sorumlularından biri...

Malko, Reiner'ın kendi çapında eğlendiğini düşünüyordu. Asyalı adamların onları duyması imkânsızdı.

— Japon mu? diye sordu.

— Sizi duysa öfkeden mutlaka bir yerinizi kırardı. Güney Kore'de Taegu'da doğmuş. KCIA'nın* en parlak elemanlarından biri. Kısacası, Albay Yu Chang değerli bir adamdır. Dilerseniz meslektaş da diyebilirsiniz. Çin ve Şanghay'da eğitim gördükten sonra, yüksek öğrenimini Kyoto'da yapmıştır. Onun için Çinli ve Japonlardan nefret eder. Genellikle New York'ta yaşar. Bir süredir Montreal'de olduğunu biliyordum. Bizi burada görmesi sorun yaratacaktır.

— Neden?

— Çünkü beni tanıyor. Şimdi de onu izlediğimizden şüphelenecektir. Bu akşamdan itibaren her hareketinizin teleksle Seoul'a bildirileceğinden emin olun. Cevap olarak da biyografinizi isteyecektir. Güney Koreliler çok düzenli çalışırlar.

— Bir Koreli ha!., diye tekrarladı Malko. Sizin Kaunas'ı onun kaçırdığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

— Bizim Kaunas, diye düzeltti Lee Reiner. Çünkü Kaunas'ı bulma görevi çoktan size verildi bile...

— Pekâlâ, dedi Malko. Şimdi tüm bildiklerinizi anlatın lütfen. Ya da Kanadalıların size söylediklerini...

— Peki, dedi Reiner. Gazetedeki fotoğrafı görene dek kimse Jan Kaunas'ın Kanada'daki varlığından

(*) Güney Kora Merkezi Haberalma Örgütü

haberdar değildi. Onun gerçek kimliğini öğrendiğimde, bu kaçırma olayının alışılmış kaçırma olaylarından farklı olabileceğini düşündüm. Sonra Jan Kaunas hakkındaki dosyaları inceledim. Kaunas'ın oturduğu Clark Street'teki komşuları onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Tek bildikleri uzun boylu, Asya tipli bir kadının hemen hemen her gün taksile Jan Kaunas'ı ziyarete geldiğiydi. Kadının üstünde genellikle aynı muhteşem elbise oluyormuş. Zemin kattaki kadın öyle söyledi.

O sırada masaya gelen Çinli kız:

— Biraz daha ördek alır mıydınız? diye sordu.

Garson kız göğüslerini Malko'nun koluna dayamıştı. İki adam bu yemek teklifini kibarca reddettiler. Malko göz ucuyla Albay Yu Chang ile arkadaşının tuvalete doğru yürüdüklerini farketti.

— Jan Kaunas'ın metresini buldular, dedi Reiner. Koreli bir kadın, Kedok Va-Dae.

Malko "Ah!" demekle yetindi.

— Montreal'deki tek Kore lokantasında garsonluk yapar. Buradan çok uzak değil, Mackay Street'teki **Hi-Korea Hause**. İyi bir yer değildir, ama Kedok Va-Dae giydiği görkemli giysilerle müşterileri kendine çekmeyi bilir. Kadının çekiciliğine kapılıp lokantanın sürekli müşterisi haline gelen adamların sayısı oldukça kabarık... Hatta çoğuyla yatmış... Jan Kaunas da bunlardan biriydi.

— Kedok Va-Dae bu ilişkiyi kabul etti mi?

— Elbette! Üstelik Jan Kaunas'ın kaybolduğu gün Kedok Va-Dae işten çıktıktan sonra yine onu ziyarete gitmiş. Sonra uyumak için her zamanki gibi evine dönmüş, dolayısıyla kaçırma olayından haberi olmadığını söylüyor. Ama Jan Kaunas'ın kayboluşundan iki gün sonra bile, kadının yüzünde belli bir çürük vardı. Dövüldüğünü söyledi. Kanadalılar önceleri buna

inandılar.

— Sonra neden fikir değiştirdiler?

— Benim sayemde, dedi Lee Reiner hafifçe kasılarak. **Hi-Korea House** hakkında bir araştırma yaptığımı söylememe gerek yok herhalde. Bu lokanta KCIA'nın Montreal'deki merkezlerinden biri!

Malko çubuklarını bırakarak düşüncelere daldı.

— Bir Sovyet ajanı KCIA'nın içine neden girmek istesin? Canına mı susamıştı bu adam? diye sordu Malko

— Güzel bir soru, dedi Lee Reiner. Bu konuyu ben de çok düşündüm. Sorunun cevabını bir tek Jan Kaunas biliyor, ama varsayımlardan hareket ederek bazı sonuçlar çıkarmak mümkün. Kaunas hakkındaki bilgilerimize göre, adam Kore mutfağının hayranlarından biri. Üç yıl boyunca Pyongyang'da kaldığı için bu şehirle irtibatını hiç kesmemiş. Bu nedenle buraya uyum sağlayamamış olabilir. Bu sadece bir varsayım, çünkü Jan Kaunas'ın Kanada'da ne görevle bulunduğunu bilmiyoruz. Düşüncelerimiz doğruysa, Kanada ve Alaska'daki radarlarımıza sızmak istemesi çok doğal. Bana kalırsa, Jan Kaunas bir ihtiyatsızlık yaptı. Sonra bu Kedok'u da pratik olduğu için kullandığı belli... Kadın, Kaunas'la sevişmeyi kabul etmek için hiç naz yapmamış. Öğrendiklerimize göre Kaunas sadece onunla yatmak için görüşüyormuş. Bu da bizimkinin kişiliğine çok uygun... Tabii bir varsayım daha var.

— O nedir? diye Malko sordu.

— Pyongyang'daki görevinin devamı olarak buradaki Korelilerin içine sızması istenmiş olabilir. Ya da Kuzey Kore'de canına okuduğu heriflerden birine burada rastlamış olabilir.

— Ama Koreliler bizim müttefiğimiz değil mi? KCIA ile özel ilişkiler içinde olduğunuzu sanıyordum.

Amerikalının gözleri parlıyordu.

— Bu dedikleriniz teoride doğru, dedi. Koreliler ne

yazık ki,bize uyum göstermiyorlar. Haberiniz var mı, bilmiyorum... Onları Washington'da yargıladılar. Adil bir yargılamanın sonucunda kaçırılma olayına karışmadıkları anlaşıldı.

— Ya gerçekten karışmadıkları doğruysa?

Lee Reiner çorbasından bir kaşık daha alarak yemeğini bitirmişti. Çinli garson kız özellikle yapar gibi, sürekli yanlarından geçip duruyordu. Lee Reiner'ın bir gözü hep kızın üstündeydi.

— O zaman bunu kim yaptı? Bu iş profesyonellerin işi. Jan Kaunas sağlam bir adamdı, karşı koyduğuna adım gibi eminim. Evde kan izleri olmasına rağmen hiçbir şey çalınmamış. Karşılık olarak fidye de istemediler. Bu arada bilmediğiniz ufak bir ayrıntı daha var. Jan Kaunas'ın dairesinde Sherbrooke'un ünlü bir mağazasından alınmış bir kadın külo bulundu. Kime ait olduğunu bilin bakalım.

— Kodek Va-Dae'ye mi?

— Tüm üstüne bastınız. Ona bundan söz ettiğimizde, külodunu orada unuttuğunu söyledi.

— Neden olmasın?

— Evet olabilir, dedi Reiner. Ama ben kadının zorlu bir çatışma sonunda heyecanlanarak külodunu orada unutup kaçtığını sanıyorum. Sonra size sırtını dönen Albay Yu Chang'ı da unutmamak gerek. Albayın kirli işlere bulaştığını bilmeyen yok. Burada bulunması ne garip rastlantı değil mi? Oysa Montreal'de pek önemli şeyler olmaz...

Malko yolculuğun yorgunluğunu yavaş yavaş hissetmeye başlamıştı. Ona göre saat sabahın dördüydü, ama bu köstebek hikâyesi doğrusu çok hoşuna gitmişti.

— Jan Kaunas'ın hâlâ Montreal'de olduğunu mu düşünüyorsunuz? diye sordu Malko.

— Pek bir şey bilmiyorum, dedi Amerikalı. Albay Yu Chang'ın varlığı, Jan Kaunas'ın Montreal'de

olduğunu kanıtlayabilir. Belki de onu gayri resmi bir yoldan ülke dışına çıkarmayı düşünüyorlar. Bunu yapmak için de ortalığın yatışmasını bekliyorlardı. Kanadalılar burunlarının dibinde bir KGB ajanının kaçırıldığını duyacak olsalar, öfkeden kudururlar... Korelilerin Jan Kaunas'ı kaçırmak için iki nedenleri daha var.

— Neler?

— Bence KGB, Kaunas'ı bulmak için çoktan bir araştırma yapmıştır. Onu kurtarmak istemiş olabileceği gibi, yok etmeye de çalışmış olabilir. KGB Korelileri iyi tanıdığı için, onların Jan Kaunas'ı konuşturabileceklerini tahmin etmiştir. Bu da yıllar boyu süren bir çalışmanın yok oluvermesi demek...

— Elinizde hiç ipucu yok mu?

— Hiç. Kaunas KCIA'nın birkaç ajanının maskesini düşürmüş olsa gerek...

— İkinci neden nedir?

— Dolarlar, dedi Reiner. Eğer çıkış noktam doğruysa, Jan Kaunas'ı limon gibi sıkıp suyunu çıkardıktan sonra tekrar bize satacaklardır. Tabii hayli avantajlar karşılığında: Silahlar, satış lisansları falan...

Malko rakısından bir yudum daha aldı. Lee Reiner'ın anlattıkları doğru olabilirdi, ama kesin delil bulamadıkları için hiçbiri varsayımdan öteye gidemiyordu. Salonun en uzak köşesinde oturan iki Koreli, son hızla yemeklerini bitirmeye çalışıyorlardı. Fondaki müzik Malko'ya artık ninni gibi geliyordu.

— Eğer yanlış anlamadıysam, Slav çekiciliğimi kullanarak Kedok Va-Dae'yi elde etmemi istiyorsunuz, dedi. Böylece dostlarının, aşâğılık Jan Kaunas'ı nerede sakladıklarını öğrenebilirim.

— Bu da görevinizin bir parçası, diye cevap verdi Reiner. Ama en önemlisi değil. Daha ciddi başka bir yol var. Bizim de Koreliler arasında bir köstebeğimiz var.

Miami'de öğrenim görürken silah altına alınmış biri. Sanırım onu deliğinden çıkarmanın zamanı geldi. Yüksek tabakadan bir Korelinin metresi olan bu kişi, birçok olaydan haberdar. Değişik ve tehlikeli bir kişiliği vardır. Birkaç yıldır Montreal'de oturuyor. Biz de onu çok ihmal ettik, ama yeniden irtibat kurmuş durumdayız. Sizinle görüşmeyi kabul edeceğini sanıyorum.

— Öyleyse Jan Kaunas'ın hâlâ burada olduğundan eminsiniz?

— Albay Yu Chang buraya. sonbaharın sarı yapraklarını seyretmek için gelmiş olamaz.

Malkoesniyordu.www.cizgiliforum.com

— Kanadalılara sizden söz ettim, dedi Lee Reiner. Çünkü biz de Jan Kaunas'ı istiyoruz.

— Çiftlik'e götürmek için mi?

— Çok zekisiniz, dedi Reiner. Kanadalı sosyalistlerin karşısında diplomatik engellere yer vermeyelim.

Az sonra kalkmışlardı.

Lee Reiner yağmurluğunu giydikten sonra, birkaç blok ötedeki arabaya doğru yol aldılar. Mackay yolunda dondurucu bir rüzgâr esiyordu.

Arabaya bindiklerinde Lee Reiner katlanmış bir kâğıt parçasını Malko'ya uzatarak:

— İşte köstebeğin ilişki kurduğu insanların listesi, dedi. Bu arada Kedok Va-Dae için ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Jan Kaunas ne yaptıysa aynısını... Umarım bana da aynı hainliği yapmaz.

— Haydi canım, dedi Reiner. Ne de olsa Koreliler hâlâ müttefikimiz.

Beş dakika sonra Lee Reiner, Malko'yu Ritz Carlton'un önünde indirmişti.

Lobide bir kalabalık vardı, ama asansör boştu. İkinci katta asansörün kapısı açılınca, Malko sessiz

koridora dalgın dalgın baktı. Anahtarını kilide sokmak üzereyken, arkasında bir ses duyunca geri döndü ve bodur boylu iki adamın gülümseyerek kendisine yaklaştıklarını gördü. Kare yüzleri, çekik gözleri ve kötü kesilmiş elbiseleriyle adamlar birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar.

Malko'ya iyice yaklaştıklarında yüzlerindeki gülücük kaybolmuştu. Adamlardan biri bir adımda öne sıçradı. Ani bir dönüşle sağ ayağını uzatarak Malko'nun boğazına şiddetli bir darbe indirdi.

III. BÖLÜM

Malko soluk almak için koridorun duvarına yaslandığında, yediğı darbeler sonucu midisinin dışarı fırlayacağını sandı, ikinci herif de Malko'nun yüzüne taş gibi sert bir yumruk savurmuştu. Malko'nun ciğerlerindeki hava boğuk bir sesle dışarı çıktı. Malko sendelediğı halde en yakınındaki hasmına bir yumruk sallamayı başardı.

Aralarında hiçbir konuşma geçmemişti.

Malko'nun kafasında aniden bir şimşek çaktı: Bu Korelilerin savaş usulü tekvandosı denen öldürücü darbelerle dolu garip bir spordu. Bu sporu yapabilen adamın da silaha ihtiyacı yoktu! Malko silahını diplomatik kuryeyle gümrükten geçirmediğinden pişman olmuştu. Montreal o kadar sakın görünüyordu ki...

Adamlar gözünün yaşına bakmadan Malko'ya saldırıyorlar, onun kapıları sürekli açık duran asansöre doğru kaymasını engelliyorlardı.

Malko bağırarak için ağzını açtı, ama bir çekiç gibi inen yumruk sözcüklerini boğazına tıkadı.

Ayakkabının ucuyla savurulan ikinci bir darbe bu kez karın zarına gelince, Malko acıyla bir çığlık daha attı. Bayılmak üzereydi, ama olağanüstü bir güçle kendini toplayabildi.

Birden, gözleri üç metre kadar ötede duvara asılı duran yangın söndürme aletine takıldı. İki adımda aleti

duvardan koparmayı başardı. Asyalı adamlar şaşkınlıkla birkaç saniye duraladılar, bu da Malko'ya yetti. Aygıtın güvenlik kilidini açarak karbon gazını Korelilerin üzerine boşalttı. Boğazı yanıyor, güçlkle ayakta durabiliyordu, ama zorlukla da olsa hasımlarını sulamaya devam etti. Sonunda adamlar servis merdiveninden kaçmak zorunda kaldılar. Malko yangın söndürme aygıtını yere fırlattı, adamları izleyemeyecek kadar bitkindi. Bu sert müdahale her şeyi açıklıyordu. Lee Reiner'ın müttefikleri hakkındaki tahminleri yanlıştı. Sonunda odasına girebilen Malko, hemen soyunarak kendini duşun altına attı. Gövdesi çürük içindeydi. Susuzluğunu gidermek için yarım şişe Contrex'i bir dikişte midesine yuvarladı. Sıkma makinesinden geçirilmiş gibi bitkindi.

Maruz kaldığı bu saldırı sonucunda Lee Reiner'a hak vermek zorundaydı. Rus tutuklu hâlâ Montreal'deydi ve Koreli koruyucuları onu kolay kolay bırakmak niyetinde değillerdi. Bu akşam, biraz sert bir yolla da olsa, iletmek istedikleri mesaj buydu.

*

**

Güneş ışıkları eski otellerle kaplı Sherbrooke Caddesi'ni aydınlatmış, günlerdir esen güçlü rüzgârda bulutları dağıtmıştı. Malko kafasını oynatmak istedi, ama acı çığlığı onu durdurdu.

Lee Reiner'ın verdiği numaraya bakarak telefonu kaldırdı ve karşı taraftan "Alo" sesi gelene dek bekledi.

— Lisa Park?

— Evet benim, dedi hafif aksanlı bir kadın sesi.

— Adım Malko Linge. Sizinle Miami'de tanışan ortak bir dostumuz olduğunu sanıyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra telefondaki ses:

— Doğru Bay Linge, dedi. önümüzdeki günlerde bir içki içmek için buluşabiliriz. Belki pazara...

— Montreal'de çok kalamayacağım, dedi Malko.
Bu akşam yemeğini birlikte yiyemez miyiz?

— İmkânsız.

— öyleyse sabah kahvaltısı...

— Sabahları ata binerim. Belki bu akşam altı sularında bir içki içebiliriz.

— Çok iyi. Ben Ritz Carlton'da kalıyorum.

— Beni siz alsanız sanırım daha iyi olur. Sık sık dışarı çıkan biri değilim de... Adresimi biliyor musunuz?

— Evet, dedi Malko. Saat altında sizi alırım.

Malko telefonu kapadıktan sonra köstebeğin nasıl bir kadın olduğunu düşünmeye koyuldu. Lee Reiner bu ince ayrıntı hakkında Malko'ya bilgi vermemişti.

*

**

Lee Reiner, Columbo'nunkini andıran eski yağmur-luğu üzerinde olduğu halde Ben's Lokantası'ndan içeri girerek Malko'nun oturduğu masaya doğru yaklaştı.

— Sizi fazla hırpalamadılar ya..? diye sordu.

— Soyunmamı ister misiniz? dedi Malko.

Amerikalı.Malko'yu bir el hareketiyle durdurarak:

— Çok şaşırdım, dedi. Albay Yu Chang'ın bu kadar sert davranacağını ummazdım. Mutlaka inkâr edecek-tir. Ama bu hareketi doğru iz üzerinde olduğumuzu gösteriyor.

Önlerine kocaman hamburgerler ve iki şişe bira gelmişti. Malko, Lee Reiner'a soru sormadan önce onun lokmasını yutmasını bekledi.

— Kaçırdıkları adamı nerede saklıyor olabilirler?

Lee Reiner ağzı henüz dolu olduğu için başını sallamakla yetindi. Lokmasını yuttuktan sonra:

— Bilmiyorum, dedi. Lisa Park'la irtibat kurabilir-seniz o size bazı bilgiler verebilir. Montreal'de yedi bin Koreli var, bütün Kanada'daki sayıları da on iki bini

aşıyor. Onları süzgeçten geçirmek lazım...

— Kanadalılar bir şey bilmiyorlar mı?

— Hemen hemen hiçbir şey, dedi Amerikalı. Kaçırılan adamları sakladıkları yer çok gizli tutuluyor. Bugüne dek kimse içeri giremedi. Biz kuruluş olarak KCIA'nın belirli kişileriyle irtibattayız, onlar da her şeyi anlatmıyorlar. Kanada'daki KCIA'nın yapısı hakkında ne yazıkki fazla bilgimiz yok. Tek bildiğim, Güney Kore Başkanı buraya geldiğinde sempatizanları otobüse doldurarak Ottawa'ya götürdükleri... Aslında bütün Korelilerin KCIA'dan ödleri kopuyor.

— Neden Lisa ile doğrudan irtibat kurmadınız? diye sordu Malko.

— Ben buradaki merkezin şefiyim, dedi Reiner. Kanadalı polislerin de aradığı bir kaçağın yakalanması için yasadışı bir eyleme girmemi beklemiyorsunuz umarım... Bize savaş ilan etmelerini mi istiyorsunuz yani?

— Silahım geldi mi? diye sorarak konuyu değiştirdi Malko.

— Ben de size bu konudan söz edecektim! Silahınızı büyükelçilikten alabilirsiniz. Orada Jim'i bulun. Ama onu her işinizde kullanmamanızı öneririm. Kanadalılar her şeyden işkillenen insanlardır.

— Madem Albay Yu Chang'ı tanıyorsunuz, beni bir daha adamlarına dövdürmemesini söyleyin lütfen! dedi Malko.

— Albay yok oldu, diye cevapladı Reiner. Otelini terketmiş. Eğer ülke dışına çıkarsa Kanadalı dostlarım bana haber vereceklerdi, ama henüz bir haber gelmedi. Ya Lisa, onu buldunuz mu?

— Onu bu akşam göreceğim, dedi Malko.

— Umarım size yardımcı olur. Kedok Va-Dae'ye pek güvenemiyorum da...

Daha sonra yemeklerine sessizce devam ettiler. Bir

milyonluk insan topluluğunun her köşeye yayıldığı bu büyük şehirde Malko, Jan Kaunas'ı nasıl bulacaktı? Malko, kırk dolar gibi küçük bir meblağ karşılığında kiraladığı muhteşem, kahverengi Lincoln'una binerek yola koyuldu.

Jim, gözlüklü genç bir çocuktur. Mühürlenmiş paketi Malko'ya uzattı. Malko silahına kavuşmaktan son derece mutlu olmuştu. Elçiliği terkettiğinde tüm gerginliklerinin yok olduğunu hissediyordu. Gece, şehrin üzerine çökmüş ve hava yeniden bozmaya başlamıştı.

Peel Street görkemli yapılarla küçük kır evlerinin iç içe barındığı bir mahalleydi. Malko kır evlerinden birinin kapısını çaldı.

Peel Street, Montreal'in en zengin mahallelerinden biriydi. Montreal'in kalbinin attığı Mont-Royal yokuşuna da buradan gidiliyordu.

*

**

Gözlerine dek inen siyah perçemleriyle Lisa Park Japon bebeklerini andırıyordu. Etli kırmızı dudakları ve siyah kaşmir kazağın sardığı dolgun göğüsleriyle genç kadın Asyalı olmaktan uzaktı. Yuvarlak bir yüz şekli ve zeki, neşe dolu bakışları vardı. Kırmızıya boyanmış tırnaklarıyla giydiği siyah kıyafet ona kibar bir hava vermişti. Kapıyı açtığı anda karşısında Malko'yu görünce:

- Bay Linge? diye sordu.
- Evet.
- Girin.

Malko Çin eşyalarıyla döşeli salona girdiğinde, Lisa Park alçak masanın yanındaki iskemlelerden birine oturarak bacaklarını birleştirmişti bile.

Malko odanın içinde tek bir toz tanesi bile görememişti. Lisa Park tertipli bir kadın olmalıydı. Peel

Street'e o akşam son derece sakin bir hava hakimdi, Malko bir an kendini kırlarda zannetti. Ama Lisa Park bir gece kuşu gibi gözlerini kırıpıştırıyor, sinirli görünüyordu.

— Kocam yolculukta, dedi özür diler gibi. O yüzden yalnız dışarı çıkmak istemiyorum.

— Ortak dostumuz, ziyaretimin nedeninden size söz etmiş olmalı, dedi Malko. Bazı bilgileri sizden...

Koreli genç kadın beklenmedik bir gülücükle:

— Biliyorum, biliyorum, dedi. Ama dostlarımla bu kaçırma olayına karıştıklarını hiç sanmıyorum. Kedok Va-Dae'yi tanırım, başından çok macera geçmiştir. O adam da aşıklarından sadece biriydi. Kedok Va-Dae adamın ne işi yaptığını bilmiyordu.

— Onu tanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Evet, biraz.

— Ona yaklaşmanın bir yolu var mı?

Lisa Park cevap vermedi. Sinirli bir şekilde bacaklarını oynatıp duruyordu. Kadının bu hareketleri sırasında Malko'nun gözleri beyaz küloduna takılınca genç adam içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissetti. Şıklığı ve kendine özgü ağırbaşlılığına rağmen, Lisa Park'ta insanı çeken başka bir özellik daha vardı. Sonunda genç kadın:

— Kendisiyle o kadar samimi değilim, diye yanıtladı. Bana hiçbir şey anlatmaz.

Genç kadın içki almak için kalkınca, Malko dolgun kalçalarını hayranlıkla seyretti. Bir süre daha gevezelik ettikten sonra, genç kadın saatine bakarak:

— Sizi terketmek zorundayım, dedi. Akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor.

Malko'nun bakışları ciddilemişti.

— Sizi tekrar görmeliyim, dedi. Sizden alacağım bilgiler benim için çok önemli.

Lisa Park içkisini yudumlarken bir yandan da

gözlerini kırpttırıyordu.

— Düşünmeliyim, dedi. Yarın Mont-Royal'in öteki tarafında bulunan maneje gideceğim. Saat dört sularında oraya gelerseniz birlikte çay içeriz. Kulübün adı " Mont-Royal Country Club " dür.

— Atları seviyorsunuz.

— Her gün binerim, dedi genç kadın. İki büyük tutkum var: atlar ve yemek.

Malko kadının elini kibarca öperek özür diledi:

— Sizi telaşlandırdığım için özür dilerim, ama zamanımız kısıtlı...

Lisa başına hafifçe eğerek:

— Anlıyorum, dedi.

Malko yeniden Peel Street'e indiğinde yokuşu izleyerek Sherbrooke'a geldi. Skandala neden olan Kcdok Va-Dae kendisini nasıl karşılayacaktı acaba? Malko onunla konuşmak için Lisa Park'ın adından yararlanmaya karar verdi. Arabayı sürerken bir yandan da kemerinde taşıdığı silahını kontrol ediyordu. Albay Yu Chang'ın birinci ihtarından sonra bu silahı taşıması zorunlu olmuştu.

**

Hi-Korea House gerçekten de iç karartıcıydı. Hasır sepetlerden ve cırtlak renkli elbiselere bürünmüş bebeklerden oluşan dekora rağmen, beyaz duvarların soğukluğu kapatılamamıştı. Malko'ya bir şişe saki getirildikten sonra, şimdi de şöyle bir ısıtılmış mercanbalığı servisi yapılıyordu.

Neyseki Kedok Va-Dae oradaydı!..

Malko böyle bir güzellikle karşılaşacağını hiç ummamıştı. Kadının çıkık elmacık kemikleri, bal rengi kocaman gözleri ve dolgun kırmızı dudakları önemsenmeyecek gibi değildi. Kibirli yürüyüşü, vücudunu sımsıkı saran kırmızı ejderha deseniyle süslü uzun

elbisesiyle daha bir belirgin hale geliyordu. Malko'yu masasına yerleştiren Kedok olmuştu. Malko şimdi pusuya yatmış, avına ne zaman saldırması gerektiğini düşünüyordu. Son müşteriler de lokantayı terketmişlerdi. Kedok Va-Dae kasanın yanında garsonlardan biriyle konuşuyordu. Malko hesabı öderken Kedok Va-Dae onun yanına gelerek:

— Yemekleri beğendiniz mi? diye sordu.

— Harikaydı, dedi Malko.

— Teşekkürler. Umarım, yine gelirsiniz.

— Montreal'in yabancısıyım, dedi Malko. Bana şehri gezdirmeyi kabul eder misiniz? Sanırım kapatmak üzeresiniz. Crescent Street'te bir içki içebiliriz.

Kedok hafifçe kızarak:

— Davetiniz için teşekkürler, dedi. Ama bu akşam olmaz. Belki başka bir zaman...

Garson yanlarına gelince, Malko onun İngilizce bilip bilmediğini düşündü. Eğer biliyorsa Kedok onun yanında İngilizce konuşmaktan çekinmiş olabilirdi. Malko daha fazla ısrar etmedi. Lincoln'u lokantanın hemen yanındaki park yerine bırakmıştı. Arabaya binip lokantanın karşısında ayrı bir yere park ettikten sonra motoru susturdu. Jan Kaunas'ın metresinin boşta kaldıktan sonra ne yaptığı Malko'nun kafasını kurcalıyordu.

*

**

Hi-Korea House'un kapısında iki gölge belirdiğinde Mackay Sokağı'nda hiçbir canlı yoktu. Kapıda görünenler Kedok Va-Dae ile Koreli bir adamdı. Adam Malko'nun önündeki arabaya binerek motoru çalıştırdı ve Kedok'u da arabaya aldıktan sonra hareket ettiler. Malko onların Sainte-Catherine köşesindeki kırmızı ışığa varmalarını bekledi ve takip etmek için motoru çalıştırdı. Öndeki araba Sherbrooke yoluna saptıktan

sonra sola, Parc Royal'e çıkan yola dönmüştü. Malko bu yolun çıkmaz bir sokakla bittiğini biliyordu. İzlediği araba durunca, Malko Kedok Va-Dae'nin arabadan, inerek hızlı adımlarla taş merdivenlere yaklaştığını gördü. Araba yeniden hareket etmişti.

Malko dosyasındaki adresi hatırladı. 1362 Pins Caddesi, merdivenlerle son bulan bir sokaktı. Eğer şanslı yardım ederse Kedok'a güzel bir sürpriz yapabilirdi. Gaza basarak Korelinin arabasını geride bıraktı. Notre-Dame-des-Neiges yönüne saparak yokuşu tırmanmaya başladı. Yukarıya vardığında bir küfür savurmaktan kendini alamadı, çünkü Pins Caddesi'nde tek yönlü gidiş sistemi uygulanıyordu.

Malko numaraları incelemeye koyuldu. Kedok 1362 numaralı binada oturuyordu. Malko başını omuzlarına gömerek korna çaldı, farları yaktı. 1362 numaralı bina, merdivenlerin hemen ardında üç katlı küçük bir evdi. Malko dikiz aynasını gözlemeye koyuldu. Kedok en geç bir iki dakika içinde pencereye çıkmalıydı. Malko bir süre bekleyip yarım tur attıktan sonra apartmanın önünde tekrar durdu. Koreli kadın hâlâ gözükmeyince, elindeki adresi bir kez daha kontrol etti.

Adres doğruydu. Arabadan çıkarak Kedok'un dairesinin zilini çaldı. Hiç cevap gelmedi. Belki de kadın fikrini değiştirmiş, evine girmekten vazgeçmişti. Ama bu durumda evinin önünde inmesi biraz anlamsız değil miydi? Belki de onu getiren adamdan saklamaya çalıştığı gizli bir randevusu vardı.

Yarım saat daha bekledikten sonra, Malko Lincoln'una geri döndü. Kedok'u ertesi gün de görebilirdi. Ama bu ani yok oluş kafasını kurcalıyordu. Bir sokak feneri köşedeki otelin önünde duran gece bekçisinin gölgesini aydınlatınca, Malko oradan uzaklaşmaya karar verdi. Gecenin bu saatinde dikkat çekmesi sakıncalı olabilirdi.

*

Soyunurken Lisa'yı düşünüyordu. CIA'nın onu hâlâ elde tutmasının nedeni ne olabilirdi? Lisa'nın Doğululara özgü yumuşak, ama aynı zamanda da sert bir kişiliği vardı. Malko o geceyi Çinli kadınlar ve süslü elbiselerle dolu rüyalar görerek geçirdi.

Sabahın üçünde uyandığında bir gece kuşu gibi cin kesilmişti. Alexandra'ya telefon etti, ama nişanlısı alışveriş yapmak için şehire inmişti. Bunun üzerine Malko duvara astığı şatosunun resmini seyretmeye koyuldu. Ama uykusu bir türlü gelmiyordu. Kedok Va-Dae'ye telefon etmeye karar verdi. Numara cevap vermiyordu. Malko bir kez daha aradı ama boşuna... Genç kadın ya derin bir uykudaydı, ya da... Malko yarım saatlik aralıklarla Kedok Va-Dae'nin numarasını sürekli çevirdi. Saat sabahın altısı olduğunda yorgun düşmüş, uykusu gelmişti. Sezgileri Kedok Va-Dae'nin yokluğunun kaygı verici olduğunu söylüyordu.

IV. BÖLÜM

Golden Square Mile'in soğuk yapılarını yoğun bir sis kaplamıştı. Malko, Lincoln'unu Pins Caddesi'ne sürerek Docteur Parfield Sokağı'na çıkan merdivenlerin önünde durdu.

Kedok Va-Dae'nin zilini defalarca çalmasına rağmen, yine hiçbir cevap alamadı. Saat sabahın onuydu, ama genç kadın henüz sevgilisinin evini terketmemiş olabilirdi. Malko düşüncelere dalarak merdivenlerden indi.

Yarı yolda gözü beyazımsı parlak garip bir eşyaya takıldı. Sağ tarafta, parmaklıklı korkuluklarla merdivenlerden ayrılan bir çalılığın arasında duruyordu.

Malko eşyaya dikkatle baktı: Gördüğü şey, plastik bir kadın çantasıydı. Hiç tereddüt etmeden korkuluğun üstünden atlayarak parkın içine girdi. Çantayı açtığında içinde bir cüzdan buldu. Cüzdanın içinde Kedok Va-Dae'nin fotoğrafının yapıştırılmış olduğu bir ehliyet dikkatini çekti.

Çantayı iyice araştırdıktan sonra çevresine bakındı. Gür otlarla çevrili bu bahçe bir insanın saklanması için oldukça elverişliydi. Koreli kadın merdivenleri çıkarken biri ona saldırmış olabilirdi. Malko kuzey yönüne bakınca eski bir yapının döner merdivenle bahçenin sonuna dek uzandığını gördü. Terk edilmiş bu ev Pins Caddesi'ne bakıyordu.

Malko silahını kemerinden alıp cebine attıktan sonra merdivenin ıslak basamaklarından çıkmaya başladı. Sis yüzünden civardaki diğer evler gözükmüyordu. Basamaklar çöplerle dolmuştu ve Malko'nun her adım atışında da gıcırtılı bir ses duyuluyordu. Evin pencereleri tahtalarla çivilenmişti, ama son pencerenin daha önceden zorlandığı açık tahtalardan belli oluyordu. Malko oraya doğru ilerlediğinde nem ve çürük kokusu midesini bulandırdı. Aralıktan içeri sızan ışık sayesinde Malko boş bir oda görebildi. Silahının namlusuna kurşun sürdükten sonra bir kibrit çaktı.

Kibritin hafif ışığı odanın tamamıyla boş olduğunu iyice belirginleştirmişti. Malko kibriti söndürürken, bir köşede uzanmış duran garip bir şekil seçti. Tutuşturmak için bir şeyler aradıktan sonra gördüğü şeyin ne olduğuna bakmaya gitti.

Gözüne ilk çarpan yüksek topuklu bir kadının ayakkabısı oldu. Sonra yapışkan bir sıvıyla kaplanmış bacakları ve Kedok Va-Dae'nin şişmiş, tanınamayacak hale gelmiş yüzünü gördü. Cesedin sert ve mide bulandırıcı kokusu Malko'nun başını döndürmüştü. Ateşlediği kâğıt parçası elini yakınca, Malko acıyla bağırarak onu yere attı. Karanlıkta pencerelerden birini bularak bir tekmede panjurları yere indirdi. Soluk bir ışık odayı doldurmuştu. Geri dönerken Kedok Va-Dae'nin cesedi önünde diz çöktü. Kadının sağ bacağı eklem yerleri yokmuş gibi ters tarafa katlanmıştı! Malko cansız bedenın sağ kolunu kaldırmaya çalışınca kusacak gibi oldu. Kol paramparça olmuş, parmakları kırılmıştı. Bu ölü bedenın parçalara ayrılmış, yumuşak bir denizanasından hiçbir farkı yoktu.

Bu işkence Koreli kadından bazı bilgileri alabilmek için yapılmıştı. Bir kadını bu denli hırpalayabilmek için işkenceyi yapan adamın Herkül'den farksız olmaması gerekiyordu. Kibritin hafif ışığında kadının boğazından

geçirilmiş naylon bir ip Malko'nun dikkatini çekti. Onca işkenceden sonra kadını bir de boğazlamışlardı. Kedok'un can çekişmesi dehşet verici olmalıydı.

Malko iğrenerek ayağa kalktı. Kedok'un intikamını alacaktı. Metruk evden çıkarak döner merdivenlerden indi ve Lincoln'una geri döndü. Sis biraz hafiflemişti. Bir gece önce yüz metre ileride beklerken, Kedok'a işkence yapılması Malko'yu çileden çıkarmıştı.

İlk olarak Albay Yu Chang'ı düşünen Malko varsayımlardan birini hemen eledi. Koreli adamın Kedok Va-Dae'yi konuşturmak için daha az vahşi yolları olmalıydı. Üstelik albayın Kedok'tan öğrenebileceği pek bir şey de yoktu. Tek yapabileceği onu Montreal'i terk etmeye zorlamak olabilirdi.

Geriye tek bir olasılık kalıyordu: KGB! Ruslar, Koreli kadının yardımıyla kaybolan ajanlarını bulmak istemişti. Malko, Sherbrooke yoluna inerken işlerin sarpa sardığını düşünüyordu. Sovyet metotlarının bir örneği olan bu işkence, KGB'nin sorunları nasıl çözümlediğini belirgin bir şekilde açıklıyordu. Bu durumda Lee Reiner'a bir takviye kuvveti gerekecekti.

*

**

Lee Reiner elinde tuttuğu kahve fincanıyla iskemlesine oturmuş ve bacaklarını masanın üstüne uzatmış bir halde, sisin ardından ancak seçilebilen Jacques Cartier Köprüsü'nü seyrediyordu.

— Gazeteleri okumuş olmalılar, dedi. Bizim gibi onlar da Jan Kaunas'ı arıyorlar. Talihsiz Kedok Va-Dae'nin onlara ne anlattığını mutlaka öğrenmeliyiz.

— Bence Kedok sevgilisini kaçırانları tanıyordu, dedi Malko.

— Bu korkutucu, dedi Lee Reiner. Ruslar kendilerini bu denli tehlikeye soktuklarına göre Jan Kaunas'ın elinde önemli bir bilgi olmalı. Ruslar, Kanada gibi bir

ülkeyi pek sık ziyaret etmezler. Kedok'u sorgulama şekilleri onların profesyonel olduklarını açıkça gösteriyor. Montreal serserilerle doludur. Esrar içen bu motosikletli serseriler para için her şeyi yaparlar. KGB onlarla bir ilişki içinde olabilir.

— Korelilerle birlik olmamız gerekiyor, dedi Malko. Eğer Ruslar Jan Kaunas'ı ele geçirmeyi başarabilirlerse, Koreliler savaşı kaybedecektir.

— Bunu siz halledeceksiniz! dedi Lee Reiner. Lisa Park'ı konuşturmaya bakın. Albay Yu Chang'ın üstüne yürümemiz olanaksız. Gülümseyerek KCIA diye bir kuruluşun olmadığını söyleyecektir. Ruslar bu şekilde ilerlemeye devam ederlerse, Jan Kaunas'ı bulmaları işten bile değil!..

İki adam aynı şeyi düşünerek birbirlerine baktılar. Sonunda Malko:

— Bu durumda beni de elde etmeye çalışacaklardır, dedi. Geçen sefer yaptıkları gibi...

Amerikalı yüzündeki alaylı gülücükle:

— Başka seçeneğiniz yok, dedi. Jan Kaunas'ı çok çabuk bulmanız gerekiyor.

*

**

Malko'nun tek olanağı Lisa Park'ı konuşturmaktı. Belki de Ruslar Kedok'u sorgulamaları sayesinde Jan Kaunas'ın nerede bulunduğunu biliyorlardı.

Malko arabasını sürerek Mont-Royal Country Club'e doğru ilerledi. Bu kulüp kentin merkezinden oldukça uzaktı. Kedok Va-Dae'nin paramparça vücudu Malko'nun tüylerini diken diken yapmıştı. Ruslar Kedok Va-Dae'nin cellatını gizli ya da resmi görevlileri arasından seçmiş olabilirlerdi. Malko belki CIA'dan Montreal ve Ottawa'da yaşayan Rusların adlarını belirten bir liste bulabilirdi.

Atın üstündeki eyer Lisa Park'ın dolgun kalçalarını iyice belirginleştirmişti. Lisa Park, Malko'yu Country Club'ün kapısında karşıladıktan sonra birlikte çay içmek için bar kısmına geçmişlerdi. Kadının üstünde, vücudunu sımsıkı saran bir giysi vardı. Malko, Lisa Park'ı gördükten sonra Asyalı kadınların göğüslerinin zayıf olduğuna dair anlatılan efsaneye inanmaz oldu. Kadının yüzü makyajsız olmasına rağmen, kırmızı dudakları yine de dikkat çekiyordu. scanned by darkmalt l

— Beni düşündünüz mü? diye sordu Malko.

— Elbette, dedi Lisa Park. Çok çekici bir adamsınız.

— 'Ne demek istiyorsunuz? diye Malko şaşırarak sordu.

— Kusura bakmayın, saçmaladım, dedi kadın. Söyledikleriniz hakkında bir araştırma yaptım, ama henüz cevap gelmedi. Belki akşamüstü... Gitmeden önce atımı görmek istiyorum. Bana eşlik eder misiniz?

Ahırlar yüz metre ötedeydi. Malko kadının yüksek topuklu çizmelerine baktı. Lisa Park kaç yaşlarındaydı acaba? Kırkında olsa bile çok daha genç gösteriyordu. Dimdik yürüyor, bedeninin her parçasından sağlık fışkırıyordu. Böyle bir kadın Montreal'de ne yapabilir-di?

Kulübeye girdiklerinde siyah bir at neşeyle kişnedi.

— Güzel değil mi? diye sordu Koreli kadın.

Bir yandan da atını okşuyordu.

— Harika! dedi Malko.

At, sahibinin temasından etkilenmiş olacak ki, kişneyerek şaha kalktı. Lisa'nın bakışları atın üzerinden yavaş yavaş Malko'ya kaydı.

Uzun süre bakiştılar. Malko. Lisa Park'a:

— Ona bir kısırak bulmanız gerekecek, dedi. Sizden etkileniyor.

— Genellikle böyledir, diye cevapladı genç kadın. Özellikle de üstüne bindiğim zaman...

Malko bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama Koreli kadın çoktan ahır terketmişti.

— Saat yedi sularında beni görmeye gelin, dedi. Belki bir şeyler öğrenmiş olurum.

— İşimiz acele, dedi Malko. Çok önemli bir şey oldu.

— Polise haber verdiniz mi?

— Hiçbir şey bulamazlar, dedi Malko. Dostlarınız kaçırılan adamı bir tek bizim aramadığımızı biliyor olmalılar.www.cizgiliforum.com

Lisa Park cevap vermedi. Sadece öpmesi için elini Malko'ya uzatmakla yetindi.

• *
**

Silahını yatağın üstüne bırakan Malko, göz ucuyla televizyonu izlemeyi de ihmal etmiyordu. Otele döndüğünden beri bitkindi, yorucu bir gün geçirmişti. Ansızın ekrandaki görüntü dikkatini çekti: Siyah mayo giymiş devasa bir atlet halter kaldırıyor. Malko televizyonun sesini açmak için ayağa kalktı, ama konuşmanın ancak sonlarına yetişebilmişti:

— ... Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni temsil eden Hans Globchik yüz yirmi kilo ağırlığındadır, ama gördüğünüz gibi iki yüz kiloluk halteri kolaylıkla kaldırabiliyor. 1982 Avrupa Şampiyonu olan Hans Globchik'i bu akşam Vinter Stadium'da vereceği özel gösteride izleyebilirsiniz. Şimdi de ABD'yi temsil eden...

Taşıdığı ağırlığı yere bırakan Alman atlet küçük ekrandan Malko'ya öfkeli bir bakış fırlatır gibiydi. Malko çoktan Le Journal de Montreal'in sayfalarını karıştırmaya başlamıştı bile. Aradığı şeyi bulması çok kolay oldu: Saat yirmide Vinter Stadium'da DDR, ABD, Kanada ve Batı Almanya sporcularının katılacak-

lan bir yarışma düzenlenmişti.

Malko gazeteyi katladı. Sezgilerinde yanılıyor olmalıydı. Telefonu açarak Lee Reiner'ı aradı.

— Bu akşam için bir programınız var mı?

— Evet, dedi Amerikalı. Dosyalamam gereken bazı şeyler var. Çalışmamı geciktirdiğim için Langley küfür dolu mesajlar göndermeye başladı.

— Sonra yaparsınız, dedi Malko. Bu akşam Vinter Stadium'a gitmeliyiz. Çok ilginç bir toplantı olacak. Ayrıca bugünkü buluşma hakkında da size anlatacaklarım var. Sekize çeyrek kala beni otelden alırsınız.

Malko Amerikalının cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapamıştı. Lisa Park'ı ziyaret etmek için çok az zamanı vardı.

V. BÖLÜM

Lisa Park, alnını kaplayan perçemi, bacaklarını saran naylon çorabı ve yüzündeki gülücüğüyle yine bir Japon bebeğini andırıyordu. Malko içeri girerken mutfakta başka bir kadın daha gördü, ama Lisa Park çoktan onu salona sürüklemişti bile. Şarap doldurulmuş iki kadeh L şeklindeki kanepenin önüne yerleştirilmişti.

— Oturun, dedi Lisa Park. Sizin için telefon açacağım.

Malko oturduğunda, Koreli kadın kütüphanenin yanında ayakta kalmıştı. Birkaç saniye sonra ahizeyi kulağından ayırarak:

— Meşgul, dedi. Yeniden arayacağım.

Masanın köşesine oturarak bacaklarını açıktan bırakan yırtmacını hafifçe aralayınca, Malko ahırda gördüğü anlamlı ifadeyi gözlerinde yeniden farketti. Kadın başını eğmiş numarayı bir kez daha çeviriyordu.

Malko önüne geçemediği bir etkiyle ayağa kalkarak, kadının tam karşısında durdu ve elini Lisa Park'ın kalçasına değdirdi.

Aralarında henüz fiziksel olarak hiçbir ilişki olmadığı gibi, bunu ima eden bir hareket de yapmamışlardı. Yalnızca ahırda, atın önünde elektrikli bir bakışma olmuştu. Lisa'nın tek eli boşta olduğu halde kadın hiçbir tepki göstermedi. Malko kadının kalçalarını koluyla sararak, onu masanın üstünden indirdi ve kendi

bedenine yapıştırdı. Genç kadın bu harekete hemen cevap verdi. Ahizeyse henüz elindeydi. Malko atağa geçerek dişlerini kadının boynuna geçirince, Lisa Park haz dolu bir çığlık atarak ellerini Malko'nun göğüs kafesine yapıştırdı. Malko önceleri kadının bunu kendi bedeninden uzaklaşmak için yaptığını sandı, ama Korelinin parmakları gömleğinin düğmelerini çözmüş, tenine doğru kayıyordu.

— Hâlâ meşgul, dedi Lisa Park.

Kadın ahizeyi bırakınca, yüz yüze kaldılar. Malko eğilerek Lisa Park'ın dudaklarını aradı. Bu öpücüğe genç kadın da cevap verdi. Malko kadını tekrar masanın üstüne oturtmuştu.

Kadını hâlâ öperken, bir yandan da elini yuvarlak dizlere doğru kaydırmış, eteği sıyrarak parmaklarını daha ilerlere kaydırmıştı.

Lisa ona engel olmak için geri çekilmeye yeltendiğinde, Malko yuvarlak hareketlerle kadının tenini okşamayı sürdürdü. Kadın gözlerini kapatarak kendini bu haz dolu fırtınaya bıraktı. Bacaklarını dar eteğinin izin verdiği ölçüde aralamış, kollarını da Malko'nun boynuna dolamıştı. Malko öteki eliyle kadının göğüslerinden birini avuçlayarak kumaş altında dikleşen göğüs uçlarıyla oynamaya başladı.

Lisa Park ellerini Malko'nun boynundan ayırarak onları adamın erkekliği üzerine koyunca bu ani hareket Malko'yu tahrik etmeye yetti. Eteği çekerek ellerini uzun bacaklar boyunca gezdirdi ve sonunda kadının hafif bombeli karnına dek ulaştı. Lisa korkuyla dönerek açık kapıyı gözetlemeye başladı.

— Bekleyin, dedi. Hizmetçi her an gelebilir. Bu odayı temizlemesini söylemiştim.

Malko cevap vermeden kadını yeniden öptü. Genç kadın Malko'nun en olmadık yerlerini okşuyordu.

— Çok güzel! diye fısıldadı.

Bu manzara Malko'yu iyice kıskırtmıştı. Ölçülü bir sertlikle kadının külodunu aşağı çekti ve kalçalarını kendine doğru yaklaştırarak Lisa'ya sahip oldu.

— Hayır, sizinle sevişmek istemiyordum! dedi Lisa. Sizi tanımıyorum ki!..

Malko kadını kendine doğru çekmeyi sürdürdü. Lisa onun öpücüğüne izin vermişti, ama az sonra erkeğin bedenini geri iterek:

— Hayır, hayır! dedi. Her an gelebilir.

Malko artık kendine hakim olamıyordu. Lisa'yı kalçalarından kavrayarak, onu masada duran kitapların üstüne yatırdı. Bir saniye sonra kendinden geçerek boşalmıştı. Lisa Park haz dolu bir çığlık attı. Az sonra merdivenleri çıkan hizmetçinin ayak seslerini duyunca toparlandılar.

Malko çay fincanının karşısına oturmuş, Lisa da eteğini çekştirerek telefonun yanına yerleşmişti. Hizmetçi içeri girince çevresine öküze bakarak:

— Beni mi çağırdınız, madam? diye sordu.

— Evet, dedi Lisa. Çay için su isteyecektim.

Kadın mutfığa geri dönünce Lisa.Malko'ya eğilerek:

— Bu orospu kocama her şeyi anlatır! dedi.

O sırada telefon çaldı. Lisa ayağa fırlayarak ahizeyi kaldırdı. Gözlerinde Malko'ya "Bir defa yeter" diyen bir anlam vardı.

Telefonu kapatınca sakinleşmişti. Ama Malko elini kadının bacaklarına değdirince, yüzünü haz dolu bir gülücük kapladı.

— Sizin için aradılar, dedi. Ama anlatacaklarımdan kimseye söz etmemenizi istiyorum. Bu benim için çok tehlikeli olur.

— Elbette. Neler oluyor?

— Ben de tam bilmiyorum. Bilenlerin sayısı da çok az...

— Araştıralım, dedi Malko. Sovyetler de bu işle ilgileniyorlar. Eğer Jan Kaunas'ı ilk onlar ele geçirirse, adamı öldüreceklerdir.

Lisa Park cevap vermedi. Sonra:

— Deneyeceğim, dedi. Ama çok zor. Bir dostla konuşmam gerek, o mutlaka biliyordur.

— Kim?

— Size söyleyemem. Beni yarın arayın. Şimdi bir düşünmek istiyorum.

Genç kadın Malko'yu kapıya kadar geçirdi.

Malko kapıdan çıkmak üzereyken geri dönerek:

— Size güveniyorum, dedi.

Lisa Park başını "tamam" anlamında hafifçe öne eğdi.

*

**

— Tanrım, beni neden oraya götürmek istiyorsunuz? diye homurdandı Lee Reiner.

Mont-Royal yokuşundan çıkarak öne polislerle dolu Vinter Stadium'a vardılar. Amerikalı, Malko'ya dönerek:

— Bu tip eğlenceleri çok mu seversiniz? diye sordu.

— Bazen, diye yanıtladı Malko esrarlı bir gülüşle.

Yarısı boş stada girdiklerinde, atletlerin durduğu podyumun çok yakınındaki banklardan birine oturdular. Gösteri başlamıştı: Uzun atlama sporcuları ard arda şiltelerin üstüne düşüyorlardı. Gösteri son bulunca halter kaldırma yarışmalarına geçildi. İlk yarışmacı Doğu Alman Hans Globchik'ti.

Üstünde siyah mayosuyla tüm bedenini sallayarak içeri giren Hans Globchik neredeyse bütün salonu doldurmuştu. Adamın dehşet verici bir görüntüsü vardı. Baldırları herhalde bir metre çapındaydı!

— DDR'den Hans Globchik, diye spiker anonsu yaptı.

Hans Globchik on dakika boyunca ard arda en ağır

kiloları kaldırdıktan sonra, iki yüz kiloluk halteri de omuzlarının üstüne alarak gösterisini tamamladı. Malko Lee Reiner'a eğilerek:

— Gelin, dedi. Onu kaçırmalıyım.

Bankları terk ederek atletlerin çıkış kapısına doğru ilerlediler ve Malko Lincoln'unu bulduktan sonra arabanın içine yerleştiler. Çevredeki arabaların sayısı azdı, fakat büyük projektörler Vinter Stadium'un girişini gündüz gibi aydınlatmıştı.

Birkaç dakika sonra Hans Globchik yanında başka bir adamla belirdi. Adam Hans Globchik'i yalnız bırakınca, Doğu Alman atlet sanki birini bekliyormuş gibi duraladı. Az sonra otoparktan bir far sinyali verilince atlet o yöne doğru ilerledi.

Malko çoktan dışarı fırlamıştı bile. Uzaktan Hans Globchik'in siyah bir Mercedes'e binerek uzaklaştığını gördü. Hemen Lincoln'una geri dönerek Mont-Royal Meydanı'ndan aşağı inen siyah Mercedes'i izledi. Mercedes'te New York plakası vardı. Buraya dek gördükleri Malko'ya hiçbir ipucu vermemişti. Issız Saint-Laurent Meydanı'nı arka arkaya geçtiler. Mercedes Montreal'in en iyi lokantalarından biri olan Mosche'un önünde durmuştu.

Doğu Alman atlet yanında başka bir adamla birlikte içeri girince:

— Haydi, biz de burada yemek yiyelim, dedi Malko.

Birinci kattaki lokanta bir birahaneyi andırıyordu. Atlet, Vichy-Saint-Yorre'la soslanmış etini üç lokmada midesine indirmişti. Yanındaki adamın kırışmış saçları, patlak gözleri, kısa ve yassı bir burnu vardı. Sürekli çevresini inceliyordu. Lee Reiner, Malko'nun kulağına eğilerek:

— Telefon edeceğim, dedi. Belki arabanın plakasından bir şeyler öğrenebiliriz.

— Bu saatte mi?

Amerikalı alayla gülümseyerek:

— Bizim çocuklar sabaha dek çalışırlar, dedi.

Lee Reiner geri döndüğünde Malko lokmasını henüz yeni yutmuştu, zaman gelmişti, diğerleri hesabı ödüyorlardı. Malko, Amerikalının gözlerinde hafif bir pırıltı gördü.

— Dört ayak üstüne düşmüşüz! dedi Lee Reiner. Araba New Yorklu Amtorg Trading Co'ya aitmiş. KGB'nin bilinen bir "paravan" şirketi... Bu akşam arabayı kullanan da Sovyet Rusya'dan Vitaly Vatenko diye bir adam. O da KGB ajanlarından...

Vatenko ile Doğu Alman atlet başlarını çevirmeden önlerinden geçmişlerdi.

— İyi, dedi Malko. Öyleyse Kedok Va-Dae'nin katiliyle aynı lokantada yemek yediğimizden emin olabilirsiniz. KGB beklenmedik bir sorunla karşılaşınca, güvenilir insanlarla iş yapmaya karar vermiş olmalı. Politik kriterlerden ayıklanmış Doğu Alman atletleri bu görev için biçilmiş kaftan...

Lokantadan çıktıklarında Mercedes yol almıştı bile. Malko ile Lee Reiner, Meridyen Otel'i'ne dek kolaylıkla onu izlediler. Mercedes, Sainte-Catherine yolundaki otoparka girmişti. Malko Lincoln'u kaldırımın önünde park ederek bilgi almak için otele girdi. İki adam da gerçek adlarıyla listeye geçirilmişlerdi. Vitaly Vatenko 1624, Hans Globchik de 602 numaralı odalarda kalıyorlardı. Hans Globchik turnesi bittiği için ertesi gün Montreal'i terk edecekti.

— Kalacağına kalıbımı basarım, dedi Malko. Montreal'i terk etmemek için bir bahane uyduracaktır. Bu akşamki buluşmanın nedeni buydu. Bu varsayımın doğru olup olmadığını yarın kontrol eder misiniz? Tüm güvenlik kuruluşlarını ayağa kaldırmayın lütfen!

— Nasıl? diye haykırdı Lee Reiner. Bürodaki adamlar her şeyden haberdar olurlar.

Telefon çaldığında Malko henüz uyuyordu. Telefon-da Lee Reiner'ın heyecanlı sesi:

— Haklıymışsınız! diyordu. Atletimiz hastalanmış! Soğuk algınlığı. Otelde kalıyor, ama arkadaşları çoktan Edmonton'a uçmuşlar.

— Eğer onun varlığını Korelilere haber verirsek, soğuk algınlığı sonsuza dek sürebilir, dedi Malko. Ama önce bizi Jan Kaunas'a götürmesi gerek.

— Buna gerçekten inanıyor musunuz?

— Elbette.

— Sizin için bir takviye kuvveti bulacağım, dedi Lee Reiner. Tek başınıza başaramayabilirsiniz. Ya Lisa Park?

— Devam edeceğim, dedi Malko. Belki bize bir avantaj sağlayabilir.

*

**

Albay Yu Chang konsolosluk görevlisi üç kişiyi yerlere dek eğilip selamladıktan sonra, gizli odaya girerek Seoul'a uzun bir teleks gönderdi, iyi bir haber alamayacağını biliyordu, ama içinde yine de bir umut vardı. Kedok Va-Dae'nin yok oluşu onu çok şaşırtmıştı. Teleksinde iki varsayımdan söz ediyordu: CIA veya KGB, ama bir yandan da Amerikalıların bu şekilde hareket etmeyeceklerini düşünüyordu. Bu yok etme olayı KGB'nin işi gibi gözüküyordu. Eğer öyleyse durumun ciddiyeti ve tehlikesi su götürmezdi.

Bir sigara yakarak Kedok Va-Dae'nin neler bildiğini düşünmeye koyuldu. Neyseki, Kedok asıl olaydan haberdar değildi. Sovyetlerin yok ettiği Koreli kadın olaylar zincirinin en küçük parçasından başka bir şey değildi, öyleyse şimdilik fazla tehlike yoktu. Her üç günde bir tutuklunun yerini değiştirmek sakıncalı

olduğu gibi, Amerika ve Kanadalıları da hesaba katmak gerekiyordu.

Makinenin sesi, albayı daldığı düşüncelerden sıyırdı.

Kâğıda eğilen albay yazılanları okuyunca damarlarındaki bütün kanın çekildiğini hissetti. Ondan en korktuğu şeyi yapmasını istiyorlardı. Albay cümleyi tekrar tekrar okudu: **"Tutukluyu en kısa zamanda Merkez'e götürün."** Albayın tüm benliğini öfke kaplamıştı. Her şeyden önce böyle bir harekâtı dünyanın en büyük iki kuruluşu önünde nasıl gerçekleştirecekti? Hem de kuruluşlardan birinin kendi toprakları üzerindeyken... Öfkesini frenleyemeyen Albay Yu Chang yeni bir cevap yazarak tutuklunun şimdiki hapishanede güvenlik içinde olduğunu söyledi. Ama aniden duralayarak kâğıdı yırttı.

Ne olursa olsun emirlere boyun eğmesi gerekiyordu. Karşı gelirse sonu ölümdü.

Teleks odasından çıktığında o kadar öfkeliydi ki, sekreterlerden birine çarptığında özür bile dilemedi.

VI. BÖLÜM

Lincoln'una oturan Malko radyoyu kapatarak saatine baktı: On ikiye yirmi vardı. Meridyen Otel'i'nin dış yapısını ezbere biliyordu artık. Söz vermesine rağmen Lee Reiner, Malko'ya yardımcı olacak takviye kuvveti bulamamıştı. CIA'nın seçkin koruyucularından Chris Jones ile Milton Brabeck.Karaibler'de ciddi bir iş peşinde oldukları için Montreal'e gelmeleri ertelenmişti. Malko otele yaklaştığında Vitaly Vatenko'nun Mercedes'inin garajda park edilmiş olduğunu gördü. Demek Rus hâlâ otelde kalıyordu. Atlet ekibi ise, Hans Globchik'i geride bırakarak Montreal'i terketmişti.

Ani bir sağanak Lincoln'un" camlarını ıslatınca, Malko silecekleri çalıştırdı. Montreal'de hava her beş dakikada bir değişiyordu! Lisa Park'ı düşündü. Kadının değişik bir yapısı vardı. Malko'yu kadına iten duygunun iş ilişkileriyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Eski bir yağmurluğa bürünmüş bir gölge Meridyen' in girişinde belirince Malko, Lee Reiner'ı tanıdı. Hans Globchik de odasından çıkmış olmalıydı. Az sonra Malko, Doğu Alman atleti heybetli vücuduyla otelin kapısında görünce motoru çalıştırdı. Lee Reiner da Malko'ya eşlik etmek için ağır adımlarla ilerliyordu. Hans Globchik yoldan geçen mavi bir taksiye binmiş ve araba Maisonneuve Meydanı'na doğru son hızla hareket etmişti. İlerde kırmızı ışık yanmasaydı, Lee Reiner

Malko'ya asla yetişemezdi.

— Vitaly yok olmuş, dedi. Garajdan çıkmış olmalı, ama arabası hâlâ orada.

Mavi taksi Crescent Street'e saparak Thursday's Bar'ın önünde durdu. Hans Globchik arabadan inerek bara girdi. Malko az ileride bir yere park edince Lee Reiner:

— Burada ne yapabilir? diye homurdandı. Bu saatte esrar çeken kızlardan başka kimse yoktur ki!..

Barın kapısını gözleyerek bir süre daha beklediler. Vitaly Vatenko bir türlü görünmüyordu. On dakika sonra Malko sinirlenmeye başladı.

— Gidiyorum, dedi. Tuhaf bir şeylerin olduğu belli...

Hışımınla bardan içeri dalan Malko önce aşağı kata baktı. Bütün tabureler doluydu. Barın havası o kadar samimiydi ki, kızlarla erkekler viski şişelerinin önünde hemen kaynaşmışlardı. Malko salondan geçerek birinci kata çıktı. Burada da el ele, diz dize oturmuş sevgililerden başka hiç kimse yoktu.

Umudunu yitirmeye başlayan Malko tekrar aşağı kata indi. Doğu Alman atletin bu esrarengiz hali kötüye işarettti. Tam dışarı çıkmak üzereyken, barın dip köşesinde kendine gülümseyen kumral saçlı kızı farkedene Malko onun yanına yaklaştığında, kız boş bardağını göstererek:

— Bana bir içki ısmarlar mısınız? diye sordu.

Malko kızın insanı çeken havasına rağmen, onun hemen yanında yerin dibine doğru uzanan bir merdiveni farketti.

— Bu merdiven nereye iniyor? diye sordu.

Kız bu soruyu başka yöne çekerek taburesinden kalktı ve Malko'nun koluna girerek, onu merdivenlere doğru sürükledi.

— Gel yabancı, dedi. Paralıya benziyorsun.

Malko henüz bir şey anlayamadan basamaklarda buluverdi kendini. Merdivenler uzun bir koridorla sona eriyor, bu koridorun sonunda da ters yöne tırmanan başka bir merdiven bulunuyordu.

Malko kız yanında olduğu halde küçük bir holden geçerek bir otelin lobisine varınca çok şaşırdı. Geçici kız arkadaşı kulağına eğilmiş:

— Bir oda iste... diyordu.

Malko onu duymadı bile. Gözleri koridorun sonunda gördüğü hararetili hararetili bir şeyler konuşan iki adama takılmıştı: Hans Globchik ve Vitaly Vatenko. Vitaly Vatenko buraya otelden girmiş olmalıydı. Kız, kendisiyle ilgilenilmediğini görünce:

— Celsene, ne bekliyorsun? diye hayıflandı.

Kız bunları söylerken Rus da başını kaldırmış çevresine bakmıyordu.

Dikkat çekilecek zaman değildi. Kızı beline sarılarak kendine çeken Malko, onu ateşli bir şekilde öptü. Soluksuz kaldığında dudaklarını kızın dudaklarından ayırarak cebinden iki adet yüz dolarlık çıkardı ve:

— Odayı kiral, dedi. Ben bir telefon edip geliyorum.

Kız pek hoşnut gözüküyordu, ama avucundaki iki yüz dolar konuşmasını engelledi. Malko onu otelin lobisine varana dek izledikten sonra Thursday's Bar'a geri döndü. Lee Reiner arabadan çıkarak Malko'nun yanına gelmişti.

— Sizi merak ettim! dedi. Neler oluyor?

— Bu barın gizli bir bölmeyle bir otele çıktığını biliyor muydunuz?

— Hayır, dedi şaşırان Amerikalı. Demek o yüzden bu kadar iş yapıyor. Kızlar esrar çektikten sonra otele geçip...

— Hans Globchik de Vitaly Vatenko ile esrar çekiyor, dedi Malko gülerek.

— Ne yapacağız? diye sordu Lee Reiner. Bir tek sizin arabanız var.

— Vitaly'nin geldiği gibi yine öteki taraftan çıkacağını sanıyorum.

Arabaya binerek iki kez sola saptıktan sonra Montagne yoluna geldiler. Bu yol otelin hemen hemen otuz metre uzağındaydı. Boş bir park yeri bularak beklemeye koyuldular. Üç dakika bile geçmemişti ki, Hans Globchik arkasında Vitaly Vatenko olduğu halde otelden dışarı çıktı.

İki adam otelin karşısındaki otoparka geçerek kahverengi bir Chevrolet'ye bindiler. Montagne yolunu izleyerek Sherbrooke'a kadar çıkan Chevrolet sağa saparak Côte-des-Neiges yönüne döndü ve Mont-Royal Caddesi'nde elli metre kadar yol aldıktan sonra durdu.

Malko biraz daha ilerleyerek Docteur Parfield Caddesi'ne saptı ve Lee Reiner ile birlikte arabadan indi. Chevrolet aynı yerde duruyordu.

— Ne yapıyorlar? diye homurdandı Lee Reiner.

— Hemen öğreniriz, dedi Malko. Vitaly buluşmayı kabul ettiğine göre çok önemli şeyler dönüyor olmalı.

Çevresine bakman Malko, Montreal'in burjuva mahallelerinden birinde olduklarını farkettiler. KGB ajanı böyle zengin bir yerde ne arayabilirdi?

— Umarım, Kanadalılarla bozuşmayız, dedi.

Lee Reiner hoşnutsuz bir gülümsemeyle:

— Eğer Kaunas'ı canlı olarak ele geçirirlerse, onu dostlarına vermek için ellerinden geleni ardlarına koymazlar, dedi. Bizse tek başımıza kurtulmanın yollarını bulmalıyız.

*

**

Kim Pusang beyaz hastabakıcı önlüğünü çıkararak servis tablosunda, sorumlu olduğu hastaların ilaçlarını alıp almadıklarına baktı. Haftada üç yüz elli dolar

kazandığı, üstüne üslük her ay prim de aldığı bu işi kaybetmek istemiyordu. Montreal'deki bütün Koreliler gibi Kim Pusang da küçük bir dükkân alabilmek için para biriktiriyordu. Daha sonra karısını da yanına alacaktı.

Gösterge tablosundaki işini bitirdikten sonra koridora bir göz attı ve kimsenin olmadığını görünce hemen revirdeki dolabı açarak bir düzine penthotal ampulünü cebine attı. Narkozu yapan doktorla aralarında iyi bir samimiyet kurulmuştu. O yüzden bir sorun çıkmazdı. Genellikle yine bu dolaptan çaldığı morfinleri şehrin doğu yönündeki mahallelerinde satıyor, iyi de para kazanıyordu. Haftada yüz dolar! Saat yarımında Cote-des-Neiges yolu üstündeki Montreal General Hospital'ın kapısından çıktı. Bu randevunun Albay Yu Chang ile son randevusu olmasını istiyordu. KCIA'da önemli bir görevi yoktu, ama bazen onu çok terletiyorlardı.

Hava soğuk olmasına rağmen yağmur yağmıyordu. Issız kaldırım Sherbrooke'a kadar uzanırdı. Başı öne eğik ilerleyen Kim Pusang, aniden beliriveren bir gölge üzerine başını kaldırdı. Vinç gibi ağır iki kol bedeninde kenetlenerek altmış kiloluk gövdesini hiç zorlanmadan havaya kaldırmıştı.

Genç Koreli boğuk bir çığlık atarak debelendi, ama bu arada bir araba kapısının açıldığını ve bir adamın kaldırımın üzerinde dikildiğini görebilmişti.

Bunlar polis değildi! Kim Pusang dehşete düşmüştü. Eğer o arabaya adım atarsa öleceğini biliyordu. Kedok'a yaptıkları aklına gelince tüm benliğini müthiş bir korku kapladı. Soluğunu tutarak gözlerini kapadı ve bütün kaslarını harekete geçirdi.

Kendisini sımsıkı saran dev adam böyle bir atak beklemiyordu, yine de Koreliyi sıkmaya devam etti. Kim Pusang'ın başı dönüyordu. Bayılmadan önce, üzerine

gelen iki adamı görünce:

— Yardım edin! diye bağırdı.

Dev adamsa onu çoktan kucaklayarak bir saman çöpü gibi arabanın içine sokuvermişti.

*

**

Kim Pusang farkında olmadan Malko'nun üç metre önünden geçmişti. Adamın Koreli olduğuna dikkat eden Malko, bir anda Rusların onun peşinde olduğunu tahmin etti. Lee Reiner'a dönerek:

— Gördünüz mü? diye sordu.

Amerikalı başını salladı. Koreli yokuşu yarılamıştı bile. İki adam, Hans Globchik'in arabadan çıkarak ona doğru ilerlediğini görmekte gecikmediler. Kaybedilecek zaman yoktu.

— Gidelim, dedi Malko.

Saldırı gerçekleştiğinde onlar hâlâ koşuyorlardı. Saldırıyı yapanlar onları görünce, tehlikenin varlığını hemen anladılar. Dev adam Kim Pusang'ı arabaya sürüklüyordu. Koreliyi arabaya bıraktıktan sonra Malko'ya döndü. Malko silahına uzanacak zamanı bulamamıştı. Önce bir taş duvara çarptığını sandı, sonra da sıkma makinesinden geçirilir gibi oldu. Hans Globchik kollarını göğüs kafesi çevresinde kenetleyerek Malko'yu havaya kaldırmış, tüm gücüyle sıkıyordu. Malko omurga kemiklerinin kırılacağını hissetti.

Soluk bile alamıyordu. Debelenip duruyordu, ama tekmelerinin atlet üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Gözlerinin önüne Kedok Va-Dae'nin eklemsiz vücudu gelince, önüne geçemediği bir korku tüm benliğini sardı.

Az sonra bedeninde kenetlenen eller birbirinden ayrılınca Malko kendini yerde buldu. Doğrulduğunda Lee Reiner elindeki otomatik silahla ayakta duruyordu. Hans Globchik ise yaralanan kolunu tutmaktaydı.

— Dikkat!

Bağırın Lee Reiner'dı. Malko başını çevirince Vitaly Vatenko'nun da elinde silah olduğu halde üzerlerine geldiğini gördü. Hemen yandaki arabanın arkasına gizlenen Malko, nihayet tabancasını kemerinden çıkarabilmişti.

Üç el atıştan sonra Malko'nun ardına gizlendiği arabanın ön camı tuzla buz oldu.

Malko da ateş edince, Vitaly Vatenko kendi arabasının arkasına gizlenmek zorunda kaldı. Hans Globchik yaralı koluna şaşkın şaşkın bakarak hâlâ ayakta duruyordu.

Kim Pusang harekete geçti. Dizlerinin üstünde sürünerek uzaklaşıyordu.

— Yakala onu! diye bağırdı Vatenko.

Hans Globchik Korelinin peşinden koştu, ama yaralı kolu yüzünden onu yakalayamadı. Vatenko kapana kısıldıklarını anlamıştı. Dört el ateş ettikten sonra arabasının direksiyonuna geçti. Hans Globchik de arabaya binmişti.

Vatenko sert bir dönüş yapınca, binalardan birinin otoparkından çıkan bir arabayla burun buruna geldi.

Arabayı kullanan Kanadalı, yol hakkı kendisinin olduğu için Vatenko'nun geçişini engellemekte ısrar ediyordu.

Malko ile Lee Reiner bu fırsattan yararlanarak hareketsiz duran Chevrolet'ye doğru ilerlediler. Vatenko nefret ve kin dolu bakışlarla onları süzüyordu.

Ama ansızın bir omuz darbesiyle kapıyı açarak elindeki silahla dışarı fırladı.

Kurşun sesi ıssız yolda yankı yaparak Malko'nun ceketini sıyrıp geçmişti. Vatenko rakiplerine ateş etmeyi sürdürerek ilerledi. Tam o sırada, Sherbrooke'dan gelen bir devriye arabası o sokağı saptı ve yolun ortasında duran eli silahlı adamın üzerine siren çalarak ilerledi. Arabanın durmasıyla polislerden biri dışarı fırladı.

Her şey çabucak olmuştu. Vitaly Vatenko silahına yeni bir şarjör takarak polisin üzerine ateş edince, başından yaralanan talihsiz memur yere yuvarlandı. Vitaly Vatenko derhal Chevrolet'sine binerek yaralanan polisin önünden bir jet gibi geçti. Malko ile Lee Reiner arkasından ateş ettiler, ama boşuna!..

Sokak kalabalıklaşmış, uzaktan da siren düdükleri duyulur olmuştu. Malko, Korelinin yanına diz çöktü. Kim Pusang, Malko'yu Ruslardan biri sanarak midesine sert bir tekme savurdu.

Üç polis arabası Cote-des-Neiges Caddesi'ndeki trafiği kapamışlardı. Gelen polisler Malko ile Lee Reiner'ı çembere aldılar. Neyseki, Amerikalıların diplomat kimliği vardı da...

Polisler bu kez de yavaş yavaş kendini toplamaya çalışan Koreliyi çevirmişlerdi. Koreli yarım yamalak İngilizcesiyle hastaneden çıktıktan hemen sonra bir sokak serserisi tarafından saldırıya uğradığını söyledi. Başka bir şey hatırlamıyordu. Hastanede tedavi görmeyi reddettikten sonra, kimliğini açıklayarak uzaklaştı.

Malko ile Lee Reiner gözleriyle onu izlediler. Jan Kaunas'ı kaçıranlardan biriyle karşı karşıya olduklarını anlamışlardı. Ama ne yazık ki, Kanada toprakları üzerindeydiler.

— Onu bulacağız, dedi Lee Reiner.

On dakika sonra başka bir polis arabası daha gelmişti. Lee Reiner arabadaki adama doğru koştu. Güvenlikte çalışan bu adamla aralarında iyi bir dostluk vardı. İkisi alçak sesle bir süre konuştuktan sonra, Lee Reiner Malko'ya dönerek:

— Her şey ayarlandı, dedi. Gidelim.

— Ona Hans Globchik'ten söz ettiniz mi?

— Tabii ki hayır! Bir kere silahı çeken o değil. Onu yakalasak bile bu zavallıyı kurtarmamız mümkün olmayacak. Böylece tek çıkış yolunu da kaybetmiş

olacağız. Tek çözüm, Koreliyi konuşturmak. Korelinin Jan Kaunas'ın nerede saklı olduğunu bildiğinden eminim.

*

**

Malko Ritz Carlton'un lobisine indiğinde Lee Reiner telefonla konuşuyordu.

— Chevrolet'yi kan lekeleri içinde, Derval yolunda bulmuşlar, dedi Lee Reiner. Başka bir ad altında kiralanmış. Polisler bu kazayla Jan Kaunas'ın kaçırılması arasında bir ilişki olduğunu anladılar. Şimdi sorgulamak için o hastabakıcıyı arıyorlar.

— Ya Hans Globchik?

— Odasında. DDR Büyükelçiliği tarafından gönderilen bir doktor onu tedavi ediyor. Eğer Kanadalılar bu insan azmanının KGB tarafından kullanıldığını öğrenirlerse diplomatik bir olayla karşılaşacağımız kesindir.

— O hastabakıcı hakkında bilgi toplayabildiniz mi?

— Adı Kim Pusang. Adresini de öğrendik. Jan Kaunas'ın kaçırıldığı akşam, gece yarısına dek hastanede görevliymiş. Olaya sonradan katılmış olmalı. Umarım onu tutuklayıp hapse atmazlar. Kaunas'ı çok çabuk bulmamız gerekiyor, yoksa Koreliler onu öldüreceklerdir.

Malko saatine bakarak:

— Lisa Park'a telefon etmeliyim, dedi.

Zil uzun uzun çaldı. Malko telefonu kapatmak üzereyken karşı taraftan Lisa Park'ın mutluluk dolu sesi duyuldu.

— İyi akşamlar. Ben de sizi bekliyordum. Bu akşam bir şeyler öğreneceğim.

Malko artık yerinde duramıyordu.

— Yemeği birlikte yiyelim mi?

— Hayır. Beni evden arayacaklar. Saat sekizden sonra buraya gelin.

Lee Reiner bu yeni haberi duyunca:

— Tırnaklarını sökmek pahasına bile olsa onu konuşturun! dedi. Albay Yu Chang da artık boş durmayacaktır. Bugünkü kaza bardağı taşıran son damla oldu. Albayın neler karıştırdığını bir an önce öğrenmeliyiz.

*

**

— İyi akşamlar! Buyrun!

Lisa Park bir gün önce olanları unutmuş gibi, belli bir mesafeyle konuşuyordu. İlk kata çıktılar. Şaraplar hazırlanmıştı.

— Yeni haber var mı? diye sordu Malko.

— Daha yok.

Malko artık dayanamıyordu. Kadını kollarına aldığı anda Lisa Park hafifçe:

— Olağanüstüsünüz! dedi.

— Hizmetçiniz burada mı?

— Hayır, hayır. Saat altıda gider. İkimizden başka kimse yok.

Bu, apaçık bir davetti.

Uzaktan kokusunu aldığı bir bilginin dışında, Lisa Park yol gösterecek gerçeği henüz açıklamış değildi, ama Malko seksüel açlığını giderecek, aşırı cinsel istekle dolu bir CIA köstebeği bulduğuna doğrusu çok seviniyordu.

Lisa Park bedeni Malko'nun bedenine yapışmış olduğu halde:

— Televizyon izlemek ister misiniz? diye sordu.

Otuz saniye sonra divanın üstündeydiler. Bu kez Lisa hemen harekete geçmiş, eteğini bile çıkarmadan dilini Malko'nun en hassas noktalarına değdirip duruyor, arada bir de onu haz dolu bakışlarla seyrederek kesik kesik hareketlerle okşuyordu.

Malko dayanamaz hale gelince de kadın her

seferinde duralayarak erkeği önemsemez bir tavır takınıyor:

— Bugün olmaz, diyordu.

Telefon çalınca Malko kısa bir süre için yalnız kaldı.

*

**

Lisa Park geri geldiğinde, Malko kadının önce kazağını sonra da sutyenini çıkararak dolgun göğüslerini avuçladı. Az sonra genç kadın Malko'nun önünde diz çöktü ve yarım bıraktığı işi bu kez sonuna dek götürmeye kararlı bir şekilde harekete geçti.

Bir esir gibi iki büklüm olan Lisa hiç konuşmadan hareketlerini sürdürüyordu. Ona sahip olmak isteyen Malko kadının eteğini aşağı çekiverdi.

Lisa ne kızgın ne de neşeli görünüyordu, ama Malko'ya engel olmadı. Artık yumuşamış, dolgun kalçalarını Malko'nun avuçları içine bırakmıştı. Kısa soluklarla Malko'ya biraz daha yaklaştı ve onu kendine doğru çekti. Malko daha fazla beklemenin gereksiz olduğunu anlamıştı. Lisa haz dolu çığlıklar atarken Malko'nun titremelerine o da aynı coşkuyla cevap verdi.

Bir süre öyle kaldılar. Sonra Lisa dağılan giysilerini toplayarak yan odaya geçti. Döndüğünde üstünde mavi bir kimono elinde de küçük bir havlu vardı. Malko'nun terini silerken telefon çaldı.

Lisa telefonu kapadığında:

— Onu Montreal'den uzaklaştıracaklar, dedi.

Malko'nun ta baştan beri en korktuğu şey buydu.

Telefonabakarak:scannedbydarkmalt1

— Haber veren kimdi? diye sordu.

— Söyleyemem.

— Neler oluyor?

— Onu bu akşam bir deniz uçağıyla gönderecekler.

— Nereye?

— Tam olarak bilmiyorum. ABDsınırları dışında bir

yere.

— Peki, nereden hareket ediyorlar?

— Saint-Laurent kıyısındaki Ville-Marie Marina'sı'ndan. Hareket bir saat sonra.

VII. BÖLÜM

ABD'de! SAS'ın kafasında bir şüphe uyandı. Lisa Park kendisiyle alay ediyordu. Sonra, Korelilerin sadece düşmanlarından kaçtığını ve kendilerini tehlikeye atmayacaklarını düşündü. Lee Reiner ona Korean Airlines'ın Kanada'dan seferi olmadığını söylemişti. Demek ki tutsaklarını kontrolden kaçırmak istemişlerdi, hareketleri mantıklıydı.

— Ayrıntıları bilmem gerek, diye üsteledi. Bu deniz uçağı kime ait? Nereye iniyor? Niçin deniz uçağı?

Lisa öfkeyle siyah perçemini itti.

— Bilmiyorum. Bana haber veren kişi korkunç bir tehlikeye atıldı. Eğer mecbur olmasam ondan böyle bir şey istemezdim... Bana işkence bile yapsanız daha fazla bir şey söyleyemem. Yalnız bugün çok kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Bu bilgilerini doğruluyordu. Telefonu aldı ve Lee Reiner'ın numarasını çevirdi.

Tanrıya şükür, Amerikalı oradaydı! Malko'nun verdiği bilgi adamı yerinden sıçrattı.

— Eğer deniz uçağı kullanıyorlarsa, bu sınırın öbür yanındaki Champlain Gölü'ne inmek içindir, dedi. Montreal'den uçakla yarım saat sürer.

Herhangi bir başarısızlığı göz önüne alan SAS:

— Onları hareket ederken yakalamayı denemek lazım, dedi.

— FBI'a haber vereceğim. Vermont Milli Güvenlik Teşkilatı ile anlaşarak devriye gezsinler. Ama bu samanlıkta iğne aramaya benzer. Champlain Gölü çok büyük. Hemen işe koyuluyorum.

Malko telefonu kapattı ve Lisa Park'a döndü.

— Giyinip gelin.

Korelinin gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Niçin? Beni görmemeleri lazım.

— Siz olmazsanız, bulamam. Zamanımız yok.

Kadın bir süre baktı, sonra banyoya girdi ve botlarını, pantolonunu, kürk mantosunu giymiş olarak geri döndü. Tek kelime etmeden aşağıya indiler. SAS kadını böyle kullandığı için utanıyordu, ama seçme hakkı yoktu. Yine de cesurdu.

— Doğu yönünde Sherbrooke'u izleyin, dedi. Nereden sapacağınızı söyleyeceğim.

Neyseki trafik rahattı, ama çok sayıda ve saçma sapan yerlerde ışıklar vardı. Nihayet Saint-Laurent'i güneye bağlayan Jacques-Cartier Köprüsü'nü gördü. Altlarından, Saint-Lauravil'e paralel uzanan kanalda bir yolcu gemisi vardı. Neyseki Lisa yanındaydı. Köprü çıkışında çok sayıda yol vardı. Lisa Park buz gibi bir sesle Malko'ya rehberlik yapıyordu. Saint-Laurent boyunca devam eden 132 no'lu yolu sağ taraflarına alarak yola devam ettiler. Sonra farlar "Montreal Milli Bankası" tabelasının bulunduğu binaları aydınlattı ve yol bitti. Çıkmaz sokak. Tek bir lambanın olduğu sıkıcı bir yerdi.

SAS geriye döndü ve Jacques-Cartier Köprüsü'ne doğru gitti. Soracak kimse yoktu. Nihayet Lisa ırmak boyunca devam eden toprak bir yolu gösterdi.

— Zannedersem, buradan...

Lincoln korkunç şekilde sallanıyordu. Ville-Marie Marina'sının önünden geçtiler. Sade bir barakayla, üzerinde "Ville-Marie Marina'sı" yazan eski bir kapı

vardı.

Malko indi, aşağıda marinadaki gemileri ve yelkenlilerin arasına bağlanmış deniz uçağını gördü. Dört kişilik ve iyi durumda gibi gözüken bir Piper Cherokee idi. Motoru örtülmüştü. SAS etrafına bakındı. Kesin sessizlik! Hiçbir hareket yoktu. Tabii Koreliler son anda gelebilirdi... Deniz uçağını incelerken ahşap kulübede bir ışık gördü. Birisi uyanmıştı. Elinde av tüfeğiyle patikadan inen ve Malko'ya seslenen bir adam görüldü.

— Orada ne arıyorsunuz?

SAS sakın sakın adama doğru ilerledi.

— Arkadaşlarla randevum vardı.

Bekçi iyice yaklaştı, kuşkulu olduğu belliydi.

— Bu saatte!

— Deniz uçağıyla bir gezinti yapacaktık.

Diğerinin gözleri parladı. Büyük bir ihtimalle rahatlamıştı. Gülmekten katılacaktı.

— Arkadaşlarınız sizinle alay etti! Deniz uçakları gece uçmaz. Üstelik bu iki aydır arızalı. Sahibi tamir parasını ödeyemiyor.

öfkeden kuduran SAS bekçinin alaylı bakışları altında patikayı tırmandı. Lisa Park onunla alay etmişti! Arabada kadını buldu.

— Hiç kimse yok. Yalnızca arızalı bir deniz uçağı.

— Anlamıyorum, dedi Koreli kadın. Bu gece gideceklerine eminim.

Malko'nun kafasında aniden bir fikir belirdi. Montreal'e gelirken gördüğü ve deniz uçağıyla dolu olan Papino Köprüsü'nün yakınındaki büyük marina.

— Başka bir marina daha var. Kuzeyde. Görmüş-tüm.

Karanlıkta Korelinin yüz ifadesini göremedi, ama kadın biraz sonra cevapladı.

— Doğru, ama çok uzaktır. Bütün şehri baştan başa

geçmek lazım.

— Gidelim, bana yolu tarif edin!

Aniden bir telefon kulübesi gördü ve oraya gitti. Lee Reiner'in hattı serbestti, Amerikalı hemen cevap verdi. Malko onu olanlardan haberdar etti.

— Helikopterle gelerek sizi orada bulmaya çalışacağım. Bir tane temin ettim. FBI, Vermont ve New York Eyaleti'ni haberdar etti, onlar da Champlain Gölü'nün bulunduğu alanı alarına geçirdiler. Yalnız yeterince adamları yok. Bölge polisi ellerinden geleni yapacaklarına dair söz verdi.

*

**

Albay Yu Chang diplomatik kuryeyle yollanan Uzi marka otomatik tüfeği sımsıkı tutuyordu. Dört adamı Simpson Sokağı'nı gözlüyordu. Ani karar vermeleri gerektiğinden örgüt bunun acısını çekiyordu. Koreli subayın içi pek rahat değildi. Karşısında KGB, CIA ve Kanadalılar olduğu için başarıma şansı azdı. Bununla birlikte, CIA istemeden eczacı Pusang'ın kaçırılışını engelleyerek onun hayatını kurtarmıştı. Çünkü Pusang Rusları hapse attırabilirdi.

Karanlıkta adamlarından biri geldi.

— Her şey hazır.

Kimse gece yarısına kadar açık olan bu tamircide ışık görünce şaşırılmazdı. Bu saatte müşteri de azdı. İki Koreli bir beze sarılı Jan Kaunas'ın hareketsiz vücudunu getirdi. Neyseki, Kim Pusang uğradığı saldırıda penthotal ampullerini sağlam olarak kurtarabilmiş ve Albay Chang'ın adamlarından birine damardan iğnenin nasıl yapılacağını öğretmişti.

Baygın tutsak, eski Ford'un bagajına kondu. Korumayla görevli iki araba aynı anda hareket etti. İstikâmet Papino Köprüsü.

Yu Chang şoförün yanına oturmuştu. İçinden bunun

uzun ve zorlu bir yolculuğun ilk aşaması olduğunu geçirdi. Neyseki, kaçan Koreliler emrindeydi. Hasımlarının uygulayabileceği planları tahmin etmeye çalıştı. Seoul'un talimatları açık ve kesindi. Jan Kaunas Kore'ye götürülecekti. Başarısızlığı düşünmek bile istemiyordu.

Çok sayıdaki kırmızı ışıklar canını sıkıyordu. Arkasına döndü ve sadece koruma görevi yapan Datsun'u gördü. Tanrım bu ne büyük şehirdi! Nihayet Saint-Laurent'i geçtiler ve Levesqua Caddesi'ne girmek için sola saptılar. Bir kilometre ilerde ay ışığı altında teknelerin ve yirmi kadar deniz uçağının bağlı olduğu marina görüldü. Yu Chang arabayı bomboş otoparkta durdurttu. Karanlıktan hemen bir Koreli çıkageldi.

— Hiçbir sorun yok, dedi.

Albay yere indi.

— Her şey hazır mı?

— Evet, araç rıhtımın sonunda.

— Pilot da orada mı?

— Evet, önceden kararlaştırdığımız gibi, Pilot Sun Yat.

Sun Yat, Kanada'ya ilk gelen Korelilerdendi. Dört tamircisi sayesinde rahatça yaşıyordu. Elinde yirmi beş bin dolarlık, yedi bin metre irtifaya çıkan ve bin kilometre menzilli, altı kişilik bir Cessna Stationair vardı. Albay Chang'ın verdiği görevi de bu nedenle kabul etmişti.

Albay rıhtımda ilerledi ve üzerinde C-Fynx yazan kırmızı-mavi deniz uçağına baktı.

— Yakalanma tehlikesi yok değil mi? Dorval kontrol kulesi ile irtibat kuracak mı?

— Bu şart değil, dedi Koreli yardımcısı. Genellikle deniz uçaklarının pilotları yalnızca gündüzleri, havalandıklarını bildirirler. Nehir üzerinde uçtuklarında buna bile lüzum görmezler. Ticari hava sahasına girmek yeterli. Radara gelince, Dorval'dakinin kontrol sahası

otuz kilometredir.

— İyi, zaman kaybetmeyelim, dedi Yu Chang sinirli sinirli.

Saatine baktı. Sınırın öbür tarafında New York'tan gelen grup işbaşı yapmış olmalıydı. Adamlarından ikisi, ellerinde Uzileriyle marinanın girişindeki telefon kulübelerinin arkasına gizlenmişti. Diğerleri ise Jan Kaunas'ı Cessna'ya taşıdılar. Chang iki adamıyla birlikte yerini aldı. Motor çalıştı. Yavaş yavaş küçük deniz uçağı havalanmak üzere nehrin ortasına doğru yöneldi.

Yu Chang kalbi sıkışarak karanlığa baktı. Rahat değildi, ABD-Kanada sınırında herhangi bir tehlikeyle karşılaşmayacağından emin olmak istiyordu.

*

**

Trafik lambaları sanki Malko ile alay ediyordu. Yaklaştığı anda kırmızıya dönüşüyorlardı. SAS yerinde duramıyordu. Lisa Park ise hiç sesini çıkartmıyordu. Nihayet ışıklar görüldü. Nehrin üzerindeydiler.

— Sağda, dedi Lisa. Yarım mil ilerde.

Malko bir süre sonra deniz uçaklarını gördü ve aniden yavaşladı. Farları biraz ötede, nehirde ağır ağır hareket eden bir uçağı aydınlattı.

— İşte bu, dedi.

Koltuğa büzülen Lisa cevap vermedi. SAS gaza bastı, marinaya girdi ve rıhtıma yöneldi. Sessizliği bir dizi patlama bozdu, ön cam matlaştı, ateş edilen silahın parıltısını görünce direksiyonu kırdı. Lisa tiz bir çığlık attı ve koltuğun altına girdi.

Lincoln ahşap bir direğe çarparak durdu ve arabanın kalın sacına yeniden yaylım ateşi açıldı. SAS tabancasını kavradı, bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve yere atladı. Nehirden gelen bir motor sesi duydu. Deniz uçağı havalanıyordu. Aynı anda arkasında kapıları kapatılan

bir araba fırtına gibi hareket etti.

Elinde tabancayla ayağa kalktı ve hızla uzaklaşan aracın stop lambalarını gördü. Nehirden kalkarak irtifa kazanmaya başlayan uçağın gürültüsü öfkesini iyice artırdı. Lisa hâlâ Lincoln'deydi. Koşarak araca geldi ve sağ ön kapıyı açtı. Lisa koltuğa büzülmüştü.

— Yaralı değilsiniz ya?

Lisa perçemini geriye itti.

— Hayır. Ama bizi öldürmeye kalktılar.

Malko bir an otomatik tabancasının yaylım ateşinden nasıl kurtulduğunu düşündü. Göğe baktı. Artık deniz uçağının gürültüsü duyulmuyordu.

— Haber kaynağınız sizi atlattı, dedi SAS acı acı. Biz Albay Chang'ı şehrin güneyinde beklerken o kuzeyden kaçıyordu.www.cizgiliforum.com

— Üzgünüm, dedi Lisa. Anlamıyorum...

Kadın titredi. Malko, Montreal'deki kızıl gökyüzüne baktı. Sınır ve Champlain Gölü kuş uçuşu yüz yirmi kilometre ötedeydi. Bu Cessna ile yirmi dakikalık bir yoldu.

Telefon kulübesine girdi ve Lee Reiner'in numarasını çevirdi. Zil uzun uzun çaldı. Yapılacak tek şey Amerikalının gelmesini beklemektir. Lisa arabaya bindi. SAS kara kara düşünüyordu. Deniz uçağını ve pilotu bulsalar bile, bu pek önemli değildi. Korelilerin bu hareketi birbirinden bağımsız birçok evreye ayırdığı muhakkaktı. Şimdilik önde olmaları yeterliydi.

*

**

Bir helikopter sesi SAS'ın başını kaldırmasına sebep oldu. Güneyden gelerek nehri geçen aracın ışıklarını gördü. Bir dakika sonra rıhtımın önünde pervanesini durdurmadan hareketsiz kaldı ve Lee Reiner yere atladı. Malko araçta sivil Amerikan şirketine ait bir yazı gördü.

— Neredeler? diye bağırdı Reiner.

— On beş dakika önce gittiler.

— Çabuk atlayın, yakalamaya çalışınız!

Lisa Park, Lincoln'den çıkmış helikoptere bakıyor - du. Reiner olanca gücüyle kadına bağırırdı.

— Siz de gelin!

Helikoptere bindiler. Araç hemen havalandı ve Saint-Laurent'i geçerek Montreal'i güneye doğru dikine katetti. İçerde gürültü çok fazlaydı. Lee Reiner Malko'nun kulağına eğildi.

— Elimden gelebildiğince herkese haber verdim! Vermont polisleri yataklarından kaldırıldı. Adamları kıstırmak için az da olsa şansımız var.

Helikopter, siloların bulunduğu 15 no'lu New York yolu üzerinde uçuyordu. Hemen hemen hiç araç yoktu.. Kabinde sessizlik hüküm sürüyordu. Yirmi dakika sonra pilot:

— Sınır! dedi. Champlain Gölü'nü bulmak için doğruya gideceğim.

— Yüz metreye inin, yoksa hiçbir şey göremeyiz, diye emretti Lee Reiner.

Pilot emre uydu. Bir haritaya eğilen Reiner rotayı takip ediyordu. Neyseki hava berraktı ve ay uçsuz bucaksız gölü aydınlatıyordu. Malko kendi kendine "bir şey bulamayacağız" dedi. Champlain Gölü, Vermont ile New York Eyaleti arasında yüz kilometrekarelik bir alanı kaplıyordu. Birçok ada, koy, körfez ve yerleşim alanı da sınırları dahilindeydi.

— Alburg'a kadar gidin, dedi pilota Reiner. Sonra 2 no'lu yolu izleyerek güneye Grand Isle'ye inmeye çalışın.

SAS'a döndü ve haritayı gösterdi.

— Muhakkak kendilerini bekleyen bir araba vardır. Bu yüzden de kıyıya yakın bir yol seçmeleri lazım. Üstelik en tenhası da bu. Geceleri Grand Isle'de hareket olmaz. 2 no'lu yol oraya ve 89 no'luya bağlanır, trafikte

izlerini kaybettirebilirler.

— Helikopterleri de olabilir, dedi Malko.

Amerikalı cevap vermedi. Bu da mümkündü. Ancak, şansın onlardan yana olduğuna inanmak daha iyiydi. SAS dışarı bakıyordu. Bir tek ışık bile yoktu. Çevrede bil kaç çiftlik, kamp yeri ve kır evi yer alıyordu. Bu mevsimde hiç turist olmazdı. Karanlık yerleşim bölgeleri birbirini izliyordu.

Vermont'ta herkes erken yatıyordu. Aniden Malko sol tarafta turuncu ve titrek bir ışık gördü.

— Bakın!

Pilot da görmüştü. Helikopter durgun suyun yüzeyini dalgalandırarak alçaldı. Bir polis arabasının mavi lambası gölün yüzeyini aydınlatıyordu. Açık olan kapıyı gördüler. Araç bir evle gölün arasındaki dolma topraktaydı.

— Tamam! diye sevindi Lee Reier. Onları yakaladılar.

VIII. BÖLÜM

Helikopter Champlain Gölü'nün kenarındaki dolambaçlı yola yumuşak bir şekilde kondu. Çevrede hareket belirten tek şey, polis arabasının yanan lambasıydı. Malko ve Lee Reiner, pilotla Lisa Park'ı uçakta bırakarak yere atladılar. Sessizliği yalnızca hâlâ dönen pervane bozuyordu. Lee Reiner'ın el feneri eski evin cephesini aydınlattı. SAS polis arabasına yaklaştı. Telsizden hafif bir cızırtı geliyordu. Her ikisi de eve doğru ilerlediler. Fener "Satılık" yazan levhayla yıkık dökük kırmızı panjurlardaki "girilmez" yazılarını aydınlattı. Terkedilmiş evi bir veranda çevreliyordu.

Kapının yanında sanki birisi duvara sinmişti. Malko ve Lee Reiner verandaya çıkan üç basamağı tırmandılar ve iğrenerek oldukları yerde kalakaldılar, iki büküm olmuş polis, karnından duvara süngüyle mihlanmıştı. Adama büyük bir güçle vurulmuş olmalıydı, bıçağın ağzı bir uçtan öbür uca geçmişti. Şapkası yerdeki büyük bir tabancanın yanına düşmüştü.

Lee Reiner tabancayı aldı ve topunu kontrol etti; mermilerin hepsi duruyordu. Silahını kullanacak vakti olmamıştı. Tahta duvara saplanmış süngüyü çıkardılar ve polisi verandanın zeminine yatırdılar. Ceset hâlâ sıcaktı.

— Sersemler diye mırıldandı Lee Reiner. Bu enayiler niçin bir kişi yollamışlar?

SAS elektrik fenerini aldı ve düz kıyıyı incelemeye gitti. Çamurda ayak izleri ve kırık dallar buldu. Deniz uçağı muhakkak evin karşısına inmişti. Bunu müdahale etmeye çalışan polis haricinde kimse farketmemişti... Araca doğru geri geldi. Lee Reiner da oraya döndü.

— Bu adi herifler anayola ulaşacak vakti buldular, dedi. Çok kötü.

— Böyle vahşice davranmaları çok şaşırtıcı. Onu etkisiz kılmak yeterliydi. Tabii arabanın plakasını görmemişse...

Ani bir sezgiyle elektrik fenerini polis arabasının içini tuttu. Kanepe boştu, ancak eğilince not almaya yarayan defterin yere düşmüş olduğunu gördü. Bloknotu gözden geçirdi. Gözüne bir şey çarptı: Sanki alalecele yanlamasına 529 KFH NY yazısı vardı.

New York'a kayıtlı bir araba plakası.

Omuzunun üzerinden Lee Reiner eğildi ve bir sevinç çılgılığı attı.

— Onları yakalayacağız! Aynasız bunu arabasından inmeden evvel yazmış. Ötekiler şaşkınlıktan arabayı aramamışlar.

— Aracı yakalamak için bu numarayı burayla New York arasındaki tüm polislere dağıtmak yeterli, dedi SAS.

Kâğıdı inceleyen Lee Reiner cevap vermedi. Sonra Malko'ya baktı.

— Evet, ama bunu yaparsak Jan Kaunas'ı unutmamız lazım, dedi. Aynasızlar onu serbest bırakırlar, o da kaybolur gider. Ona ne biz ne de Kanadalılar resmen yaklaşabiliriz. FBI ise yasalara çok bağlıdır. Devletin, yani "Şirket" in çıkarlarını kanunların üzerinde tutmaz.

Yoldan bir araba geçti. Karar vermek gerekiyordu. Lee Reiner yavaşça kâğıdı katları ve cebine koydu.

— Boş verelim, dedi. New York emniyetindeki

arkadaşlarım aracılığıyla bu aracın sahibini öğreneceğim. Ama neyin söz konusu olduğunu söylemeyeceğim... Ondan sonra işe başlayacağız ve onları bulacağız. Albay Chang ile daha sonra hesaplaşacağız. Onları şimdi yakalasak bile bu zavallı polisi diriltmez.

Polis arabasına bindi ve telsizi aldı. SAS helikoptere döndü. Pilot sigara içiyordu. Lisa Park dışarı doğru eğildi ve merakla:

— Ne oldu? diye sordu.

— Bir polisi öldürdüler ve rehinleriyle birlikte kaçtılar.

Şu anda Koreliler New York'a doğru gidiyor olmalıydılar. Bu da takriben beş saatlik yoldu. Planları dahıeydi: Korean Airlines'ın Seoul seferiyle Jan Kaunas'ı kaçırmaya kalkışmak.

*

**

KGB'nin New York Teşkilat Başkanı Boris Ivanov, dahili telefonundan ziyaretçisi olduğu bildirildiğinde, bürosunun penceresinden dışarıyı seyreliyordu.

Kucaklaştılar. Ivanov albay, Vatenko ise binbaşydı. Ama yine de birbirlerine çok bağlıydılar. Amtorg Trading Co'nun "şoförü" oturdu ve sigara yaktı.

— İşler kötü gidebilirdi. Döndüğüm için çok mutluyum.

Diplomatik dokunulmazlığı yoktu. Montreal'de olanlar onu yirmi yıl hapis yatırabilirdi. Boris Ivanov, Champlain Gölü kıyısındaki, Vermont'ta bir polisin esrarlı şekilde öldürölmesiyle ilgili New York Times'ın kupürünü uzattı. Esrar kaçakçılarının işi olduğu düşünölüyordu...

— Geçtiler, dedi Vatenko. Buraya gelmeleri lazım.

— Uzun süre kalmayacaklar, dedi Boris Ivanov. Düşünceleri adamı Seoul'a götürmek. Oraya salı, perşembe, cuma ve pazar olmak üzere haftada dört

uçak seferi var.

Vatenko duvarda günlerden aramba olduğunu gösteren takvime baktı:

— Burada oldukları kesin mi? dedi.

— Evet, dedi başkan. Merkez'den bir mesaj aldım. Güney Korelilerin konuşmalarını dinlemişler. Chang adamı kaçırma emri aldı.

— Ne yapıyoruz? dedi Vatenko.

Her ikisi de Birinci Genel Dış Harekât Servisi'ne bağlıydılar. Boris Ivanov ciddi bir tavırla binbaşının karşısındaki deri koltuğa oturdu.

— Grichiany bütün adamlarımı Korelilerin Kaunas'ı kaçırmasını engellemekle grevlendirmemi emretti.

Vatenko alay edencesine güldü. Grichiany Birinci Genel Dış Harekât Servisi'nin başkanıydı. Bürosu Moskova'nın dışında bulunan yarım ay biçimindeki büyük binadaydı.

— Senin de beni saymazsan, epeyce adamın var, değil mi?

Boris Ivanov başını salladı.

— Kaunas, Koreliler hakkında araştırma .yapmıştı. Burada da halefim iyi iş becermişti. Birçok 'kaynağım var.

— Acele etmeliyiz, diye vurguladı Vatenko. Yarın akşam götürebilirler.

— Biliyorum. Öğleden sonra bir randevum var. Ancak, kaçırma hazırlıklarını bu kadar çabuk tamamlayacaklarını sanmıyorum. Amerikalıları da unutma. Burası da onların lkesi. Bana kalırsa Chang vakit kazanmak için onu emin bir yere gizleyecek, sonra gösterişli bir kaçırma olayı düzenleyecektir. Bu da bize hareket edecek vakti kazandırır.

Vatenko bir sigara daha yaktı. Bu pis işte görev komutanı olmadığı için rahatlamıştı.

— Burada işimize yarayacak kimse var mı? dedi

başkan.

— İki, üç kişi var, ama pek bir işe yaramazlar. Portorikolular. Onlara biraz silah ve para vermiştik. Şu ana kadar önemli hiçbir şey yapmadılar.

Boris Ivanov ellerindekilerle yetinmek zorunda olduklarını belirtircesine başını salladı.

— Ya Hans Globchik?

— Bu sabah Montreal'den ayrıldı. İsviçre Havayolları ile Zürih'ten sonra DDR'ye geçecek. Çok zayıflamıştı. Sinir krizi geçireceğini sandım.

Albay, yardımcısına onaylarcasına baktı. Montreal'i terketmeden her şeyi çok iyi yok etmişti. Can sıkıcı tek şey, Vatenko'nun Montreal'de tanınmış olmasıydı. Artık ikinci derecede görevler üstlenebilirdi.

— Yarın saat dörtte gel, işi tamamlarız. Sağdan soldan haber alacağımı umuyorum.

**

— Plaka, Joyce Marvin diye birine ait olan bir Cadillac'mış, dedi Lee Reiner. Evi New York, 5. Cadde no 755. Tabii FBI'a hiçbir şey söylemedim. Ama New York'a gitmeniz lazım. Zaten ben de gideceğim, öğleye Doğu Havayolları'nın bir uçağı var.

Saat tam dokuzdu ve Saint-Laurent'de hava bulutluydu.

— Orada ne yapmamı istiyorsunuz? dedi SAS. New York sizin vatanınız.

Lee Reiner öfkeli öfkeli içini çekti.

— Orası doğru, ama sizin de bildiğiniz gibi "gizli bir harekât" söz konusu. Korelilerle aynı durumdayız. Jan Kaunas'ı ele geçirmek lazım, ama bu resmi yollardan olmaz. Ruslara karşı önemli bir kozumuz var: Bu da, arabanın plakası. Chris Jones ile Milton Brabeck "harekât"ın güvenliğini sağlamak için bizi orada bulacaklar. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok.

— Rehini New York'a götürdülerse bu onu Güney Kore'ye kaçırmak içindir, dedi SAS.

— Tabii bu olasılığı da göz önüne aldım. FBI ve New York polisine Korelilerin tutsaklarını ülkelerine kaçırabileceklerini söyledim. Yarın akşamki uçuştan başlamak üzere FBI tüm hareket yerlerini denetleyecek. Yolculara kimlik tespiti yapılacak. Şu zavallı aynasızın öldürülmesinden sonra adamları bir yeni cinayete teşvik etmek yersiz...

— Bu yanıltıcı bir iz mi? dedi SAS. Ya Los Angeles üzerinden gittilerse? Oradan da Seoul'a uçak seferleri var.

Lee Reiner başını salladı.

— Zannetmiyorum. Albay Chang, New York'ta üsleniyor.

— Ya dostumuz Vatenko? Ondan bir haber alabildiniz mi?

— Globchik'i dün akşamüstü Zürih uçağına bindirdikten sonra 15 no'lu yoldan New York'a doğru yola çıktı. Onun için bu iş tehlikeli olmaya başlamıştı. Kalsaydı Kanadalılara teslim edecektim.

— Ne biçim işse herkes New York'a gidiyor, dedi Malko.

— Ama bu kez Ruslara karşı olağanüstü bir avantajımız var.

— Tanrı yardımcımız olsun! iki ayaklarını bir pabuca sokmayacaklardır.

— Bu arada siz de bavulunuzu toplayın. Sizi kaldığınız yerden alacağım.

— Lisa Park'ı göreceğim, dedi SAS. Hâlâ faydalı olabilir.

— Orospu! Size palavra bir haber verdi. Eğer doğrusunu söyleseydi Jan Kaunas şimdi "Çiftlik"te olurdu.

— Belki onu da kullandılar.

Malko Reiner'a, Koreli dilbere hoşça kal demeden Montreal'den ayrılamayacağını söyleyemedi.

*

**

Korkularından kurtulan Lisa Park eteği ve siyah kazağıyla iki dirhem bir çekirdekti. Bu kez kütüphanede şarabın yerini çay almıştı.

— Biraz sonra New York'a gidiyorum, dedi Malko.

Koreli kadının gözlerinden hüzünlendiği belli oluyordu.

— Yazık! Bu gece hoştum, akşam yemeğini birlikte yiyebilirdik. (Sırıtarak hemen kendini toparladı.) Eğer New York'a gidiyorsanız sizi orada birisine takdim edebilirim.

— Ya öyle mi? dedi SAS.

Şarklı kadınlar gerçekten çok değişik oluyorlardı. Lisa adres defterini karıştırıyordu. Aradığını buldu ve başını kaldırdı.

— İşte Joyce Marvin. Çok çekici ve güzel bir kadın...

SAS çayını dökmemek için olanca gücünü harcadı. Lisa'nın alay edip etmediğini anlamak için kadına baktı. Ama o ciddi bir şekilde arkadaşı hakkındaki bilgileri bir kâğıda yazıyordu. Malko çok heyecanlanmıştı. Joyce Marvin'in New York'taki Kore kolonisiyle ilişkisi olduğu muhakkaktı. Ayrıca Lisa Park sanki herkesi tanıyordu.

— Şu Joyce Marvin de kim? dedi kayıtsız bir tavırla.

Lisa, arkadaşının adresini ve telefon numarasını bir karta yazarak uzattı.

— Arkadaşım çok serbest bir kadındır. Çok hoşunuza gidecek.

— Onu nasıl tanıdınız?

— Birçok Koreliyle ilişkisi var. New York'a yerleşmiş Güney Korelileri ve KAL'ın hosteslerini tanır. Benim de orada epeyce arkadaşım var ve sık sık giderim.

— Niçin siz de gelmiyorsunuz?

— Yo, yo, olmaz. Sizi memnun etmesi için telefon edeceğim.

Malko bu kez ona ters davranmaya çalışmadı... Lisa ahizeyi uzaklaştırarak:

— Evde yok, dedi ve otomatik sekretere bir not bıraktı.

Bıraktığı not o kadar pohpohlayıcıydı ki, SAS utancından kıpkırmızı oldu. Telefonu kapattı ve gülerек karşısına oturdu.

— Nefis bir gece geçireceğinize eminim.

Malko, Lee Reiner'ı düşündü. FBI'dan daha iyi iş başarmıştı. Şansına şaşırdı. Lisa Park'ın anlattığı kadının arabası kanlı bir kaçırma olayında nasıl kullanılmış olabilirdi? Lisa ile göz göze geldi. Kadının gözlerinde davetkâr bir hava vardı. Gözlerini saatine kaydırdı. Otuz dakika sonra Ritz Carlton'da olmalıydı. Bu hareketi karşısında Lisa Park ayağa fırladı.

— Gitmeniz gerekli, dedi.

Kadının kendine nasıl yaklaştığını anlayamadı, ama birbirlerine yapışmış gibiydiler. Birkaç saniye içinde SAS.Lisa'yı arzuladığını hissetti. Kadının eteğini bile çıkarmadan bej koltuğa çekti ve sert hareketlerle ona sahip oldu. Kadın üstünü başını toparlayarak:

— Çok kibarsın! dedi sonunda.

Beş dakika sonra Malko sokaktaydı. Lisa'nın son iltifatıyla ne demek istediğini anlayamamıştı.

*

**

Albay Boris Ivanov bürosunu kilitledi. KGB'de irtibat astsubayı olan ve şu an Aeroflat'ta memur görünen adamın getirdiği zarfı açtı. Haber Derjinski'deki KGB sekreterliğinden geliyordu. Bu iki gün önce çektiği telgrafın cevabıydı. Moskova'dan bilgi istemişti.

General Grichiany imzasını taşıyan dosyayı ve notu

okudu. "Dostumuzu bulmak için her şeyi yapın" deniyordu.

Sanki işi bu değildi! Neyseki, adam zarfla birlikte bir kutu da Havana purosı getirmişti. Sovyetler Birliği'nin şu tembel Kübalılara harcadığı rublelerin karşılığını almak gerekiyordu...

Boris Ivanov dosyayı okuduktan sonra bir puro yaktı ve düşünmeye başladı. Huzuru kaçmıştı. Koreliler zorlu ve korkunç profesyonellerdi ve onlara karşı mücadele kolay değildi. Yasalara saygılı olmalarına rağmen Amerikalılar da tehlikeli olabilirlerdi. "Kaynaklarını" böylesi "acil" bir durum için hiç sınınamamıştı.

Eylem Bölümü ise, daha da acizdi. KGB'nin Amerikan sınırları içinde eylem yapma alışkanlığı yoktu. Bu CIA ile yapılan karşılıklı anlaşmanın bir parçasıydı. Aksi halde, her şey bir katliamla son bulurdu. Gerçi Binbaşı Vatenko aracılığıyla dış ülkelerde görev yapan ajanları yardıma çağırabilirdi, ama onlar da yeterince güvenilir değildi. Bir sorun aklından hiç çıkmıyordu: Korelileri nasıl engellemeliydi? Ellerindeki adamı bir kez uçağa bindirdiler mi, Boris Ivanov'un onu geri alma imkânı kalmıyordu.

Görevinin başarı oranını da içeren bir rapor yazmaya başladı. Kendine göre bu şans, taş çatlasa yüzde yirmiydi. Koreliler dost bir çevrede bulundukları gibi New York'ta da eylem servisleri vardı. Bu davranışlar CIA'yı kızdırsa bile belli sınırları aştıkları sürece Koreli "hayaletlere" göz yumuluyordu. Oysa Boris'in böyle bir imkânı yoktu. Sadece edindiği bilgilerle iz sürebilirdi.

*

**

Chris Jones ve Milton Brabeck, kendileri gibi müşterilere pek alışkın olmayan şık garson kızın ilgilendiği Mayfair Regency'nin çay salonunda oturuyor-

lardı.

Kısa kesilmiş saçları, gri gözleri ve sentetik kumaştan yapılan giysileriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Güneşten burunları yanmıştı. Kişiliklerine renk katan tek şey ise Times Square'den aldıkları kravatlarıydı. Malko'yu görünce ikisi de ayağa fırladılar. Chris Jones elini uzatmadan önce hamburgerinin son lokmasını yuttu.

— Sizinle medeni bir ülkede bulunmak ne büyük şans!

— Doğru, dedi Milton Brabeck, New York'ta hâlâ beyazlar var.

— Sonra burada yemek de yemesini biliyorlar, dedi hamburgerinin son kırıntılarını toplayan Chris.

— Tatilde miydiniz? diye sordu SAS.

— Alay ediyorsunuz! dedi şaşırان Chris. Herhalde yamyam kaynayan Afrika'ya kendiliğimizden gidecek halimiz yok. Deli miyiz biz? Hayır, iş icabı oradaydık. Hele sıcaklık gölgede elli dereceyken hayat hiç de sevimli olmuyor.

— Adamın beyni sulanıyor, dedi Milton Brabeck.

Malko gorillere dostça baktı. Yıllardır dünyanın dört bucağında birlikte birçok iş yapmışlardı.

Türkiye'de Chris Jones hayatını kurtarmıştı. Kafaları bir şempanzeninki kadar bile çalışmazdı, ama kuvvetliydiler, tam bir "Acil Yardım Kuvveti" idiler. Vicdanlarına kulak vermeden gelişmiş bir topu rahatça kullanabilirlerdi.

Her ikisi de Middle West'de doğmuşlardı ve Kaliforniya da dahil olmak üzere dış dünyayı cahil ve karanlık kabul ediyorlardı. Yemekleri ise, varsa yoksa hamburgerdi...

— Bu işte bize sorun olanlar çekik gözlüler mi? dedi Chris Jones.

Onun için tüm Asyalılar çekik gözlüydü. Malko

karşılarına oturdu.

— Moskoflar da var. Burada olduğunuza sevindim, ama şu an için gizlilik gerekli. Yalnız, bu soyulmuş burunlarınızla gizlenmemiz biraz zor olacak...

— Of, alay etmeyin dedi Chris Jones. Ne yapıyoruz şimdi? Biz hazırız. Kurşun geçirmez yeleklerimiz, arabamız ve cephanemiz var.

— Şimdilik burada kalacaksınız, dedi SAS. Gerisini sonra düşünürüz.

*

**

Park Avenue'de ılık ve sert bir rüzgâr vardı. Montreal'i terkettiğine sevinen Malko, New York'un havasını içine çekti. Lee Reiner, Jan Kaunas'ın herhangi bir KAL uçağıyla gitmesini engellemek amacıyla alınan önlemleri denetlemek için havaalanına gitmişti. FBI tarafından izlendiğini anlayan SAS, Joyce Marvin'i otelden aramamış, yürüyerek 55. Sokak'a oradan da 15. Cadde'ye gitmeye karar vermişti. Amacı, Lisa Park'ın kız arkadaşının evini gözüyle görmektir.

Bir telefon kulübesinin önünden geçerken içeri girdi ve Joyce Marvin'in numarasını çevirdi. Zilin onuncu çalışında ahize açıldı.

— Ben Lisa Park'ın arkadaşı Malko Linge'im, dedi SAS.

— Malko! New York'ta olman ne büyük mutluluk! Hoş geldin!

Kadının sesi o kadar sıcaktı ki, SAS şaşırdı. Joyce Marvin sanki onu çocukluğundan beri tanıyormuş gibi konuşuyordu.

— Lisa bana sizi çok methetti, dedi Malko. Akşam birlikte yemek yiyebilir miyiz?

— Olur tabii. Bana da sizden bahsetti. Yedide bekliyorum. Club A'nın lokantası Tucano'da yer ayırttım. Dün gece de oradaydım, ama New York'un en

neşeli yeridir. Sizin için bir armağanım var.

Mutlu ve şaşkın olarak telefonu kapattı ve yola koyuldu. On beş dakika sonra 5. Cadde'nin köşesindeki elli katlık bir gökdelenin en üst katına bakmaya çalışıyordu. Girişte, eski askerler gibi giyinmiş iki kapıcı vardı. Holü, Paris'teki Notre-Dame'ın girişinden hem daha büyük hem de kalabalıktı.

Giriş ve birinci katlarda dükkânlar vardı. SAS asansöre yöneldi ve dördüncü bodrumun düğmesine bastı. Otopark.

Dikkatle bütün arabaların plakalarını incelemeye koyuldu. Bina sakinlerine ait birinci bodrumda aradığını buldu. Pırıl pırıl, kahverengi bir Cadillac Seville idi. Champlain Gölü kıyısında öldürülen polisin tesbit ettiği arabaydı bu. Malko çevresinde dolaştı. Arabada uzun bir yolculuktan tek bir iz yoktu.

Cinayet saatinde Joyce gerçekten New York'ta yemekte bulunuyorsa, arabasını birisine ödünç vermiş olmalıydı. Geriye arabayı kimin aldığını bulmak kalıyordu.scanned by darkmalt1

*

* *

Albay Boris Ivanov, Madison Caddesi ile 38. Sokak'ın köşesindeki küçük bir binaya girdi ve yangın merdiveninden ikinci kata çıktı. Takipten iki kez kurtulmuştu, ama yine de rahat değildi. Moskova tüm geriye dönüş yollarının ortadan kaldırmasını istemişti. Bu da yılların çalışmasını tehlikeye atan bir durumdu. "Asya Seyahat" yazan camlı bir kapıyı çaldı ve girdi. İçerde birçok Doğulu kadın çalışıyordu. İçlerinden iri gözlüklü biri Boris'i tanıyınca yüzünün rengi attı. Prospektüleri karıştıran Rus dikkatle KAL'ın sefer saatlerine baktı, sonra çıkıp gitti. 38. Sokak'ı geçerek bir bara girdi ve bekledi.

Beş dakika sonra, deri pantolonlu ve iri gözlüklü

kadın binadan çıktı ve yanına geldi. Çok korktuğu gözlerinden anlaşıyordu.

— Ne var? dedi sinirli bir ifadeyle. Buraya gelmemeniz gerekir. Çok iyi biliyorsunuz ki...

Boris Ivanov, KCIA'nın seyahat acentesinde bir ajanı bulunduğunu biliyordu. Bu da, haber kaynağı olan ve karşısında oturan genç Koreli kadındı. Boris tedbirli davranmaya lüzum görmemişti, iki yıl önce, kadın bu acenteyi satın almak isteyince yirmi dört bin dolara ihtiyacı olmuş, bu parayı da ona KGB sağlamıştı. Şimdi de Boris bunun karşılığını istiyordu. Bu arada Susan, yani Koreli dilber, Albay Chang'ın emrindeki bir KCIA subayıyla evlenmişti. Kocasını hiçbir şeyden şüphelenmemiş, parayı Amerikan bankalarının kredi olarak verdiğini sanmıştı.

— Size ihtiyacım var, dedi Boris Ivanov. Eğer isteyeceğim şeyi yaparsanız bir daha benden söz edildiğini bile duymayacaksınız. Söz veriyorum. Size tüm kâğıtları vereceğim...

Susan sinirli sinirli kahvesini karıştırırken adamın ne isteyeceğini biliyor ve bekliyordu.

— Ne istiyorsunuz?

— Kaçırdıkları adamı nerede sakladıklarını. New York'a getirildiğini biliyorum. Güney Kore'ye götürmek istiyorlar.

Kadın başını salladı.

— Zannetmiyorum...

Boris bu cevabı bekliyordu. Tezgâha beş dolar bıraktıktan sonra taburesinden kalktı. Buz gibi bir sesle:

— Yarın aynı saatte sizi burada bekliyorum, dedi. Eğer istediğim bilgiyi getirmezseniz kocanız her şeyi öğrenecek. Üzgünüm.

Arkasına dönmeden kafeteryadan çıktı. Mesleğini iyi biliyordu. Önce hepsi ağlardı, ama büyük bir engelle karşılaşınca başlarının çaresine bakarlardı.

Susan gözlerinin yaşardığını hissetti. Her şeyi kocasına anlatmakla tehdit eden Rusa bakarken olanca gücüyle kahve fincanını sıktı... Ama kendini çabucak toparlardı. Kocas, eskiden özel birliklerde yüzbaşıydı. Yani acımasızdı. Önce öldürür, sonra affederdi... Kocasının Montreal olayından haberdar olduğunu biliyordu, ama kendisine bu konudan hiç bahsetmemişti. Şimdi onun ağzından laf almaya mecbur olacaktı.

*

* *

İkinci ziyaretini de bitirmenin rahatlığıyla bir taksiye kurulan Boris Ivanov, Havana purolarından birini yaktı. Günün bu saatinde Manhattan'a dönmek bir saat sürerdi. Arkasına baktı: Takip edilip edilmediğini anlamak imkânsızdı. Neyseki FBI'nın imkânları yetersizdi. Van Wick Otoyolu kamyonlarla doluydu. Arkasında Kennedy Havaalanı'nın son binaları da siste kayboluyordu. Boris Ivanov aradığı adamı bulmuştu. Kadınlara olan aşırı düşkünlüğü yüzünden "Küçük Gemi"de bir rezalete karışmasına ramak kalan tekne kiralayıcısı. İyi bir rastlantı sonucu kızılötesi fotoğraf makinesi olan bir KGB casusu da oradaymış. O zamandan beri John Wilmore ne istenirse yapardı. Üstelik ilerlemişti de! Şimdi KAL'ın bütün kiralık tekneleri onundu. Şans işte! Kore şirketi Flying Tigers'ın bütün yerlerini satın alınca, John patronuna çok sempatik gelmişti. Ayrıca "koruyucularının" gözünde de değeri artmıştı.

International Building'in barında Boris, Amerikalı'yı ciddi bir şekilde zorlamıştı.

— Eğer Korelilerce kaçırılan dostumuz, haberimiz olmadan buradan ayrılırsa elimizdeki fotoğrafları karınıza, polise ve patronunuza göndeririz. Hayat sizin için çekilmez olur...

John Wilmore her şeyin kendi elinde olmadığını

söyleyerek itiraz ettiyse de Boris ikna olmadı. NASA nasıl füzelerinden yüzde yüz emin oluyorsa, o da ajanından öyle emin olmak isterdi. John Wilmore'un birçok işi olduğu için karanlık işleri anlaması kolaydı. Eğer tüm kargo kutularını tek tek açması bile gerekse, hepsini incelemeliydi. Boris Ivanov trafik sıkışıklığını unutarak biraz rahatladı.

Yardımcısı Vitaly'nin de bugün bir randevusu vardı. Desteklediği o Portorikoluyla. Zamanında para, silah ve araç gerece ihtiyacı olan Portoriko Kurtuluş Hareketi'nin öncülerinden biriydi adam. Vitaly, Kübalı ve Jamaikalı araçlarla adamın ihtiyaçlarını azar azar karşılıyordu. Ama Portorikolu bu hayırsever musluğun kapanabileceğini de biliyordu.

Bu geri çeviremeyeceği bir hediye idi...

Sovyet subay kendi kendine, Amerika'da bir gizli ajanın paçayı kurtarmakta pek güçlük çekmediğini düşündü... Yani Amerikalılardan yana fazla bir tehlike yoktu. Sınırdışı edilmek ya da en fazla birkaç yıl hapis cezası... Ancak Korelilerce kaçırılan arkadaşlarını geri alamazlarsa, General Grichiany onları sabotaj ile suçlardı. Bu da Sovyet askeri kanunlarına göre, idam mangasının önüne çıkmak demekti.

Taksi Triboro Köprüsü'ne doğru giderken Boris Ivanov başka ne gibi bir önlem alabileceğini düşündü. Koreliler muhakkak şu an son hazırlıklarını yapıyorlardı. Çok iyi bir profesyonel olan Albay Yu Chang'ın yerine kendini koymaya çalışarak gözlerini yumdu... Neşeli bir düşünceyle gülümsedi. Jan Kaunas'ı geri alsalar bile zavallının cehennem azabı bitmeyecekti... KGB'nin Ottawa'daki binasında sıkı bir soruşturmada sonra, eski bir tilki olduğu halde en basit önlemleri almamaktan ve aptalca kaçırılmaktan sorgulanacaktı. Bu bile çalışma kampına yollanmasına yetecek bir suçtu. Boris Ivanov bir an arkadaşının Korelilerin elinde

kalmasının daha hayırlı olacağını düşündü.

Ancak bu onun sorunu değildi.

*

* *

Tramp Tower'ın 36. katının sahanlığı çok loştu. Görülmeyen bir hoparlörden hafif müzik yayılıyordu. Malko ayak bileğine kadar kadife yer döşemesine gömüldü. Üzerinde televizyon kamerası olan o kattaki tek kapıya doğru gitti ve alıcının karşısında durarak zile bastı. Kapı hemen açıldı. SAS içeri bir adım attı. Yerler kadife kaplıydı. Lake duvarda ise, küçük lambalarla aydınlatılmış erotik resimler vardı.

Girince kapı kendiliğinden kapandı. Arkasına döndü. Kimse yoktu. Bir yerden Joyce Marvin'in sıcak ve çekici sesi geldi:

— tyi geceler Malko! Joyce'a hoş geldiniz!

IX. BÖLÜM

SAS duvarları zevkli bir şekilde süsleyen ve hiçbir adiliğe kaçmadan çok değişik pozlarda kadın resimlerinin bulunduğu holde birkaç adım attı. Gravürler aşırı derece gerçekçiydi. Champlain Gölü'nde öldürülen polisten ne kadar da uzaktaydı... Bununla birlikte ince bir zevkle döşenmiş bu ev ile Albay Yu Chang'ın vahşi eylemi arasında bir ilişki vardı. Arkasından kadife gibi bir ses:

— Dipteki kapıya kadar ilerleyin ve açın! diye emretti.

Daire fiyatlarının korkunç rakamlara ulaştığı New York için, bu çok büyük bir daireydi. Arkasına döndü. Arkasındaki kamera av köpeği gibi kendisini takip ediyordu.

Garip bir ortam!

Kendini gördüğü aynalı kapının önünde durdu ve açtı. Karşısında koca gövdeli ve tepesi tavana değen yeşil yapraklı bir ağaç buldu. Ağacın arkasında siyah kadifeden U biçiminde büyük bir kanep ve iki kadın gördü. Biri kalktı, koltuğun etrafından kırta kırta döndü ve SAS'a yaklaştı. Alev kırmızısı dudakları ve yeşil gözleri olan kısa saçlı bir kumraldı. Muhakkak Güney-Amerikalı kanı taşıyordu. Her adımında baldırlarının büyük bir kısmını sergileyen yırtmaçlı siyah deri elbise giymiş ve geniş bir kemer takmıştı. Omuzları

genişti. Elleri pamuk gibiydi. Malko'nun elini avucuna aldı ve sanki kendisini kucaklamasını istercesine çekti.

— Nihayet, işte Lisa'nın arkadaşı, dedi... Her zaman için ince zevkli olduğunu bilirdim... Ben Joyce Marvin. Buyrun!

Böylesine tahrik edici ve yumuşak bir sesle konuşabilmek için Actor's Studio'dan ders almış olmalıydı. Siyah deriyle daha da çekici hale gelen yuvarlak kalçalarını sergileyerek döndü. SAS koltuktaki ikinci kişinin önünde eğildi. Bu sefer iyice şaşırdı. Kadın ikiye ayrılan siyah saçlarını altın taraklarla tutturmuş ve tek desenli mavi kimonosuyla geleneksel geysalara benziyordu. Siyah inci bir kolye takmış ve hafif makyaj yapmıştı.

— Arkadaşım Soon Wha, dedi Joyce. Adı, "İlkbahar Bahçesi" anlamına gelir. Güney Korelidir.

— Sizi tanıdığıma çok sevindim, diye mırıldandı Soon Wha.

Aralarına SAS'ı almak için yer açtılar.

Alçak masanın üzerinde gümüş kaşıkların batırılmış olduğu bir kiloluk Beluga havyarı vardı. Onun yanında ise bir şişe votka ile buz kabı. Malko'nun yanındaki Joyce hiç umursamadan elbisesinin eteğini diz kapağının üzerine kadar çekti. Tahrik edici görünümüne rağmen bayağı yanı yoktu. Elinde koskoca bir tütsü kabı vardı. Malko, kadının sol kolunun altından, ayak bileğindeki ince altın zinciri gördü. Bakımlı tırnakları olan bir el samimi bir hareketle dizine kondu.

— Havyar ister misiniz? Biz perhizdeyiz.

Alçak masanın üzerinden bir Akai sete kumanda eden cihazı aldı. Sette altı ekran ve bir sürü kırmızı, yeşil ışık vardı. Cihazın düğmesine bastığı anda hoparlörlerden odaya düzenli ve seksi sesler yayıldı.

— Bütün daire buradan yönetilir, dedi Joyce. Bin metre karedir ve kontrol edilmesi çok zordur.

Elinde kızarmış ekmekler bulunan beyaz elbiseli Asyalı zayıf bir kadın geldi. Joyce başka bir düğmeye bastı, siyah perdeden oluşan duvar açıldı ve Manhattan'ın ışıklı binaları görüldü. Genç kadın kıkırdadı.

— Eğer teşhir meraklısı olsaydım, sevişirken kendimi tüm New York'a seyrettirirdim.

SAS kendi kendine kadının onu on dakika önce tanımış olmasına rağmen sevişmeden bahsettiğini düşündü... Lisa Park başına iyi dert sarmıştı. Jan Kaunus'un kaçırılmasıyla bu sevecen kadın arasındaki ilişkiyi anlamakta zorluk çekiyordu. Bununla birlikte kaçırılma olayında arabası kullanılmıştı. Ancak bu konuyu açmak için henüz erkendi. Soon Wha eğildi ve üzerine bolca havyar koyduğu ekmeği Malko'ya uzattı. Joyce güldü.

— Soon Wha bir erkekle ilgilenmeye bayılır.

Genç Koreli gözlerini yere çevirdi ve bacaklarını indirdi.

Malko nasıl davranması gerektiğine karar veremiyordu. Joyce'un telefonda bahsettiği muhakkak ki Soon Wha idi. Sezgilerine göre davranmaya karar verdi ve büyükçe bir yudum Stolichnaya votkasıyla birlikte havyarlı ekmekten ısırdı.

— Burası biraz hüzünlü, dedi Joyce.

Kumanda tablosuna eğildi ve odanın dibinde tavandan dört metreye üç metre ebadında bir perde indi. Başka bir düğmeye basınca da, perdede kürklerin üzerinde sarmaş dolaş olmuş vücutlar belirdi. Resimde iki kadın vardı. SAS Joyce'u Uzakdoğulu bir kadınla birlikte görünce şaşırdı. Kadın ona döndü.

— Bunun sizi şaşırtmadığını umarım, dedi boğuk bir sesle. Bazen bayan arkadaşlarımla eğlenirim. Ama her şey burada kalır.

Bu bir ihtar mıydı, yoksa davet mi?

Gitgide tahrik edici bir hal alan resimlere sessizce

baktılar. Gözlerini ekrana diken Soon Wha tırnaklarını avucuna batırmıştı. Besbelli bu gösteriye karşı kayıtsız kalamıyordu. Joyce votkasını öyle çabuk içiyordu ki, SAS kadehini doldurmaya zor yetişiyordu. Ortam gittikçe gerginleşiyordu ve kimse en ufak bir hareket yapmıyordu. Joyce kendilerini televizyonda seyreden sanatçılar gibi, Malko'ya aldırış etmeksizin orgazmını seyre dalmıştı. Soon Wha'nın parmakları sanki bir dalgınlık sonucuymuş gibi bacağına kondu.

Telefonun zili büyüğü bozdu. Joyce hemen cevap verdi. Birkaç laftan sonra ahizeyi kapadı ve ayağa kalktı.

— Çalışmam lazım. Sizi Soon Wha'ya bırakıyorum. Birazdan görüşmek üzere.

Kırtarak dairenin derinliklerinde kayboldu. Soon Wha elini SAS'ın bacağından çekmedi. Film devam ediyordu ve ortam gitgide elektrikleniyordu. Malko genç Koreliye döndü.

— Ne iş yapıyorsunuz?

— KAL'da hostesim. Ya siz?

— Avusturya'da bir şatom var ve işadamıyım.

— Ya!

Sanki şatonun ne olduğunu, Avusturya'nın nerede bulunduğunu bilmez gibiydi. Bununla birlikte eli hafif hareketlerle Malko'nun en can alıcı yerine doğru çıkıyordu. Göz göze geldiler ve kadın inci gibi dişlerini göstererek güldü ve:

— Biraz sıcak değil mi? dedi.

SAS'ın cevabını beklemeden kemerini açtı ve kimonosunu çıkarttı. Küçük güzel göğüsleri vardı. Çorapları kasıklarına kadar çıkıyordu. Tek kelime etmeden kalın kadifeye diz çöktü, Malko'nun fermuarını açıp aradığını bulduktan sonra üzerine doğru eğildi.

Uzun süredir böyle şeylere alışık olduğunu kanıtlayan bir ustalıkla ellerini ve ağzını kullanarak SAS'ı

çıldırarak hale getirdi. Sonra başını kaldırdı ve kadife gibi bir sesle:

— Böyle mi devam edelim, yoksa başka türlü mü?

Malko böyle bir karşılamadan sonra her şeyi bırakıp gitmekte zorluk çekiyordu. İçinden bir ses gitmemesini söylüyordu. Büyük bir güç sarfederek Soon Wha'nın sorusuna cevap vermeden başka bir soru yöneltti.

— Joyce heı zaman erkek arkadaşlarını böyle mi kabul eder?

Soon Wha güldü.

— Joyce zevk vermeyi çok sever. Ben de öyle.

Çorapları geleneksel geyşa saç stiliyle tezat yaratıyordu. Soon Wha'nın tüm iyi niyetine rağmen Joyce'un kayboluşu SAS'ın kafasını karıştırmıştı.

— Joyce nerede? dedi. Dışarıya mı çıktı?

Soon Wha esrarlı esrarlı güldü.

— Hayır, hayır...

— Misafiri mi var?

Yeniden bir gülme, Koreli yere baktı.

— Tam anlamıyla öyle değil. Onunla mı eğlenmek istiyorsunuz?

"Eğlenmek" ne demekti? Ne olursa olsun Malko "evet" dedi. Soon Wha SAS'ın üstünü başını düzeltti, kimonosunu giydi ve güldü.

— Beni izleyin.

Oturma odasını ve içinde büyük bir televizyon ekranı olan odayı geçtiler. Soon Wha koyu renk kadifelerle kaplı olan bir koridorun camlı kapısını itti. Duvar kaplamasının altındaki düğmeye bastı ve bir lake pano sessizce açıldı.

— Orada, dedi şeytani bir gülüşle Soon. Görüşürüz...

Kendini sunduğu bir erkek tarafından reddedilmekten pek üzülmüşe benzemiyordu.

SAS gece mavisi kadifeyle kaplı kocaman odaya

girdi. İlk gözüne çarpan birçok telefonun varlığı oldu. Üstelik her birine de bir teyp bağlıydı. Bütün araçlar aynı devirde çalışıyordu. Malko bir adım daha attı ve podyumun üzerinde kırmızı bir yatak gördü. Joyce Marvin uzanmıştı. Elinde telefon, üzerinde siyah deri elbisesi vardı. Duvardaki aynalar görüntüsünü sonsuza kadar yansıtıyordu. SAS'ı görünce elini ahizeye kapattı ve gelmesini işaret etti.

Malko bu emre uydu. Kadın ağır ağır yatağın kenarına yaklaştı sağ bacağını kıvrırken sol bacağını kadifeye yer döşemesine koydu. Bu da elbisesinin çorabın üst kenarını gösterecek şekilde açılmasını sağladı. Jartiyerinde yeşimtaşından bir yılan motifi vardı. Beklenmedik bir şeydi bu...

Joyce tahrik edici bir şekilde sırtıttı. Elini uzatarak SAS'ın elini kavradı ve elbisesinin son düğmesi üzerine koydu. Aynı zamanda boğuk bir sesle ahizeden karşısındaki kişiye:

— Geldi... dedi. Parmaklarının kalçamda olduğunu hissediyorum. Zannedersem elbisemi çıkaracak. Oh, onu çok arzuluyorum.

Öylesine bir iç çekti ki, bu ses bir ölüyü bile diriltirdi. Sonra kesik kesik bir sesle devam etti.

— Tamam, işte elbisemi çıkarıyor...

Ahizeden yalvaran bir ses duyuldu.

— Orosu! Gene kendini düzdürteceksin!

Joyce Marvin hafifçe güldü ve beline kadar sıyrılmış olan elbisesinin kemerini SAS'ın rahatça açmasını sağlamak için kımıldadı. Elbisesi çıkanca yılan motifleriyle bezenmiş bir külot çıktı.

Malko yüzünden birkaç santimetre ötedeki ahizeye baktı.

— Tabii, dedi Joyce karşısındakine. Sen de burada olsaydın belki benimle sevişirdin... Ah!

SAS'ın parmaklarını göğsünde hissedince inledi.

Dolgun ve sertleşen göğüslerin uçları ortaya çıktı. Dudakları bu tepeciklere yaklaşıncı, kulağında hâlâ ahize olan Joyce, yırtıcı bir çığlık attı.

— Ah, ah, ah, harika!..

Oysa daha dokunmamıştı bile.

SAS öfkeli bir erkek sesi duydu.

— O adi herif sana ne yapıyor?

Joyce hemen cevap vermedi. Malko deri elbisesini çıkartıyor, o da kolaylık olsun diye kımıldayarak ona yardım ediyordu. Yeniden yatınca, yine o şehvetli sesle konuşmaya başladı. www.cizgiliforum.com

— Göğüslerimi okşuyor! Yanıma yattı ve beni çok iyi tahrik ediyor. Ne kadar hoşuma gittiğini bilemezsin. Oh tamam!

Malko ısırmıştı. Kadının gerçekten zevk mi aldığını, yoksa telefondaki adamla oyun mu oynadığını bilmiyordu. Göğüslerini avuçladı ve dudaklarının yerine parmaklarıyla göğüs başlarını okşamaya başladı. Kadın yeniden inledi.

— Oh harika, başka yerlerimi de okşamal, çok tahrik oldum.

— Orospu! diye öfkeli bir ses geldi. Orospu!

Joyce ahizeyi kulağından biraz uzaklaştırdı ve SAS'ın külotunu rahatça çıkartabilmesi için kalçalarını kaldırdı. Sonra karşısındakini:

— Bağırma yoksa kaparım, diye tehdit etti.

Yabancı öfkeli öfkeli hırıldadı, sonra daha uysal bir sesle.

— Neredesin? Kiminlesin? diye sordu.

Joyce Marvin alay edercesine güldü.

— Odamda. Tabii bir erkekle! Tam istediğim gibi, çok çekici. Benim için deli oluyor. Ne halde olduğunu bir görebilseydin... Bu senin o ufacık komik şeyin gibi değil... Beni çok memnun edecek...

Dudakları kurumuştu, sustu. Gözlerinde değişik bir

ifade vardı ve Malko kadının artık oyun oynamadığını anladı. Zaten sözlerini doğrulamak istercesine, eli de en hassas yerindeydi. Bu değişik durum SAS'ı aşırı derecede tahrik etmeye başladı. Joyce aç aç güldü ve kalçalarını Malko'nun önüne gelecek şekilde kaldırdı.

— Beni soydu, dedi telefondakine. Kendini rahatsız eden her şeyi çıkarttı. Yumuşak ve becerikli parmakları her tarafımda dolaşıyor... Oh!.. Oh!.. Şimdi nerede olduklarını düşünebiliyor musun, zannedersem beni becerecek...

Sustu. SAS kadının altında kıvrandığını gördü ve iyice tahrik olduğunu anladı. Telefonda böylesine işkence çeken adam kimdi? İnsanlık dışı bir şeydi! Ahizde kesik kesik nefes sesleri duydu. Telefonu yanına bırakan Joyce, kemerini açtı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yabancı bağıırıyordu.

— Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?

SAS birkaç dakika kadına yardım etti. Çırılçıplaktı. Joyce sırtüstü yattı ve ahizeyi aldı.

— Tahminimden de iyiymiş. Artık sabredemeyeceğim.

— Orosu! Köpek! Yalan söylüyorsun, kimse yok orada.

— Yanılıyorsun, dedi Joyce. O koskoca erkekliğiyle temas edince inlemelerimi duyacaksın.

Bir eliyle ahizeyi tutarken diğer eliyle Malko'yu okşuyordu. Aniden:

— özür dilerim, ağzıma almamı istiyor, dedi. Seninle konuşamayacağım.

Joyce'un dudaklarını vücudunda hissedenden SAS aynı anda adamın çığlığını duydu. Halbuki hiçbir şey istememişti. Genç kadın çıkardığı seslerin duyulabilmesi için telefonu yüzüne yakın bir yere bırakmıştı. Yabancı bağıırıyor ve devamlı küfür ediyordu. Joyce'un okşayışı çok hafifti. Yalnızca Malko'yu tahrik etmek istiyordu.

Birdenbire durdu ve ahizeyi aldı.

— Beni çıldırtıyor! Görmeni isterdim, muhteşem. Tamam işte üstüme çıkıyor. Oh! Dayanamıyorum.

Sözle hareketi birleştiren Joyce, SAS'ı kalçalarından yakaladı. Kendini oyuna kaptırmıştı, beklemeyle uzayan zevki sürdürüyordu. Telefonda gürültüler, küfürler ve hırıltılar geliyordu.

Birden, Malko'yu tüm bedeninde hissetti.

— Ah! diye inledi. Böylesini ummuyordum... Beni parçalayacak sanki.

— Orospuu! diye bağırdı adam.

Joyce, Malko'nun altında kıpırdamayı kesti, ve bacaklarını SAS'ın beline doladı. Bundan yararlanan SAS kadının kalçalarını alttan kavrayıp hareketlerini hızlandırdı. Havaya kalkmış siyah çoraplı bacakların görüntüsü aynalarda yansıdı. Joyce derin derin içini çekti.

— Beni görmek hoşuna giderdi değil mi? Çıldırıyor-sun, kıskanıyorsun...

— Kes, yapma! dedi adam.

Joyce keyiften inledi.

— Çok geç, şu an bana sahip oldu. Artık seninle konuşamayacağım, canım. Beni istediği şekilde becerecek. Bu durumlarda kendime hakim olamadığımı sen de biliyorsun...

Zarif bir hareketle telefonu çarşafın üzerine bıraktı Malko'nun gözlerine baktı ve:

— Gel, dedi. Gel de beni parçala!..

Telefonda bir inilti geldi. Malko bu vahşi oyuna tahammül edemiyordu. Joyce'a acı çektirmek istercesine sert bir hareket yaptı. Joyce başını geriye atarak deli gibi bağırdı ve açık olan telefonu unutarak sevişmeye başladı.

Joyce gitgide daha kuvvetli bağıriyordu. Heyecanın doruğundayken bile güzeldi.

SAS belinden tutup onu yan yatırarak hırsıyla sarıldı. Tiz bir çığlık attı kadın. Tam onu yüzükoyun çevirmeyi düşündüğü anda, kadın bunu kendiliğinden yaptı. Kalçalarını havaya dikti. Sevişme tüm şiddetiyle yeniden başladı. SAS oyunun sonuna geldiğinde Joyce son bir defa inledi. Nefesi kesilen Malko kadından ayrılamadı. Ancak birkaç saniye sonra telefondaki "bip bip" sesini duydu. Adam kapatmıştı. Joyce cihazları kapattı.

— Tatmin oldu, dedi.

* *

Teypler çalışıyordu. SAS, Soon Wha'nın getirdiği buzlu votkayı yudumladı. Siyah deri elbise hâlâ yatağın ayak uçundaydı. Joyce tahrik edici bir hareketle çorabını dolgun kalçalarına çekmek için sol bacağına uzattı. Cinsel haz duyduğunun tek simgesi gözlerinin bozulmuş makyajıydı. Sırtarak etli dudaklarını araladı.

— Benimle çok iyi seviştiğin gerçek. Ancak ilk sevişmeler hep iyi olur.

Sevişme sırasında düşen küpesinin birini aldı ve taktı. Malko onu şaşkın şaşkın izliyordu.

— O adam kimdi? dedi.

— Sevgilim.

— Ona sık sık böyle işkence yapar mısın?

Joyce kahkaha attı.

— Ona işkence yapmıyorum ki... Çok hoşuna gidiyor, deliler gibi haz duyduğuna eminim... Onu korkutuyorum. Benimle sevişmekten pek hoşlanmıyor. Karşılaştırmalardan yakınır. Halbuki telefonda kendini senin yerine koyuyor ve hayal kuruyor. Zaten evli ve akşamları gelemes. Ben de gündüzleri sevişmeyi sevmiyorum. Ya da çok seyrek. Yalnızca bana değerli bir hediye verdiği zamanlar.

— Örneğin ne? dedi Malko görevini düşünerek.

— Ne bileyim, elmas, araba... Geçenlerde bana bir

Cadillac hediye etti... Geceyi benimle geçiremeyeceğini söyledi ve Central Park'ta bir tur atmayı önerdi. Bir yolun kenarında durduk ve kapıları kilitledik. Zenciler bizi izlerken beni çabucak arka koltuğa aldı... Çok tahrik ediciydi. Ama bir elması tercih ederdim. Arabalardan hoşlanmıyorum. Hiç kullanmam.

— Arabayı ne yaptın?

— Hiç. Garajda.

— Belki de o kullanıyordur, dedi SAS.

Şaşkın şaşkın baktı Joyce.

— İmkânsız! Anahtarlar bende.

Garip. Hâlâ başladığı yerdeydi. Ancak Joyce Marvin'de şaşırtıcı çok şey vardı. Kadın alnına düşen perçemlerini itti ve esnedi.

— Çok güzeldi, tyiki geldin.

— Ya gelmeseydim?

Gölgede beyaz dişleri parlıyordu.

— Bir erkeğin varlığını düşünürdüm. Bu oyunda çok güçlüyüm. Ya da ona kendimi nasıl okşadığımı anlatırdım. Bu da çok hoşuna gidiyor. Ama daha az para veriyor.

— Yani sen telefonda sevişmek için mi para alıyorsun? dedi şaşıran SAS.

Joyce Marvin sitem edercesine baktı.

— Tabii, senin sayende bin dolar kazandım! Hayali olunca beş yüz dolar!

Sekiz tane çalışır vaziyette olan teybi gösterdi. Bazıları duruyor sonra yeniden dönüyordu. Yalnızca tuşların çıtırtısı duyuluyordu.

— Nedir bu? dedi gerçekten şaşıran Malko.

— Müşterilerim. Dinlemek ister misin?

— Evet.

SAS'ın bakışları arasında kalktı, aletlerden birinin yanında diz çöktü ve çalıştırdı. Odada bir ses duyuldu. Boğuk ve tahrik edici ses Joyce'ununki idi. "Ben Joyce,

şimdi bacaklarımı açıp sizin için kendimi elle tatmin edeceğim..."

Başka bir cihazın sesini açtı. Bu kez, "Kızıştım, dayanamıyorum, her şeyi yapmaya hazırım..."diyordu.

Joyce cihazları durdurdu ve ayağa kalktı. Onları gösterirken gözlerinde şeytani bir ışık belirdi.

— Bunlar kayıt edilmiş mesajlar. Her zevke uygun bir tane var. Belli bir telefon numarasını bilenler arar ve istediklerini seçerler. Her seans takriben on dakika sürer. İstedğin zaman başlayabilirsin... Bedeli de yalnızca otuz beş dolar.

— Parayı nasıl alıyorsunuz?

— Kredi kartlarıyla. Bu işle görevli ve 24 saat çalışan bir sekreterlik var. Hemen hesaba geçerler. Çok para kazandırıyor, yorucu da değil. Bantları iyi kayıt etmek yeterli. Ayrıca, Ahlak Şubesi de bana bir şey yapamaz. Eğer insanlar bana telefon etmek istiyorsa bu benim suçum mu?

Bir kart uzattı. Üzerinde: **"Benimle telefonda sevişin. Sanki bana sahip oluyormuş, dokunuyormuş-sunuz gibi gerçek olacak. Kredi kartı geçerlidir."** yazıyordu.

Deri elbisesini giydi ve düğmelerini çabucak ilikledi. Ne biçim bir insandı bu. Giyinmiş olan Malko, düşüncesini sürdürdü.

— Bu pahalı daireyi bu iş sayesinde mi aldın?

— Pek öyle sayılmaz. Lüksü severim, ama çok pahalı. Neyseki, sevgilimin eli çok açık. Şu seviştığımız adam.

Tuvalet masasının önüne oturdu ve makyajını tazeledi. Malko olabildiğince normal bir sesle:

— Şu gösterişli adam kim? dedi.

Joyce Marvin'in kuşku dolu gözleri aynadan SAS'ın bal rengi gözlerine kayd.

— Bunu niçin soruyorsun?

X. BÖLÜM

Malko, Joyce Marvin'in sorusu karşısında saf bir tavır takındı.

— Az önce birlikte seviştik sayılır. Üçüncünün kim olduğunu öğrenmek istedim.

Aniden gerilim yok oldu. Joyce göz kalemini aldı ve umursamaz bir tavırla:

— New Jersey'de oturan Koreli bir işadamı... Neyseki, işi New York'da.

— Onunla nasıl tanıştın?

— Merak kötü bir şeydir. Başka bir sefere anlatırım. Acıktım. Hemen Tucano'ya gidelim, yoksa masayı başkasına verirler. Soon Wha'nin hazır olmasını dilerim.

— Bizimle mi geliyor?

— Tabii. Onu sevmedin mi? Yoksa sana karşı iyi davranmadı mı?

— Harikaydı. Kıskanmandan korktum....

Joyce alay edencesine güldü.

— Beni iyi tanımıyorsun... Onunla ortak sayılırsınız. O da telefonla sevişme için bant doldurur. Bu sayede geliri artıyor. Ancak bunu yapmaktansa Sam ile sevişmeyi tercih eder.

— Sam da kim?

Joyce cevap vermeden önce tereddüt etti.

— Dostum. Arada sırada onu becerir. Bana

yapmaya cesaret edemediğini ona yaparak öc alır.

Makyajını bitirmişti. Siyah deri elbisesinin düğmelerini açtı. On metre uzunluğundaki dolaptan dantel ve kadife karışımı bir elbise seçti. Malko seyrediyordu. Bir yandan da Joyce Marvin sayesinde zor ve acil bir sorunu çözmeye uğraştığını düşündü.

— Sevgilini tatmin etmek için sık sık dışarıdan yardım çağırır mısın?

Dikkatle elbisesinin önünü düzeltti.

— Hayır. Tesadüftü! Lisa seninle ilgilenmemi söylemişti. Ben de Soon Wha'dan yardım istemiştim...

Genç Koreli onları oturma odasında bekliyordu. Üstünü değiştirmişti. Kimono yerine kapalı siyah bir elbise giymişti. Genç uşak arkalarından kapıyı kapadı.

Asansör beklerken SAS kadına:

— Adamın seni ihbar etmesinden korkmuyormusun? dedi.

— Beni ihbar etmek mi? Bana bu adamı bulan Şam'dı. Şimdi onun adama telefon etmeye çalıştığına eminim. Her şeyi duymak ister...

Girişteki kapıcı onları saygıyla selamladı. SAS adamın otuz altıncı katta olanlardan kuşkulanıp kuşkulandığını kendi kendine sordu.

New York'u sis basmıştı. Tramp Dower'in tepesi gözükmüyordu. Bir taksiye bindiler ve Joyce Marvin Club A'nın adresini verdi.

Göz ucuyla Malko, Chris ve Milton'un peşlerinden hareket edip etmediğine baktı. New York'a gelişlerinden beri bu ilk işleriydi. Soon Wha ve Joyce'un arasında SAS'ı görünce çalışma yöntemlerini eleştireceklerdi...

Malko bir düşünceden bir türlü kurtulamıyordu... Eğer Cadillac'ı kullanan tek kişi Joyce Marvin ise, araba Koreli teröristlerle Vermont'ta ne arıyordu? Ya suç ortağıydı ve kendisine yalan söylüyordu ya da birisi haberi olmadan arabayı kullanıyordu.

Tucano'nun duvarlarını süsleyen çeşitli renklerdeki tropikal kuşların uyumu bile SAS'ı rahatlatmadı. Siparişlerini verir vermez hole çıktı. Neyseki, tuvaletlerin yanında bir telefon kulübesi vardı. Lee Reiner'in telefonu uzun süre cevap vermedi.

— Yeni bir şey öğrendiniz mi? dedi meraklı bir tavırla Amerikalı.

— Sam adında ve New Jersey'de oturan bir Koreliyi bulmak lazım. Joyce Marvin'e Cadillac'ı hediye eden o. Amerikalı umutsuzca içini çekti.

— Hay kör şeytan! Bu bir ayımızı alır.

— Her imkânı seferber edin. Göç dairesi, mahalli polis, FBI. Ben de yeni şeyler öğrenmeye çalışacağım.

— New York civarında yüz elli bin Koreli var, diye inledi Amerikalı. Soyadını bile bilmediğimiz birini nasıl bulmamızı istiyorsunuz?

— Dikkat, kapatmam lazım.

Kulübenin içinden salonda Soon Wha'nin kulağına eğilen garsonu görebiliyordu. Kadın kalktı ve SAS'a doğru yöneldi. Tuvalete kaçacak zamanı bile zor buldu. Çıktığında genç kadın masaya dönmüştü. Joyce kötü kötü baktı.

— Bizi terkettiğini sanmaya başlamıştım.

Tucano'da onu tanıyorlardı. İyi günler diyen bir adama sırtıttı. Malko eğlenerek:

— Hepsi sevgilin mi? dedi.

— Bazıları. Ama yanılma. Orospu değilim. Eski kocam bana beş milyon dolar bıraktı, ama o paraya dokunmuyorum, hayatımı kendim kazanmayı seviyorum. Rahatça yeniden evlenebilirim, ama hürriyetimi kaptırmak istemiyorum. Zaman zaman tatmin olmamı sağlıyor.

Malko kabul etmek zorunda kaldı. Joyce ile bir saat önce sevişmiş olmasına rağmen aynı şeyi yeniden yapmaya hazırdı. Seksi cazibesi karşı konulmazdı.

Porto şarabından bir yudum aldı. Yemek yiyenlerin çoğu konyak içiyordu. Soon Wha sıkılmışa benziyordu. Gözü dışarıydı.

— Ne oluyor? dedi SAS.

Zoraki bir gülümsemeyle:

— Oh, hiç, biraz önce telefonla aradılar. Hudson Otelindeki odamı soymuşlar.

— Üzüldüm, dedi Malko.

*

**

Joyce hep aynı şekilde dans ediyordu. Kavalyesinin kulağına açık saçık şeyler fısıldarken ona sürtünerek kıvrılıyordu. SAS daha önce erotizm dolu esnek bir sarmaşığa benzeyen Soon Wha ile dans etmişti. Joyce gözle görülür bir şekilde esnedi.

— Kalabalık oldu, gidelim.

Club A'da iki şişe Moet et Chandon içen Malko'nun biraz başı dönüyordu. Joyce ile tekrar sevişme düşüncesi çok hoşuna gidiyordu. Üstelik, ilgilendiği adam olan Sam hakkında da bilgi edinme şansı elde edecekti.

Soon Wha utangaç bir şekilde:

— Beni otelime bırakabilir misiniz? diye sorduğunda vestiyerdeydiler. Soygun olayından dolayı korkuyorum.

Bu yüzden kadın suçlanamazdı.

Malko Joyce'a baktı. Genç kadın soylu bir tavırla:

— Onu götür sonra da gel, diye fısıldadı.

Club A'nın önünde koyu renk camlı ve antenli Limousin'ler kuyruk oluşturunuyordu. Tek tük taksi vardı. Joyce beyaz bir Lincoln'e doğru ilerledi. SAS gorillerin Limousin'lerin arkasında park edilmiş olan arabasını gördü. Bindikleri arabanın arkasına goriller geldi. Araç sessizce hareket etti. New York'un çukurlu yollarında giderken insan kendini gemide sanıyordu. Beş dakika sonra sisin içinde kaybolan Tramp Tower'in

önünde duruyorlardı.

— Birazdan görüşmek üzere, dedi Joyce SAS'ı dudağından öperken.

— 9. Cadde, Hudson Oteli, dedi Malko şoföre.

Sis sebebiyle Manhattan kurgu bilim filmlerindeki dekorlara benziyordu. Soon Wha ayaklarını önündeki koltuğa koyarken keyifle bacaklarını gerdi.

— Büyük arabalara bayılıyorum, içinde sevişilebilir! dedi.

Görünüşe göre arkadaşına muziplik yapmak istiyordu... Limousin'in rahatlığına rağmen her çukurda zıplıyorlardı.

— Joyce'un arkadaşını tanıyor musunuz? dedi SAS.

— Biraz.

Soon eğildi ve aniden SAS'ı merakını giderircesine öptü. Ani bir frenle dişleri birbirine çarptı.

— Beyim, geldiniz, dedi şoför.

Soon Wha.Malko'nun elini tuttu ve arabadan dışarı çıktı.

— Of! Korkuyorum, odama kadar benimle gelin. Burada dolaşan iğrenç tipler var.

— Beni bekleyin, dedi SAS şoföre.

Koruma arabası da durdu.

Cadde, Hudson Oteli'nin yanındaki Desmond Bar'ın önünde volta atan zenci sayılmazsa bomboştı. Barın yıkık dökük cephesinde havalandırma cihazları vardı. Kaldırımında bir gölge ilerliyordu. Hol solda küçük bir yazıhanesi olan uzun ve boş bir koridordu. Sıkıcıydı. İki Koreli adam kanepede oturmuştu. Alelaide tiplerdi.

Soon Wha asansörün düğmesine bastı ve aniden:

— Gelin, Joyce'a götürmeniz için bir şey vereceğim, dedi.

Asansörün kapıları açılıyordu. Kadını yukarı yalnız yollaması kabalık olurdu. Tam kapılar kapanırken iki Koreli kabine daldılar ve içlerinden biri bir düğmeye

bastı.SAS, Soon Wha ile göz göze geldi ve heyecanlandı. Koreli kadın sanki korkmuştu!

Kendi kendine daha fazla soru soracak vakit bulamadı, asansör aşağıya inmeye başladı. Bir hata olması umuduyla Malko "dur" düğmesine basmak için elini uzattı. Korelilerden biri döndü ve kolunu hızla indirdi. SAS bileğine balta yediğini zannetti.

Asansör bodrumda durmuştu, kapılar sabun kokulu loş bir koridora açıldı. Bir ölüyü andıran Soon Wha kabinin dibine yığılmıştı. Korelilerden biri bir şey söyledi. Ufak tefek olanı ise Malko'nun karşısına geçti ve karnına kafa atarak kabinden dışarı itti! SAS kendine geldiğinde, bodrumda iki Koreli adamla başbaşaydı ve asansörün kapıları kapanıyordu. Ceketlerinin önünü açmış ona doğru ilerliyorlardı. İkisi de birbirine benziyordu. Gözlerinden öldürme isteği duyduklarını anladı.

Joyce'a yaptığı ziyarete ve gorillerin korumasına güvenerek tabancasını Mayfair Regency'de bırakmıştı.

Solunda bir koridor daha vardı. Tek şansı buydu. Korelilerden birine bir tekme atarak ileri fırladı. Ayakkabısının burnu ufak tefek katilin karnına geldi. Adam darbenin etkisini azaltmak için iki büküm oldu. SAS bir betona çarptığını sandı. İkincisi ise vahşi bir şekilde üzerine yöneldi.

Olanca güçle vurulan bir yumrukla yere yıkıldı. Olduğu yerde döndü. Boğazına bir kolun dolandığını ve boyun kemliğini kırmak istercesine ensesine yüklendiğini hissetti.

Gözü karardı ve diz çöktü. Aynı anda da karnını ve karaciğerini hedef alan sayısız tekme yedi, karın zarını patlatmak istiyorlardı. Artık bir şey düşünemiyordu. Aniden ensesinde bir çatırtı oldu ve kafatasına doğru büyük acı hissetti. Tesadüfen elini ileri uzattı ve hasımlarından birinin bacak arasını buldu. Olanca

gücüyle adamın hayalarını sıktı. Düşmanı çığlık attı ve iki büküm oldu.

Bu hareket SAS'a birkaç saniye kazandırmıştı. Ancak hasmı hiç güç kaybetmiyordu. Adamın Taekwondo sayesinde adaleleri çok güçlenmişti.

Aniden koridorun köşesinde elinde çamaşır sepeti olan bir kadın belirdi! Durdu ve çığlık attı. Malko konuşamadı, ama göz göze geldiler. Yüz ifadesi ne halde olduğunu anlatmış olmalı ki, kadın kaçtı. Yılığının verdiği güçle SAS ikinci Korelininde hayalarına yapıştı ve böylece biraz süre kazandı. Ciğerlerindeki havayı vermek zorunda kaldı, Koreli de bundan yararlanarak boğazına sarıldı. SAS'ın gözleri karardı ve kendini kaybetti.

*

**

Chris Jones, Hudson Oteli'nin kapısını sıkıntıyla seyrederken kapıdan gözleri dışarı uğramış, gözü dönmüş bir kadın fırladı.

— Bak, diye mırıldandı goril. Yine bir sarhoş.

Kadının koluna girdi. Çığlıklarının arasında otelin bodrumunda bir adamın öldürülmekte olduğunu anladı... Kanı tepesine sıçradı. Arabanın direksiyonunda oturan Milton'a haber vermek amacıyla ısıklı çaldı ve kadını orada bırakarak merdivenlere yöneldi. Goriller son basamağa geldiklerinde durumu farkettiler. Yerde yüzükoyun yatan Malko idi. Üzerine ata biner gibi oturmuş ve boynunu kırmak için başını geriye doğru çeken biri vardı... Bir Uzakdoğulu. Bir diğeri ise diz çökmüştü.

— Onlar! diye haykırdı kadın. Onlar!

Chris'in Magnum 357'si SAS'ın boğazını sıkan adamı hedef aldı. Milton Brabeck de tabancasını diğeriye doğru çevirdi.

— Eller havaya! Kımıldama! dedi Chris.

Diz çökmüş olan Asyalı sanki Magnum 357'yi görmüyormuş gibi ok gibi fırladı ve Chris'e tekme attı. Ancak gorilde tetiğe dokundu. 357'nin mermisi Korelinin kafatasını ceviz gibi parçaladı ve üç metrelik bir alana dağıttı. Bu silahın kurşununa taekwondo bile etkisiz kalıyordu. Koreli öldü. Boğmaya çalışan adam sanki onları görmemiş gibi işine devam ediyordu. Milton Brabeck adama yaklaştı ve silahının namlusunu dayadı.

— Kıpırdama, dedi.

Koreli sol eliyle vurarak cevap verdi. Milton tetiği çekti ve patlama bodrumu inletti. Kan içindeki Koreli dengesini kaybetti. Kafatası neredeyse vücudundan ayrılmıştı. Gözleri korkudan boş boş bakan kadın duvarın dibine yığıldı. Elinde silahıyla Chris Jones:

— Tanrım! Bunlar deli! diye mırıldandı.

Olaya karışmalarının üzerinden bir dakika bile geçmemişti.

*

**

Malko önce çamaşır suyu kokusu, sonra da boğazında korkunç bir yanma hissetti. Hıçkırdı ve zorla içirmeye çalıştıkları alkolü tükürdü.

— Tamam, hareket etti, denildiğini duydu.

Hareket edebilmek için kıpırdamaya çalıştı. Ani bir mide bulantısı ile Tucano'da yediği bütün yemekleri çıkarttı. Sanki bir el midesini buruyordu. Önce deri bir çift çizme, sonra da mavi üniforma gördü. Etraf kan ve tepeden tırnağa silahlı polis doluydu. Bir görevli kendisine konyak içirmeye uğraşıyordu. Sevimli bir polis yanına diz çöktü.

— İyi misiniz bayım? Herifler saf dışı kaldı.

SAS yavaş yavaş kendine geliyor ve her şeyi hatırlamaya başlıyordu. İki Korelinin cesedini, daha önceden görmüş olduğu kadını ve polislerin arasındaki

Chris ve Milton'u farkettil. Ensesi çok ağrıyor ve hareket ettiremiyordu. Polis uzanması için zorladı.

— Ö... önemli değil, telefon etmek istiyorum, dedi Malko.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacaklarında güç yoktu. Chris Jones yaklaştı ve SAS ona baktı.

— PLA 1690'dan Bay Reiner'ı arayın

*

**

Hudson Oteli kuşatılmıştı, 57. Sokak ve 9. Cadde polis arabalarıyla doluydu. Malko.harekât dairesindeki koltuğa yığılmış eski pardösüsüyle Colombo'ya her zamankinden çok benzeyen Lee Reiner'a baktı. Sürekli içeri polisler girip çıkıyordu.

— Heriflerin üzerinde hiçbir belge yok. Soon Wha da kayboldu, dedi CIA görevlisi. Danışma görevlisi hiçbir şey farketmediğini iddia ediyor. Otel Kore Havayollarının elemanlarıyla dolu. Yandaki Desmond's Bar yüzünden, geceleri çok gelip giden oluyordu.

SAS başını çevirmeyi denedi ancak acıdan haykırmamak için kendini zor tuttu. Boynuna dokununca bile acı dayanılmaz hale geliyordu. Sanki taş yutmuş gibiydi. Doktor tansiyonunu ölçüp muayene etmiş ve kuvvet ilacı vermişti. Baş ağrısı artarken birçok düşünce aklını karıştırıyordu. Bu olayla CIA'nın niçin ilgilendiğini soran New York emniyetinden bir yüzbaşıyla konuşan Lee Reiner'a işaret etti.

— Soon Wha da olaya karıştı, dedi SAS. Lokantadayken telefonla aradılar. Muhakkak beni buraya çekmek içindi. Joyce Marvin'in uşağı haber vermiş olmalı. Beni öldürmek istemelerinin sebebi Şam'ı bulmamı engellemek için.

— Bu otel KCIA'nın üslerinden biri, dedi Lee Reiner. Size saldıranlar muhakkak Yu Chang için

alışıyorlardı. Ne yazık bize bilgi veremeyecekler.

— Joyce, Joyce'a gidelim, dedi Malko. Bu işi sürdürmenin anlamı yok.

Lee Reiner huzursuz huzursuz baktı.

— Bu halinize rağmen...

— Tabii, belki onu böyle etkileyebiliriz. Ancak nce Soon Wha'nın odasını görmek istiyorum.

Tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı. Lee Reiner koluna girdi. İki polis öncülük yaptı, asansöre bindiler. İkinici katın sahanlığında elinde bira şişesi olan gömlekli bir Koreli onlara şaşkın şaşkın baktı. Bir odadan müzik sesi geliyordu. Koridordaki köşeyi dönünce üzerinde İngilizce ve Korece:

Kore Havayolları'na hoş geldiniz! diye bir tabela olan açık kapıyı gördüler.

Divana uzanmış bir Koreli radyo dinliyordu.  kapı ötedeki Soon Wha'nın odasına girdiler. Valizi oradaydı, odada ilginç hiçbir şey yoktu. Başı dönen SAS duvara yaslandı.

— Soon Wha'nın eşgalini dağıttık, ama aranma sebebini söylemedim, dedi Lee Reiner.

— Bir şey içmek istiyorum, sonra Joyce'a gideriz, dedi Malko.

— Bu adi otelde bar bile yok, dedi Lee. Bitişikteki Desmond's Bar'a gidelim.

*

**

Bitişikteki bar ince uzun bir salondur. Piyanist ve güzel bar kadınları vardı. Koreli doluydu. Konyak SAS'a iyi geldi. Sanki derin suya dalmış gibi kulağı uğulduyordu. Lee Reiner konyak bardağını kaldırdı.

— Başarımıza! Her şeye rağmen ilerleme kaydettiğimizi sanıyorum.

— Bu pis herifler Jan Kaunas'ı, şam'ın evine sakladılar ve oradan da Seoul'a kaçırmaya hazırlanıyor-

lar. Haftada dört uçak seferi. Bizse henüz kesin bir bilgi edinemedik. Sürekli olarak her yeri denetleyemeyiz. Kore Büyükelçisinden Albay Chang'a bu kaçırma olayının ilişkilerimizde ağır sorunlara yol açabileceğini hatırlatmasını isteyeceğim, ama Koreliler de İsraililer gibi burunlarının dikine giderler.

— Yarın hareket edebilirler mi?

— Zannetmiyorum. Daha dün buraya getirdiler. Hazırlanmaları için zamana ihtiyaçları var. Bu işte hataya yer yoktur... Yüzde yüz emin olabilecekleri şekilde davranacaklardır. Bu da zaman alır... Beklerken de bizi sığınaklara götürecek her şeyi ortadan kaldıracaklardır.

— Görüyorsunuz ya Lisa Park'ın her şeye rağmen iyi haberleri varmış.

— Evet, dedi Lee Reiner.

SAS konyağını bitirdi.

— Tamam, gidelim.

Lee Reiner sırtarak barın altından küçük bir "38"liği SAS'a verdi.

— Bu bir Koreliyi ikiye biçer. Yine de Chris Jones ve Milton Brabeck sizinle gelecekler. 5.Cadde'ye gitmek için polis arabası...

— Niçin itfaiye değil?

Lee Reiner başını salladı.

— Eğer şu kadıncağız gecenin on birinde çamaşır yıkamaya karar vermeseydi...

Malko nemli ve soğuk havayı mutlulukla içine çekti. Yaşamak güzel şeydi. Sis iyice yoğunlaşmıştı. Arabaların lambaları zar zor görölüyordu. Şimdi Soon Wha kaybolduğu için, Korelilerin Jan Kaunas'ı sakladığı yere kendilerini ulaştırabilecek tek kişi Joyce idi. Albay Chang'ın iki adamının ölmesi olayların iyice kötüleşeceğini gösteriyordu. Olay çok kötü şekilde bitebilirdi.

Chris Jones SAS'ı kolundan tuttu ve arabaya

oturttu.

**

Tramp Tower'ın süslü kapıcısı yaklaşan Malko'ya saygıyla baktı. Bu saatte binanın girişi boştu.

— Nereye gidiyorsunuz beyim?

— Bayan Joyce Marvin'e..

Adam masasındaki listeye baktı sonra buz gibi bir tavırla:scannedbydarkmalt1

— Üzgünüm bayım, bayan bana haber vermedi, dedi. Onu telefonla aramalısınız. Dipte bir kulübe var.

Malko kumbaraya 25 sent attı ve numarayı çevirdi. Meşgul. Yeniden çevirdi. Sonuç aynıydı. Beş dakika bu iş böyle devam etti. Bu kez 8078123'ü çevirdi. Bir cızırtıyı Joyce Marvin'in kadife sesi izledi. Banttan:

— Kızıştım, hazırım... diye cevap geldi.

öfkeden kuduran SAS ilk numarayı çevirdi. Sonuç alamadı.

Kapıcı neşeli neşeli onu izliyordu. Malko cebinden elli dolar çıkardı ve adamın masasına koydu.

— Telefonu meşgul. Dahili hattan arayın.

Adam biraz tereddüt etti, sonra parayı aldı ve ahizeyi itti.

— Peki ama bu kurallara aykırı. Gerçekten sizi bekliyor olmasını dilerim.

— Bekliyor.

Zil uzun uzun çaldı. Banttakinden çok değişik bir tonla Joyce Marvin cevap verdi.

— Kim o?

— Ben Malko, biraz geciktim ama...

— Defol! diye haykırdı Joyce. Bu telefonu nasıl kullanıyorsunuz? Sizden bahsedildiğini bile duymak istemiyorum...

— Joyce seninle konuşmam lazım! Ben...

— Siktir git! diye haykırdı genç kadın. Toz ol

hemen!

Eğer bantları böyle kayıt etmiş olsaydı, pek müşterisi olmazdı... Kadın ahizeyi kırarcasına kapattı. Kapıcı Malko'ya anladığını belirten bir kafa hareketi yaptı.

— Böyle kadınların ne yapacağı bilinmez. Üz -
günüm...

Malko tereddüt etti. Joyce'un kapısını kıramazdı. Kadının hareketi Korelilerce tehdit edildiğini gösteriyordu. Hiç de hafife alınmayacak bir kadındı. Hattı FBI bile onu bazı şeyleri ortaya çıkarması için zorlayamazdı. Ya da Jan Kaunas çoktan Seoul'daydı.

— Herneyse, dedi Malko. Arabamı otoparkta bıraktım, gidip alayım.

— Tabii. Otoparka inen asansör yük asansörünün yanında.

SAS birinci bodrumun düğmesine bastı. Kapı açıldığı zaman Lee Reiner'ın verdiği 38'liği eline aldı. Otopark hemen hemen boştu, Joyce'un arabasını rahatça buldu. Çok güzel bir arabaydı.- Tüm nikelajları pırıl pırlıdı. Etrafında dolaştı ve kilitli olduğunu gördü. Diz çökerek elini ilk önce arka sonra da ön tamponun altına soktu. Sol farın altında aradığını buldu. Tamponun içine yerleştirilmiş mıknatıslı siyah bir kutuydu bu. İçinde biri dörtgen diğeri de oval iki anahtar vardı. Bu Amerikalıların çoğunun aldığı önlemdi. Oval olanı kapıyı açıyordu. Diğeri ise kontak anahtarıydı. Kapıyı açtı ve ön tabloya eğildi. Kilometre sayacı 423 mili gösteriyordu. Halbuki Joyce aracı yalnızca Central Park'ın yollarında kullanmıştı...

General Motors yeni arabaları sıfır kilometrede sattığına göre bir tek açıklama vardı... Joyce yalan söylemiyordu. Haberi olmadan birisi arabayı rahatça kullanabilirdi. Arabayı hediye eden kişinin yedek anahtarlardan muhakkak haberi vardı. Arabayı ya kendisi, ya da arkadaşları aracılığıyla almış olabilirdi.

Otoparka girmek kadar kolay hiçbir şey yoktu...

SAS için yapılacak tek şey esrarlı Şam'ın kimliğini tesbit etmektir. Aşırı samimi dakikalar yaşadığı adam. İz üstünde bir tek kendinin olmadığını düşünerek asansöre bindi... Ruslar, Joyce Marvin'in sevgilisini bulmak için her şeyi yapmaya hazırdılar.

XI. BÖLÜM

Ancak beş saat uyuyan Malko, Lee Reiner'ın heyecanlı sesiyle yerinden sıçradı. Telefonu almak için uzanınca acıdan çığlık attı.

— Tamam! Kimliğini tesbit ettik! dedi Amerikalı. Langley'deki bilgisayarlar sayesinde sonuçtan yüzde doksan eminiz.

— Kim peki?

— New Jersey'de Clifton'da oturan Sam Yung diye birisi. İnşaat, giyecek ve ithalat işiyle uğraşıyor. Yirmi yıldır ABD'de yaşayan bir Japonla evli. İngilizceyi çok iyi konuşur. Onu eski KCIA Büro Başkanı olan Korelinin kuzeni olduğu için bulduk...

Bilgisayarlar iyi iş becermişti. Bu olayda Joyce Marvin ve Soon Wha'nin yeri pek önemli değildi. SAS yine de:

— Soon Wha bulundu mu? diye sordu.

— En ufak bir iz yok. Hudson Oteli'nde bıraktığımız muhbir onu hiç görmemiş, dedi ve devam etti:

— Chris Jones ile Milton Brabeck New Jersey'e gittiler bile. Onların yanına gitseniz iyi olur. Şu andan itibaren evi gözetliyoruz. Jan Kaunas'ın orada olma ihtimali fazla.

— Eve baskın yapmayı düşünmüyorsunuz ya?

— Sağmalamayın, dedi Amerikalı. FBI'yı bile haberdar etmek istemediğimi biliyorsunuz. Başımızın

çaresine bakmalı ve işi tatlıya başlamalıyız.

— Korelilerin tutumuna bakılırsa bu mutlak öyle olacak demek değil. Bu iş köpeğin ağzından kemik almak kadar zor, dedi Malko.

— Ayrıca adamın orada olduğuna emin olmalıyız, dedi Lee Reiner. Gerisini sonra düşünürüz.

*

**

Chris Jones ketçaplı hamburgerinden büyükçe bir lokma ısırdı.

— New York'u bayağı sevmeye başlıyordum, dedi. 52. Birlik'in polisleri çok iyi refleksimiz olduğunu söylediler.

— New Jersey Mafia'nın yuvası bile olsa, ülkemizin sınırları içindeyiz, dedi Milton Brabeck. Döşemeye dikkat et bir delik var...

— Buyrun oturun, dedi Chris.

Fazla zorlanmadan büyük koltuklardan tekini kaldırdı, çatı katının pencerelerinden birinin önüne koydu. Taburede oturan Milton ağzını, burnunu oynatarak 357 Magnum'un topunu çeviriyordu.

— Ya orada olmasaydık! Bu kaçıklar sizi öldürecekti...

Malko pencereye yaklaştı. İki goril Clifton'da. Sam Yung'un evinin karşısındaki bir binaya yerleşmişti. Evlerin arasında karaağaçlarla gölgelenen yollar vardı.

SAS önünde durduğu pencereden Korelinin takriben altmış metre uzaktaki villasını görebiliyordu.

Bulundukları yerin sahibine uyuşturucu kaçakçıları- nı izleyen FBI ajanları olduklarını söylemişlerdi. Şans eseri olarak, FBI'nın yerel temsilcisi eski bir Şirket üyesiydi, bu da işleri kolaylaştırmıştı... Korelinin evi, etrafı bahçeli, yüzme havuzu olan ve içinden bolluk taşan bir villaydı. Bahçedeki yolda bir Porsche ile Cadillac Seville vardı.

Chris Jones, Malko'nun omuzunu tuttu.

— Şimdilik önemli bir şey yok. Herif Mercedes'i ile işine gitti. Ne yapacağız?

— Silahlarınızı yağlayın. Kimi aradığımızı unutmayın. Bu evde bulunan ve ülkeden kaçırılmak istenen bir rehin.

Dumanı tüten bir fincan kahve içti ve gitmeye karar verdi. Orada bulunmasının hiç yararı yoktu. Üstelik, Joyce Marvin'i Korelilerle çalışmamaya ikna etmek için delile ihtiyacı vardı. Kafasını kurcalayan tek şey, Rusların sahte pasifliğiydi. Vatandaşlarını kurtarma fikrinden kuşkusuz vazgeçmemişlerdi. Ne hazırlıyorlardı?

Çatı katında tur attı. Pencerenin kenarına giden Milton Brabeck Malko'yu aniden yanına çağırdı.

— Hey, bakın!

SAS gözetleme görevine yeniden başladı ve Sam Yung'un bahçesindeki yolda durmakta olan Mercedes'i gördü. Arabadan üç Koreli indi. Biri koluna şemsiye asmıştı. Malko çok heyecanlandı. Şemsiyeli adam Albay Yu Chang idi!

— Tanrım! Yanılmıyorsam şimdi bir can simidimiz var.

Diğer iki Koreli şüpheli şüpheli etraflarına bakıyorlardı. SAS geriledi. Gördükleri yeterliydi ve Güney Koreli albayın orada bulunuşu kuşkularını doğruluyordu. Kaçırılan adam bu villada saklanıyordu. Ancak mahalli polisi araya sokmadan, onu Korelilerin elinden almak çok zordu. Aniden evin öbür tarafında, havuzun yanında yürüyen iki Koreli gördü. Bellerinde silah vardı! Muhafızlar! Albay Chang nöbet değişimini yapmak için gelmişti. Çok sıkı korunan bu villaya habersiz girmek imkânsızdı.

— New York'a dönüyorum, dedi Malko. Burada kalın. Yarından önce dışarı çıkacaklarını zannetmiyo-

rum. Bu gece Seoul'a uçak yok.

Chris Jones ve Milton Brabeck'in arabası hem telsizli, hem de telefonluydu. Herhangi bir durumda, mahalli polis veya FBI'dan yardım istemelerini sağlıyordu. Ancak bu işi kendileri halletmeliydiler...

Yeterki Ruslar Sam Yung'un yoluna çıkmasın! SAS çok kafa yormasına rağmen nasıl yapacaklarına karar veremiyordu. Onlar Vermont'ta Jan Kaunas'ı geri almak için kullanılan Cadillac Seville'in plakasını bilmiyorlardı...

*

**

Susan Ho Rusla son buluşmasından beri doğru dürüst uyumamıştı. Bin kez kocasına gerçeği itiraf etmesi gerektiğini düşünmüş, ama tam aksine her gece onu içirerek aldığı yarım yamalak bilgilerden gerçeği anlamıştı.

Boris Ivanov bara girdi ve kahveyle sosisli sandviç ısmarladı. Bu saatte kafeterya hemen hemen boştu. Rus ajanı sıkıntısını gizleyerek kadına sıırttı.

— Ne güzel hava değil mi?

Koreli kadın cevap vermedi. Şu adamın kalbini bir parçalayabilse, dünyanın en mutlu kadını olurdu. Çok sıcak olduğunu bile farketmeden kahvesinden bir yudum aldı. Boris Ivanov kulağına eğildi.

— Burada uzun süre kalamam... İstediğim bilgiyi getirdiniz mi?

Hayır demek istediye de olumlu anlamda başını salladı. Rus yılan gibi bakıyordu. Sanki büyülenmişti. Susan son derece monoton bir sesle kocasından öğrendiklerini anlattı. Boris tüm sözleri aklına yerleştirdi. Her şey düşündüğünden de ustacaydı. Sıkıntısı geçti. Jan Kaunas'ı izlemeye attığı bu büyük adımı üstleri takdir edeceklerdi. Ancak esas olan, KGB Albayı Kaunas'ı ele geçirmektir.

— Onları pusuya düşürebilir miyiz?

Koreli kadının gözlerinde önce bir mutluluk kıvılcımı görüldü, ama sonra geçti.

— Zannetmem. Albay Chang oraya en iyi adamlarını yerleştirdi. Silahlılar ve ölene kadar savaşıma emri aldılar. Siz Korelileri tanımazsınız. Bu emre harfiyen uyacaklardır! Geri vermektense rehini öldüreceklerdir...

Boris Ivanov kendi kendine bunun bir başarısızlık olmayacağını tekrarlardı. Kaunas'ın ailesine Lenin Nişanı takılır ve her şey yoluna girerdi... Ama diğer varsayım daha can sıkıcıydı. Boris, Susan'a her şeyi üç kere anlattırdı. Bir şeyi unutup unutmadığını anlamak istiyordu. Adamından mümkün olan her şeyi öğrenmişti. Yine de yeterli değildi...www.cizgiliforum.com

Taburesinden kalkarken:

— Sizi yarın aynı saatte arayacağım, dedi.

— Niçin? diye karşı çıktı genç kadın.

Boris hoşça kal bile demeden çıktı ve Birleşmiş Milletler'deki bürosuna gitti. Şimdi Moskova'da saat akşamın altısıydı ve göndereceği teleksin ertesi sabah okunma ihtimali vardı. Yine de üstüne ve General Grichiany'ye hitaben uzun bir yazı yazdı. Sonra Etyopya delegasyonunu kabul etmek için hazırlandı... Tam bürosundan çıkacakken yardımcısı geldi ve teleks odasından çağırıldığını söyledi.

— Moskova arıyor, albayım! dedi.

Teleks çalışmaya başlamıştı. İki cümle Boris Ivanov'un kanını dondurdu.

"Hareketten önce ele geçirebileceğinizden emin misiniz? Acele cevaplayın."

KGB başkanı biraz dinlenmek amacıyla bir sigara yaktı. İmza tüylerini ürpertiyordu. General Fedorşuk'a aitti Andropov'a yakınlığıyla tanınır ve KGB'nin gelecekteki başkanı olacağı biliniyordu. Onunla herhangi bir tehlikeye girmek göze alınamazdı. Boris Ivanov bu

kumarda başını kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Rus teleksin başına geçti ve kısa bir cevap yolladı.

"Şansımız var. Ancak % 100 başarı diye bir şey söz konusu değil."

Teleks birkaç saniye sonra yine çalıştı.

"Emirler daha sonra verilecek."

Bir kez daha KGB yönetimi, yerel büroya güvenmiyordu. Jan Kaunas ile ilgili kararı Moskova verecekti. Fedorşuk gibi önemli birisi hâlâ bürosunda olduğuna göre bu iş Kremlin'i ilgilendiriyordu.

*

**

Saat yirmi üçte Stalin Alanı'ndan antenli siyah Zil'i ile geçerek kararlaştırılan toplantıya en son gelen General Fedorşuk idi. Saat 23.10'du. Bu geç saatte, yeşile boyalı, halisiz, beyaz iri lambalarla aydınlatılan koridorlar her zamankinden daha sıkıcıydı. Toplantı yeri olarak iki muhafızın koruduğu Yuri Andropov'un eski bürosu seçilmişti. Üçüncü kata çıktı. Üç adımda İran'dan hediye edilen mavi halıyı geçti ve salona girdi. Alandaki sokak lambalarının ışığı pencereden odaya doluyordu. Oturmadan önce, General Fedorşuk kendisini ayakta bekleyen üç adama baktı. İçlerinden ikisini tanıyordu. Biri, Birinci Genel Dış Harekât Dairesi Başkanı olan General Grichiany, diğeri de çilekeş bir görünümü olan Sovyetler Birliği'nin Hava Koruma Sorumlusu General Victor Nossenko idi. Üçüncüsü ise bodur, kuvvetli ve gözüpek bir binbaşydı. General Grichiany bir elini adamın omuzuna koydu.

— Yoldaş General, Binbaşı Oleg Neçiropenko Teknik Harekât Merkezi'nin en iyi teknisyenlerinden biridir. Montreal'deki dostumuzun kaçırıldığını öğrendiğim anda kendisinden onu geri alabilmemiz için geçerli olabilecek teknik olasılıkları araştırmasını istedim.

Rahatsız olan binbaşı, duruşunu düzeltti. Hayatında ilk kez KGB'nin üst kademe yöneticilerine ayrılan yere gelmişti. Kendi çalışma yeri ise Moskova yakınındaki modern bir binaydı. Zaten koruma görevlileri de onu önce içeri sokmak istememişler, o da KGB'nin kırmızı izin belgesini göstermek zorunda kalmıştı.

— Oturun, diye emretti General Fedorşuk. General Grichiany bize durumu özetleyecek.

Grichiany sigarasını bıraktı ve çantasından bir teleks çıkardı.

— New York bölge başkanımız verilen görevi başarıyla tamamlayabileceğine emin değil. Bu durumda Korelilerin dostumuzu Seoul'a kaçırma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Oraya varırsa, Kaunas'ı kaçırma ihtimalimiz olmaz. Ayrıca, bizdeki kimyasal maddeler Korelilerde de var. Bunlar aracılığıyla bildiği her şeyi söyletebilirler ona. Bu da bize büyük bir darbe olur.

Adamların söylediği sözlerin manasını kavramasına olanak vermek için sustu. General Nossenکو elindeki bozuk parayla oynuyordu. Fedorşuk başını salladı.

— Çok zor bir iş olacak, dedi. Yıllarca çalışmanın sonucu olan yüzlerce kaynak ve ilişki ortadan kaldırılacak. Arkadaşımızın Seolu'a varmaması için her şey yapılmalı.

— öyleyse onu bir Güney Kore uçağında yakalama ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız, dedi General Grichiany. Tabii böyle bir şeyi New York'ta yapmak mümkünse.

General Nossenکو şaşırmış gibiydi.

— Bu işi nasıl yapmayı düşünüyorsunuz? Uçağı kaçırmak için komando mu bindireceksiniz?

General Grichiany mütevazı bir şekilde güldü. Nossenکو'nun gerçekleri apaçık göremediğı belli oluyordu.

— O konuda bir plan hazırlayıp inceledik. Ancak Amerikalıların güvenlik önlemleri ve Korelilerin temkinli davranışları yüzünden bunun başarılmasının imkânsız olduğunu gördük. Binbaşı Neçiropenko'ya daha teknik bir çözüm bulmasını söyledim.

— Hangi çözüm? dedi General Fedorşuk.

General Grichiany sözüne devam etmeden birkaç saniye sustu.

— Anchorage-Seoul hattında Rus hava sahasına girecek olan KAL'ın Boeing uçağına karşı elektronik bir tuzak kuracağız. Daha sonra hava kuvvetlerimizin avcı uçaklarıyla Kamçatka'daki üslerimizden birine inmeye zorlayacağız. Arkadaşımızı kurtaracağız ve araca kalkış izni vereceğiz. Geri alacağımız kişi, zaten kaçırılmış biri olduğu için Koreliler hiçbir şeyden yakınamayacaklar.

Bu konuşmayı bir sessizlik izledi. General Grichiany bu aradan yararlanarak bir sigara yaktı. General Fedorşuk hemen lafa girdi.

— Peki, kaçırılan arkadaşın hangi uçakta olacağını nereden bileceksiniz?

— Bu şube başkanının işi, dedi Grichiany. Bu gece konuyla ilgili bir teleks yolladı. Yüzde yüz emin dediği bir kaynağa göre Jan Kaunas haftaya cumaya Anchorage üzerinden New York - Seoul seferini yapacak olan 007 sefer sayılı uçakla gidecek.

— Niçin Koreliler bu kadar uzun süre bekliyorlar? dedi Fedorşuk.

— Teknik bir sebeple, dedi Grichiany. Size vereceğim dosyada var.

Gözle görülür bir şekilde heyecanlanan General Fedorşuk, Ukrayna köylülerine özgü bir şekilde çenesini kaşdı.

— Gerçekten yapılabilir mi?

Grichiany memnun bir tavırla güldü.

— Binbaşı Neçiropenko bunu bize doğrulayacak. En

iyi elektronik uzmanlarımızdan biri. Uydu haberleşme sistemlerimizi o geliştirdi. Evet binbaşı?

Binbaşı Neçipopenko arabasında unuttuğu votka şişesini düşünüyordu. Askerlerden birinin şişeyi çalmasından korkuyordu. Saldırmaya hazır bir boğa gibi omuzlarını silktilti.

— Generalim haklı, dedi. Bazı şartlar altında bu harekât başarıya ulaşabilir. Anchorage'dan Seoul'a giderken Kore Havayolları güneydeki 20 no'lu rotayı izler. Bu da bizim hava sahamıza 50 kilometre kadar yakından geçmeleri demektir. Bazı ek bilgiler ve elektronik aletler sayesinde uçağın rotasını 5 derece kadar kuzeye saptırabiliriz. Bu da Kamçatka üzerinde bizim hava sahamıza girmesini sağlar. Bundan sonrası bir yakalama sorunu...

General Victor Nossenko yerinden sıçradı.

— Basit sorun... diye karşı çıktı. Çok hızlı gidiyorsunuz, binbaşı! öncelikle uçak mürettebatı rotalarından çıktıklarını anlayınca derhal harekete geçip bunu düzeltereklerdir.

— Eğer her şey iyi yapılırsa farkına bile varmazlar, dedi binbaşı. Anladıkları zaman ise iş işten geçmiş olacak.

— Gece avı çok zor bir iş, diye ihtar etti General Nossenko.

Fedorşuk ona buz gibi baktı.

— Değerli pilotlarımızdan kuşkun olmasın, dedi. Şimdilik teknik tartışmalara girmeyelim. Planın ilk bölümünün düşünüldüğü gibi gerçekleştiğini varsayalım ve ilerleyelim. Eğer uçak sınırlarımız içine inmeyi reddederse ne olacak?

Gözlerini binbaşıya dikti. Adam başını General Grichiany'ye çevirdi. Sorunun ne olabileceğini anlamıştı.

— O zaman iki seçeneğimiz olacak. Ya Kore uçağının gitmesine izin vereceğiz, ya da uyarı atışlarıyla

inmeye zorlayacağız. 1978'de ikinci filo Mourmansk'da aynı şeyi yapmıştı.

— Tabii bu bir karışıklığa sebep olacak, ama fazla önemli bir şey değil. Hatta bazı özürler öne sürebiliriz...

General Fedorşuk bir Havana purosunu yakmıştı. Gizlemeye çalışmasına rağmen yardımcısının fikri hoşuna gidiyordu. Bu KGB'nin alışılacığı hareketlerinden daha iyi kararlaştırılmıştı. Ayrıca Amerikalılara ülkesinin elektronik konusunda harikalar yaratabileceğini göstermek de çok eğlenceliydi. Ancak Grichiany'yi tanıdığı için adamın bütün her şeyi açıkça söyleyip söylemediğinden emin değildi. Purosunun ucunu adama doğru çevirdi.

— Yoldaş General, Koreliler çok inatçı insanlar, ayrıca pilotları da iyi savaşçı. Boeing'in pilotunun avcılarımızın emirlerine uymayı reddettiğini varsayalım...

General Grichiany kımıldamadı bile.

— Yoldaş general, o zaman bu aracı düşürmek son derece yasal. Bütün uluslararası havayolları haritasında Sovyet hava sahası için: "Dikkat bu sahaya giren her uçak uyarı yapılmadan düşürölme tehlikesiyle karşı karşıyadır." ibaresi vardır. Biz sadece sınırlarımızı koruyoruz, kimse bizi bundan dolayı eleştiremez.

— Ancak söz konusu olan ticari bir uçak, diye dikkati çekti. General Nossenko. Dış dünyada aleyhimize tepkiler doğurabilir.

Grichiany umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— Ne önemi var! Önemli olan halkımız. Bu işte Yoldaş Jan Kaunas'ın KCIA'nın eline düşmesini önlemek istiyoruz. Eğer bu yüzden uçağı düşürmemiz gerekse bile bunu yapacağız. Bu da ancak gizli düşmanlarımızda saygı uyandırır.

Fazla ileri gittiğini zannetti ve:

— Seçim size kaldı, yoldaş dedi. Ancak elektronik savaş ünitelerimize alarm verdiğimiz için 12 saatten

fazla bekleyemeyiz. Daha sonra harekâtın başarısı için bir garanti veremem.

Tekrar sessizlik oldu. Daha sonra General Fedorşuk üzerinde iki telefon duran masaya elini uzattı. Kırmızının adı Kremlevka idi. Bu doğrudan Kremlin'e bağlı hattı. Yeşili ise Vertuşka idi ve Politbüro'ya bağlı idi. Fedorşuk kırmızıyı açtı. Üç adam da sanki korkunç bir törendeymiş gibi başlarını eğdiler. Fedorşuk çok uzun konuştu, karşısındaki soru sorarken ancak susuyordu. Telefonu kapattığı zaman General Grichinyany ceketinin terden sırtına yapıştığını zannetti.

— Yoldaş General Nossenko, Vladivostok'daki Beşinci Hava Bölgesi Komutanı Yoldaş General Petroviç Govarov'a en kısa sürede benimle ilişki kurmasını emredin, dedi Fedorşuk.

XII. BOLUM

SAS, 5. Cadde'de yükselen çelik ve siyah camdan oluşmuş dev binaya sıkıntıyla baktı, iki gündür önemli hiçbir şey olmamıştı. Sanki Jan Kaunas olayı diye bir şey yaşanmamıştı. Joyce Marvin ile hiçbir bağlantı kurulamıyordu. Sam Yung'un metresi Malko'yu, FBI'ı CIA'ı önemsemiyordu. Cadillac Seville'inin Champlain Gölü'ndeki kaçırılma olayında oynadığı rol FBI'a bildirilmedikçe yasal hiçbir şey yapılamazdı. O zaman CIA, harekâtın yönetimini kaybederdi.

İçinde çok az yolcu olan bir otobüs Malko'nun yanından geçti. 54. Sokak'ın köşesinde tahrik edici kokular satan bir işportacı vardı.

Telefon kulübesine giderken Tiffany'nin karşısındaki kaldırımda üç dolara şemsiye satan bir zenciden zor kurtuldu. 5. Cadde işportacılarıyla tam bir bitpazarı görünümündeydi.

Chris Jones ilk zil sesinde telefonu açtı. Hamburger tıkman iki goril Clifton'da, Korelilerin villasına baskın yapmak için sabırsızlanıyordu.

— Yeni bir şey var mı? dedi SAS.

— Hayır, dedi bunalmış bir sesle Chris Jones. Yalnızca yapraklar dökülmeye başladı. Yakında kış başlayacak. Acele etmemiz lazım.

— Yanınıza geliyorum, dedi SAS.

Günlerden cumartesiydi ve trafik çok yoğundu. Saat

dörtten beri New York boşalıyordu. Malko 52. Sokak'tan inerek batıya yöneldi. Bir şey canını sıkıyordu. CIA'nın radarları Sovyetler'in hiçbir faaliyetini kaydedemiyordu. Albay Ivanov bu sorunla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünerek Birleşmiş Milletler'de dolaşıyordu. İnanılır gibi değildi. SAS, bunun fırtına habercisi sakinlik olduğunu düşündü. Ama fırtına hangi taraftan kopacaktı?

Başka bir esrarlı yön de, Korelilerin Jan Kaunas'ı yurtdışına götürmeyi niçin bu kadar ağırdan aldıklarıydı.

Malko'yu öldürmeye kalkan iki adam hakkındaki soruşturmadan sonuç elde edilememişti. Görünüşe bakılırsa Madison Caddesi'ndeki Gah Yon adlı Kore lokantasında garsondular ve hiçbir olaya karışmamışlardı.

★

★★

30. Sokak'ın kaldırımındaki yayalar kutu taşıyan veya el arabasıyla elbise götüren hizmetliler dolayısıyla zar zor yürüyorlardı. New York'ta çok az rastlandığı halde, burada kamyonlar iki sıra halinde duruyorlardı. Hiçbir polis de onlara ihtar edemiyordu. Burası "Garment Districk" idi ve gelenek buydu. Bütün dükkânlar toptancıydı ve vitrinlerine "Yalnızca toptan satış yapılır" diye yazı asılmıştı. Koreliler her gün yeni dükkânlar satın alarak egemenlik alanlarını genişletiyorlardı.

6. ve 7. caddeler arasındaki 345 numaralı mağazanın önünde siyah bir yük kamyonu duruyordu. Diğerleri gibi burası da bir elbise dükkânıydı. Kaldırımda üzerlerine iri rakamlarla numara yazılmış büyük karton kutular vardı. Yeraltındaki bir depodan çıkarılıyor, ağır ağır siyah yük kamyonuna yükleniyorlardı. Kutularda beyaz büyük harflerle: SUN KİM. KORE MALI

yazılıydı.

Kamyonun önünde ve arkasında içlerinde ikişer kişi olan birer gri araba duruyordu. Dikkatli bir gözle bakıldığında kaldırımında işsiz görünümünde dolaşan ve işçileri denetleyen Koreliler görülüyordu. Asyalı olmayanlar bu duruma dikkat etmiyorlardı, ama oradan geçen Koreliler bunların KCIA adına çalıştığını bildiklerinden saygılı davranıyorlardı. Bunlar hafife alınamayacak adamlardı. Kamyonun önünde gazetesini okuyan, siyah gözlüklü ve kasketli adam Albay Yu Chang idi. Ayaklarının dibinde içi sandviç ve Pepsi dolu bir kutu duruyordu. Onların altında da bir otomatik tabanca ve kör edici savunma el bombaları vardı. Otomatik silahlara karşı kamyonun kapıları zırhla takviye edilmişti. Görevliler on sekiz kişiydi. Hepsi savaş sanatını bilen, çelik yelekli ve silahlı kişilerdi. Bazıları Seoul'dan iki gün önce gelmişler ve tek kelime İngilizce bilmiyorlardı. Hepsi de Albay Chang'ın sert emirlerine uymaya alışmışlardı. Görevleri ise çok basitti. Kennedy Havaalanındaki Kore Havayolları'na kadar kamyonu koruyacaklar, sonra da malların Boeing 747'nin ambarına yüklenmesine gözcülük edeceklerdi. Gerekirse görevleri uğruna ölmek için yemin etmişlerdi. Kimi koruduklarını bilmemelerine rağmen özel Kuvvetler'in tüm personeli harekete geçmişti.

Albay Yu Chang başını çevirdi ve bodrumdan çıkan kutuya baktı. Diğerleri gibi onda da numara vardı: 23. Onu ilgilendiren buydu. Kamyona yüklenene dek gözlerini kutudan ayırmadı. En iyi iki adamı otomatik tabancalarıyla oradaydı. Rahatladı. Her şey yolunda gibiydi. Kutular bodrumdan çıkmaya devam ediyordu. Nihayet son yükten sonra kamyonun kapakları kapandı. Kaçırmanın ilk bölümü gerçekleşmişti. İki kişi Albay Chang'ın yanına binerken, ikişer kişi de koruma araçlarına bindi. Hepsi on üç kişiydi. Diğerleri dağıldı.

Chang telsizle:

— Birinci Cadde'ye doğru iniyoruz, diye emir verdi. Sonra da Triboro'ya. Sürat otuz mil!

Cuma gününün trafiğine rağmen daha vakitleri vardı. Yükleme işi düşünüldenden daha az sürmüştü. Yine de yükleme için tam zamanında gitmeliydiler.

*

**

Boğazı kuruyan Vitaly Vatenko dürbününü indirdi. 30. Sokak'ın köşesindeki çatıdan on bir Koreli ajan saymıştı, ancak hepsini tanıyabildiğinden emin değildi. Elinde ise yalnızca dört kişi vardı, fazla da iyi sayılmazlardı. Yanındaki Carmin Rodriguez adlı genç Portorikolu yün bir başlık takmıştı, Vitaly'ye baktı. Rahatlamamıştı.

— Ne yapıyoruz?

— Takip edeceğiz, dedi Rus. Şimdi saldırıya geçmek intihar demektir. Yol üzerinde belki uygun bir durum olur. Önden ben gideceğim, eğer bir şey olursa elimi camdan çıkarırım. Bu durumda siz kamyonu sollayıp yolunu keser ve şoförü öldürmeye çalışırsınız. Cama ateş edin, kapılar muhakkak zırlıdır. Sonra direksiyona geçin ve adamlarınız koruma araçlarını ele geçirene kadar yola devam edin. Lastikleri patlatmak lazım, çatışmaya girmeyin.

Kelimelerin üzerine basa basa konuşuyordu. Genç Portorikolu onu korkuyla seyrediyordu. Bu tür olaya hiçbir zaman iştirak etmemişti. Dudaklarını yaladı ve:

— Daha sonra? dedi.

— Kararlaştırdığımız yere gidersiniz.

Yer Birinci Cadde'de. Amtorg Trading Co'nun arada bir kullandığı bir hangardı. Kamyondaki koruma görevlilerini tesirsiz hale getirmek için 5. Bölüm'den üç Rus ajanı oradaydı. Carmin'in korkusunu farkedenden Vitaly adama sevgiyle vurdu.

— Siz özgürlük için savaşıyorsunuz. Kazanacaksınız.

Kendi kendine bu işte başarıma şansının yüzde bir olduğunu söylüyordu. Yine de son şansları değildi. Boris Ivanov ondan bu olaya katılmamasını istemişti. Niyeti Merkez'e her şeyin denendiğini bildirmektir.

İki eski binanın arasındaki yangın merdiveninden indiler ve kendilerini bir avluda buldular. İçinde üç kişi bulunan minibüs oradaydı. Carmin'in ekibi. Birçok sabotaj olayına karışmışlardı. Otomatik veya bomba atıcı olarak kullanılan M 15'leri ve önemli miktarda cephaneleri vardı. İçlerinden birinde Miami'den temin ettiği bir RPG*7 vardı, ancak Vitaly Vatenko bunu kullanacağından emin değildi. Dört Portorikolu da mert olmalarına rağmen korkuyorlardı. Siyah yün başlıklarının altında sürekli terliyorlardı. Sovyet ajanı Altıncı Cadde'de duran beyaz Mitsubishi Colt'una bindi. Harekât başlar başlamaz ortadan kaybolmayı düşünüyordu. Bir KGB üyesi bu tür harekâtlara karışmamalıydı.

Kamyon yoldan geçerken minibüs avludan çıktı. Konvoy Altıncı Cadde'deki kırmızı ışıktaki durunca, ikinci koruma aracının arkasına girecek vakit buldular. Trafik yoğun olması sayesinde Birinci Cadde'ye kadar rahatça takip ettiler. Burada yol daha açıktı. Bu yüzden de dikkatli olmak gerekiyordu. Küçük kafiye izleyen Vitaly Vatenko nasıl hareket edeceğini kestiremiyordu. Her arabada bulunan dört adamın dışında, bir o kadar da kamyonda olmalıydı. Hepsisi silahlı ve gözlerini dört açmışlardı. Bütün bunların yanı sıra, New York polislerinin tepkisine maruz kalmamak için çok çabuk hareket etmeliydi... Derin düşüncelere dalmıştı, bir siren sesi duydu ve kulak kabarttı.

76.Sokak'ın köşesindeki ışıklarda römorklu bir Mack

(*) Tanksavar Roketi

yanıyordu. İlk araba fren yapmasına rağmen yolunu kesen bir araca, kamyon da arabanın arkasına çarptı. Bu kargaşadan sağlam kurtulan yalnızca ikinci koruma aracı olmuştu. Her şey yirmi saniyede olup bitmişti. Vitaly Vatenko Turbo Colt'un frenine bastı, elini camdan çıkardı ve kaldırdı. Bu bekledikleri fırsattı. Hemen hemen bütün Birinci Cadde'yi tıkayan kamyonu geçti ve elli metre ötede herhangi bir meraklı gibi durdu...

*

**

Clifton'a gelen Malko yavaşladı, gorilleriyle buluşmak için bir şehir turu attı. Tavan arasına tırmandı. Chis Jones Korelilerin villasını dürbünle izlerken Milton Brabeck Penthouse okuyordu. Chris dürbünü SAS'a uzattı.

— Sağdan üçüncü cama bakın. Buraya geldiğimizden beri panjurlar kapalı...

Malko dürbünü aldı. önce havuzun kenarında volta atan iki Koreliye sonrada meşhur pencereye baktı. Bu sırada aniden görüş alanına bir araba girdi. Irkildi, araba Joyce Marvin'in Cadillac Seville'iydi ya da ikiz kardeşi. Arabayı SAS'ın tanımadığı bir Koreli kullanıyordu. Adam aracı yolda bıraktı, zili çaldı ve içeri girdi. Malko plakayı kontrol etti. Bu Joyce'unki-di!

Telefona uzandı. Eğer arabayı çıkardılarsa bunun önemli bir sebebi olmalıydı. Zaten bu gece Seoul'a sefer vardı! Havalanma saati yirmi üç elli idi. Koreliler SAS'ın New Jersey'deki villaya kadar iz sürebileceğini beklemiyor olmalıydılar. Bu yüzden de az önlemle yetiniyorlardı. Lee Reiner telefonu açınca haberi verdi.

— Bana üç kişiyle, ikinci bir araba yollayın. Bu kadarı yeterli. Kore Havayolları'nın terminalini gözleyin.

Ahizeyi kapadı ve Chris Jones'un sevinç çığlığını duydu.

— Tamam, hareket ediyorlar, panjurları açtılar!

SAS Rusların nerede olduklarını düşündü. İzlerini kaybetmiş gibiydiler. Tabii son anda karşılaşmazlarsa. Saatine baktı: Altıyı çeyrek geçiyordu. Eğer varsayımı doğruysa bu trafikte en fazla iki buçuk saatte giderlerdi. CIA engellerini aşmak için Albay Chang nasıl bir oyun oynayacaktı?

*

**

Mitsubishi'den sallanan kolu gören Carmin Rodriguez ağzının kuruduğunu hissetti. Kaza sahnesini kafasına inceden inceye yerleştirdi. Bütün Birinci Cadde'yi kapatan bir TIR ve Korelilerin bulunduğu arabanın altına girerek ezilişi. Arkasından siyah kamyonun çarpmasıyla arabanın bagaj kapağının açılarak görüş alanını kapatması.

Birçok araba durmuştu. Meraklılar toplanıyordu, kaybedecek bir saniye bile yoktu.

— Gidelim, diye bağırdı. Jose! Pedrito! Siz arabayla ilgilenin, biz kamyonu alıyoruz!

Dördü birden yere atladılar. Sadece göz yerleri açık bırakılmış yün başlıklarını taktılar. Kalabalıkta kimse onları farketmedi. Carmin, Jesus ile kamyonu koştu. Vitaly Vatenko'nun emirlerine uyarak arabanın etrafında bir tur attı. Bacaklarını açarak AR 15'ini ön cama doğrulttu.

Aynı anda sağ ve sol kapılardan silahlı iki el çıktı. Bir seri patlama oldu. Ateş edecek zamanı bulamayan Jesus ve Carmin kafaları dağılmış olarak yere yığıldılar.

*

**

— Çabuk geri git, kurtul! diye bağırdı şoföre Albay Chang. Etrafımızı sarıyorlar.

İki Portorikoluya ateş etmek için direksiyonu bırakan şoför manevraya başladı. Ezilen arabadan çıkan dört arkadaşını görünce içi rahatladı. Yeniden silah sesleri duydu ve dikiz aynasından iki kişinin düştüğünü gördü. Uzi'nin belirleyici özelliği olan gürültü korna seslerini bastırdı. Yaylın ateşine tutulan iki Portorikolu komando yere devrildi.

Bir direksiyon kırıyla kamyonun şoförü arabanın arka camından kurtuldu. Albay Chang'ın içi içine sığmıyordu. Polis sirenleri yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra kargaşa yüzünden gitmeye imkân olmayacaktı. Birinci Cadde ve 79. Sokak'a yığılan arabalardan korna sesleri yükseliyordu.

Nihayet kamyon kaldırımı çıkarak keşmekeşten kurtuldu. Bundan sonra yol açıldı.

— Hızlan! dedi Chang.

Saatine baktı. Kaybedilen zamana rağmen alana yetişebilirlerdi. İki koruma aracını kaybetmişti, ancak Ruslar da bir ikinci saldırıya düzenleyemezdi. Jan Kaunas'ın izini nasıl bulmuşlardı?

East River Drive'ı geçtiler. Derin düşüncelere dalan Koreli kamyonu izleyen beyaz Mitsubishi Colt'u farketmedi.

*

**

Arkadaşlarıyla içtiği biralardan başı hâlâ dumanlı olan Mack'ın şoförü yere atladı. Arabalar onun arkasındaydı. En iyi müdafaanın saldırı olduğunu düşündü. Yolda yatan cesetlerin arasından geçerek ezilen arabanın içinden çıkan ve ateş seslerinden şaşırان bir Asyalıya doğru ilerledi, önüne geçti.

Yerden fırlayan ve iki ayağıyla boğazına atılan bir ikincisini gördü. Şoför sendeledi, kolları boşluğu dövdü ve Birinci Cadde'nin asfaltına yığıldı. Yirmi saniye sonra atardamarında bir muştanın sivri yerini hissetti...

Şaşırdı. Ağzında bir şeyler geveledi.

— Hey saçmalama...

Bir anda arkasına geçen Asyalı bir kafa attı ve New York'un çok değiştiğini kendi kendine söylerken şuurunu kaybetti.

Polisler geldiklerinde, yüzlerini saklayan kukuletalı dört cesedi sarmış otomatik silahlı Asyalıları ve eşi görülmemiş bir trafik sıkışıklığı buldular. Asyalılardan biri son derece efendice yaklaştı ve kordiplomatik bir kimlik gösterdi. Birleşmiş Milletler'deki Güney Kore delegasyonundandı...

— Bir pusuya kurban gidiyorduk, dedi. Neyseki koruma görevlilerim karşılık verdiler ve suçluları geri çekilmeye mecbur edebildiler.

New York polis teşkilatı teğmeni cesetlere ve sakin yüzlü Korelilere baktı ve işinin zorluğunu düşündü. Ona kimse kamyondan bahsetmedi.

XIII. BÖLÜM

— İşte oradalar!

Chris Jones yerinde duramıyordu. Sam Yung'un villasının bahçesindeki Seville'in şoförü on beş dakikadır arabadaki yerini almıştı. Havuzun kenarındaki iki koruma görevlisi kaybolmuştu. Saat yedi otuz beşti. Nihayet villanın kapısında üç kişi görüldü. Kendilerinden çok uzun boylu, yüzü sargılı ve ayakta zor duran adamın koluna iki Koreli girmişti! Malko çok heyecanlandı. Sıkıntıları sona eriyordu. Koreliler yaralıyı arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Biri onun yanına, biri de şoförün yanına oturdu ve Seville hareket etti. Milton Brabeck, FBI'nın verdiği telsizli ve kameralı kamyonla yolun çıkışındaki yerini almıştı. İki yerel ajan ona yardım ediyordu...

Chris ve SAS binanın arkasında duran arabalarına koştular. Lee Reiner havaalanındaki Kore Havayolları acentesinde bekliyordu. Seville'in ellerinden kurtulma ihtimali azdı. Zaten peşine takıldıklarında araba ancak otuz mil süratle gidiyordu. Takip etmekte güçlük çekmediler. Önde Milton'un kamyonu gidiyordu. Küçük konvoy sağ şeritten çevre yoluna çıktı. Kennedy Havaalanı'na ulaşmak için bir buçuk saatlik yolları vardı. Malko, Lee Reiner'ı telsizle aradı ve konvoyun özelliklerini bildirdi.

— Burada müdahale edeceğiz, dedi Amerikalı.

Polisin onayını aldım.

Hudson River'ın altındaki tünele yaklaştıkça trafik yoğunlaşıyordu. SAS uzakta sağ tarafında Staten Island'daki Özgürlük Heykeli'ni gördü. İçinden yakında Alexandra ile Liezen'deki şatosuna kavuşacağını geçirdi. Yanında oturan Chris Jones ise önlerindeki kamyonu dikkatle izliyordu. Çocukluğundan beri en büyük arzusu kamyon şoförü olmaktı.

*

**

Birkaç dakikadan beri kamyonun motor kapağından dumanlar çıkıyordu. Kaza sırasında radyatör delinmiş olmalıydı. Albay Chang yavaş yavaş kırmızıya yaklaşan ve bu yolculuğa zoraki bir son verebilecek tek şey olan ısı ibresinden gözünü ayırmıyordu. Bu gidişle Kennedy Havaalanı'na ancak bir saat sonra varabilirlerdi.

— Radyatör patladı, dedi şoför.

Bunu Chang da biliyordu, ama vazgeçme adeti yoktu. Aniden motor tekledi, araba sıçradı, ön camdan su fışkırdığını gördüler ve arızayı belirten bütün kırmızı ışıklar yandı. Süratine rağmen kamyon yolun sağına yanaşabildi. Chang küfür etti.

— Bir taksi bulup sadece önemli olan kutuyu taşımayı deneyelim, dedi şoför.

— Hayır, dikkati çekmemeliyiz, dedi Chang. Hepsi birden gitmeli. Öbür gün başka bir sefer var.

İndi. Biraz sonra yanlarında bir polis aracı durdu ve onlara çekiciye haber vereceğini söyledi. Chang teşekkür etti.

Yanlarından geçen beyaz Mitsubishi Colt'a hiç dikkat etmemişti. Arabanın şoförü biraz ilerde tüm araçları görebileceği bir yerde durmuştu. Bir çekiciyle götürülen siyah kamyon görüldüğünde hâlâ yerindeydi.

*

**

Boris Ivanov arabasını metronun altındaki garaja bıraktı ve koşarak merdivenleri çıktı. İzlenmediğine emindi. Neyseki,cuma günü Birleşmiş Milletler sakindi. Flushing Meadows'a giden bir metroya bindi. Kaunas harekâtındaki sorumluluğu onu yiyip bitiriyordu. Yedi durak sonra indi ve etrafı banliyö evleriyle kaplı sakin bir sokağa girdi. Yayaydı. Van Wich Otoyolu'nun ikiye ayırdığı bu mahellede zenciler, Portorikolular ve fakir beyazlar oturuyordu. Bir evin tahta bahçe kapısını itti ve zili çaldı.

Kapıyı bakalit gözlüklü, beyaz bluzlu ve sakallı birisi açtı. Hemen kapıyı kapadı ve iki adam uzun uzadıya kucaklaştı.

— Nasılsın Gregori Alexandrovic? dedi New York şube başkanı.

— Çok iyiyim, Boris ivanov!

Normal şartlarda Boris Ivanov'un, KGB'nin sekiz yıldır ABD'deki Teşkilât Başkanı Gregori Alexandroviç ile ilişki kurması yasaktı. İlişki çemberi çok belirgindi ve KGB'nin New York'ta bulunan üyeleri ve Merkez teşkilatı bunun dışındaydı. Kaunas olayı tüm kaideleri bozuyordu.

Bulgaristan'dan siyasi mülteci olarak ABD'ye gelen Gregori uzmanlık dalı olan elektronik konusunda bir iş bulmuştu. Havaalanındaki transit uçakların elektronik bakımıyla uğraşıyor, bu sayede de bütün uçaklara girebiliyordu.

Yağmurluğunun cebinden bir şişe Stolichnaya çıkaran Boris ivanov:

— Sana votka getirdim, dedi.

Gregori'nin gözleri parladı.

— İyisinden mi, yoksa çok iyisinden mi?

Bu eski bir Rus şakasıydı. Ruslar için bütün votkalar iyiydi.

Gregori misafirini mutfığa götürdü. Kadehleri,

çavdar ekmeğini ve zeytin kavanozunu alıp yerleştiler. Sonra kadehleri tokuşturdular ve bir dikişte içtiler.

Boris Ivanov sinirliliğini yatıştıramıyordu.

— Her şey hazır mı?

Gregori gülerek dolaptan volkmen görünümünde bir şey aldı.

— işte, dedi. Birazdan yerine koyacağım.

Boris Ivanov teknisyen olmadığı için alete hayran kalmıştı.

— Biraz açıklama yap!

Elektronikçi keyifle güldü.

— Bütün övgüleri Yoldaş Neçiropenko hak ediyor. 747'nin uçuş rota cihazı üç santraldan oluşur. Bu santrallar rotayı düzelten otomatik pilota bağlıdır. Takriben her saat uçuş ekibi santralların tahmin edilen noktayı doğru gösterip göstermediğini kontrol eder. Eğer bunlardan biri arızalansa bile diğer ikisi yeterlidir. Eğer anormal bir durum olursa pilot, elektronik ya da manyetik pusulayla hesap yapar... Bu gördüğün ise, Boris, pilotun verdiği emirleri santrallara bilgi olarak aktaran elektronik karttır...

Başkan ağzı bir karış açık başını salladı.

— Her uçağa olduğu gibi KAL'ın 747'sine de elektronik aygıtları kontrol etmeye bindiğimde bu kartı özel kutudakiyle değiştireceğim. Otomatik pilota verilecek ek bir bilgiyle uçağın rotasını değiştireceğim. Ancak pilot kabininde normal uçuş verileri görecek.

— Yani pilotların yollarının değiştiğini anlamayacağını mı söylüyorsun? dedi Boris.

— Bravo! Anladın.

Başkan biraz düşündü. Sonra itiraz etti.

— Ama pilot Anchorage'a gelmediğini anlayacak.

Gregori güldü ve karta yapışık, kibrit kutusu büyüklüğündeki siyah şeye başparmağıyla bastı.

— Bu bir radyo alıcısı. Verilecek bir işaretle gizli ek

emri o iletcek. Bu işaret Kamçatka'daki vericimiz aracılığıyla Anchorage'dan sonra verilecek. O andan itibaren de 747 beş derece kadar kuzeye sapacak ki, bu da Sovyetler Birliği hava sahasına girmesi demektir.

Katıla katıla güldüler. Boris siyah kutuyu tarttı ve hayran bir tavırla:

— Bunu nasıl yapabildin? dedi. Elinde hiçbir imkân yok...

— Yanılıyorsun, bak...

Kalktı ve bahçeye açılan kapıyı araladı. Boris Ivanov yeşilliklerin arasındaki parabolik anteni gördü.

— Görüyorsun ya, bununla New York'un üzerinden düzenli aralıklarla geçen uydularımızdan birinin yayını alıyorum. Merkez'le bağlantımı sağlıyor. Dikkati de çekmiyor. Birçok kişide ticari televizyon uydularının yayınlarını almak için bu tür antenler var... Olayımız içinde Merkez'deki büyük elektronik beyinle her şeyi Binbaşı Neçiropenko hazırladı. Sonra da bunları uydudaki hafızaya kaydetti. Ben de buradan geçerken bunları öğrendim. Burada biraz geliştirdiğim ufak bir bilgisayar var. Antenli alıcıya bağlı. İhtiyacımız olan şeylerle bu aracı dolduran o beyin.

Masal gibiydi! Boris Ivanov inanamıyordu. Dürbünle bile izlenmekten uzaktılar...

— Ya Amerikalılar, hiçbir şeyin farkına varamazlar mı?

— Nasıl? Aktarma işi birkaç saniye sürüyor. Bu da hiçbir şey değil. Sadece sayılar var.

— Yerleştirmekte zorluk çekmeyecek misin?

— Parçaları değiştirmek için on dakika gerekli.

Saatine baktı.

— Şimdi gitmem lazım. Günlerden cumartesi, trafik çok yoğun. Kapitalistlerin araba sayısı her geçen gün artıyor.

— Belki, dedi başkan. Yoldaş Vitaly beş dakikaya

kadar sokağının köşesindeki kulübeye telefon edecek. Oraya gidiyorum.

Kalktı, son bir kadeh daha votka içtikten sonra paltosunu giydi. Dışarı çıkmak istemiyordu, ama gizliliği korumak lazımdı.

*

**

Boris Ivanov geri döndüğünde, yüzünün ifadesinden Gregori bir sorun olduğunu anladı.

— Kaza geçirdiler, dedi Sovyet diplomat. Büyük ihtimalle hareketleri pazara ertelendi.

Gregori bıkkın bir edayla güldü.

— Hafta sonu tatilim yattı. Ama pazar günü sistem aynen çalışacak.

*

**

Van Wick Otoyolu'nda peşpeşe ilerliyorlardı. Trafik keşmekeşinde Korelilerin Seville'i önlerinde gidiyordu. Nihayet havayolları şirketlerine ve terminallerine ait ilk levhalar gözüksü.

Seville, Kore Havayolları'na giden 3 no'lu yanyola saptı. SAS'ın canı sıkılmıştı. Korelilerin vahşiliğini anlamaya başlamıştı. Aniden bir terslik olacağını hissetti, çok basitti. Chris Jones'u uyardı.

— Ruslara dikkat. Onlar da iz üstünde olabilirler. Tehlikeli olan onlar...

Goril emin bir tavırla Magnum 357'sinin kabzasını okşadı.

— Rusların kafatasları diğerlerinininkinden daha sağlam değil ya!

Önlerindeki Seville Kore Havayollarının kalkış rampasını çıktı ve kaldırımdaki bagaj kontrolünün önünde durdu. Milton Brabeck'in kamyonu da Korelilerin arabasının önünde durdu. Dışarı kalabalık değildi, ancak içerde barın yanındaki kayıt bürosunun

önünde Koreli yolcuların oluşturduğu uzun bir kuyruk vardı. Seville'den birisi indi ve koşarak gitti.

— İşte onlar, dedi SAS.

İçerde iki siville birlikte duran Lee Reiner'i görmüştü. Seville'in önünü tıkayan Milton Brabeck ve FBI'daki arkadaşı mavi tulumlarıyla kamyonundan atladılar. Koreli bir tekerlekli arabayla çıktı ve Seville'in yanında durdu. İki muhafız araçtan yüzü sargılı adamı çıkarmaya başladılar. Malko yere indi.

— Şimdi, dedi.

Chris Jones üç adımda ufak tefek Korelinin yanına gitti ve Magnum'un namlusunu adamın boğazına dayadı.

— Eller yukarı! FBI, dedi.

Elinde tabanca Lee Reiner koşuyordu. Milton Brabeck şoför mahalline koştu, kapıyı hızla açtı, adamı dışarı çekti ve burnuna silahı dayadı.

— Kıpırdama!

Lee Reiner sargılı adama ve yanındakilere doğru ilerledi, kimliğini gösteriyordu.

— FBI, dedi. Bu kişinin kimliğini öğrenmek istiyoruz.

Korelilerden biri cebinden cüzdanını çıkarttı ve diplomatik dokunulmazlığı olduğunu gösteren bir kimlik uzattı. Öfkeyle:

— Anlamıyorum. Kore Elçiliği'nde ikinci danışmanım, dedi. Ne istiyorsunuz?..

Lee Reiner hiç istifini bozmadı, parmağını sargılı adama doğru uzattı.

— Bu adamın yüzünü görmek istiyoruz. Kaçırılmış bir kişi olduğunu düşünmemize yol açan bazı sebepler var.

iki adamın desteğiyle ayakta duran sargılı kişi hiç kıpırdamıyordu. Bir grup meraklı toplanmaya başlamıştı. SAS, Milton ve Chris'i harekete geçirdi.

— Dikkat, Ruslar gelebilir.

Rusların orada olmamasını anlayamıyordu. Çevreyi iyice incelemesine rağmen kuşkulu hiçbir şey göremiyordu.

Koreli karşı çıktı.

— Arkadaşlarımdan biri, yandı... Biz de tedavi için Kore'ye götürüyoruz. Size ispatlamak için yüzünü açmaya hazırım. Ancak milletin içinde olmaz, rica ederim. KAL'ın VIP salonuna gidelim.

Malko Korelinin yüz ifadesini incelemeye çalıştı. Sıkılmışa, sinirlenmişe benziyordu, ama en ufak bir korku belirtisi yoktu. Yoksa Albay Chang ona her şeyi söylememiş miydi? Lee Reiner da güç duruma düşmüşse benziyordu. Chris ve Milton'un korumasındaki yüzü sarıladı adam binaya girdi ve hep birlikte VIP salonuna doğru ilerlediler. Koreli bir hostes boş salonun kapısını onlara açtı, yaralıyı bir iskemleye yerleştirdiler. Bitmek tükenmek bilmeyen önlemlerle Koreli diplomat sargıları açmaya başladı. Chris ve Milton kapıya yaslanmıştı. Önce bir çene, sonra yanak ve burun gözüktü.

Hiç kuşkusuz bir Asyalının yüzüydü!

SAS çok bozulmuştu. Son sargılar da düşüyordu. Yüzünün bir tarafı yanmış bir Koreliydi, Albay Jan Kaunas ile hiçbir benzerliği yoktu. Ellerine baktı. Adamın ince narin parmakları, Litvanyalının koskoca tırnaklarıyla taban tabana zıttı. Diplomat sessizliği bozdu.

— Arkadaşımın uçağı kaçırmasını istemem. Beyler, tatmin oldunuz mu?

Öfkelenen Malko, Albay Chang'ın kendileriyle alay ettiğini farkettiler. Lee Reiner sanki on yaş ihtiyarlamıştı. Anlamalı anlamalı bakıştılar.

Bu sargılı adam Jan Kaunas olmadığına göre, o neredeydi?

XIV. BÖLÜM

Öfke ve yeniklik duyguları içinde kıvranan Malko, tekrar arkadaşının yüzünü saran Güney Koreli diplomatı inceliyordu. Kalkan bir jetin gürültüsü camları titretti. Her şey yok oluyordu. Lee Reiner'ı bir kenara çekti.

— Albay Chang bizi atlattı. Jan Kaunas büyük bir ihtimalle başka yoldan gitti. Uçağın diğer yolcularını da kontrol ettiniz mi?

— Evet. Bu konularda acemi değilim. Her yolcu arandı. Uçak da öyle. Hatta normal basınca ayarlı, yemek ambarlarını bile kontrol ettik. Hiçbir şey yok.

— Ya bagaj?

Amerikalı çaresizliğini belirtir bir işaret yaptı.

— Her kutuyu açamayız ya. Fazla önem vermedik...

Malko saatine baktı. 23.10. Karşı önlem almak için çok geçti. Geriye elebaşı Sam Yung kalıyordu. Bir de Joyce Marvin.

Lee Reiner'dan Korelinin numarasını aldı ve telefonu açtı, numarayı çevirdi. Bir kadın Sam Yung'un evde olmadığını söyledi. New York'ta iş yemeğine kalmıştı.

Yaralı yeniden sargılanmıştı. SAS, Lee Reiner'ı kenara çekti.

— Bir fikrim var, ama Seville bana gerekiyor. Arabaya el koyalım.

— Kolay, dedi Lee Reiner.

Gitmeye hazır olan iki Koreliye yaklaştı ve diplomata:

— Bayım, hatamızı hoşgörün, dedi. Çünkü arkadaşınızı getiren araba FBI tarafından aranan ve insan kaçırma olayında kullanılmış bir araç. Size mi ait?

— Kesinlikle hayır. Bir bayan dostumuz ödünç verdi.

— Çok iyi, dedi Lee. öyleyse arabayı sahibesine götürüp ona birkaç soru soracağız. Şoföre talimat verir misiniz?

Koreli soğuk soğuk güldü.

— Tabii, önce arkadaşımı uçağa götüreyim sonra bu işle ilgilenirim.

Adam odadan çıkar çıkmaz Lee Reiner öfkeyle patladı:

— Bu herif bizi hiç iplemiyor! Her şeyden haberi olduğuna eminim. Ben de en az onun kadar kurnazım.

Malko cevap vermedi. Sovyetlerin karşı çıkmaması bu işi önemsememelerinden değil de, sadece Jan Kaunas'ın nerede olduğunu bilmelerindendi. Ve şimdi bundan emindi. Son şansı ise Joyce ve sevgilisidi.

Koreli şoför Seville'i SAS, Lee Reiner, Chris Jones ve Milton Brabeck'in gözetiminde her zamanki yerine bıraktı.

— Evinize dönün, dedi Lee. Eğer canınızın sıkılmasını istemiyorsanız da bundan kimseye bahsetmeyin.

Koreli başka bir şey sormadan kaçtı. Chris Jones otoparka bir göz attı ve:

— Burada otoparklar bile yaşanabilecek kadar hoş, dedi.

— İki kat daha var, bakalım Sam Yung'un arabası burada mı? dedi Malko.

Chris'in numarasını daha önceden almış olduğu gece mavisi Cadillac Sedan'ı üçüncü bodrumda buldular. Sam Yung'un iş yemeği Joyce Marvin'in yatağındaydı.

Chris ve Milton'u, Cadillac'ın yanında bırakarak açık havaya çıktılar. Malko 54. Sokak'ın köşesindeki kulübeden Joyce'u aradı. Meşgul. Sonra öbür numarayı çevirdi.

— Çok tahrik oldum...

Hemen kapadı, teypler çalışıyordu. Skandala sebep olmak lüzumsuzdu. Aklına çok iyi bir fikir geldi.

*

**

Tramp Tower'ın otoparkı Chris Jones ve Milton Brabeck'i sıkmaya başlamıştı. İki saattir gri duvarlara bakıyorlar ve karanlıkta kalmamak için her üç dakikada bir otomatige basıyorlardı. Milton içini çekti.

— Şu herifin yukarıda kadınla yaptıklarını, bir de bizim burada sıkıldığımızı düşündükçe bu işte bir adaletsizlik olduğunu anlıyorum...

Kansas City'nin güzellerine alışmış goril, Joyce Marvin'i ancak hayal edebilirdi. Orada jartiyerler ahlaksız ve kanunsuz kadınlara has tahrik edici araçlardı. Üstelik de deriydi.

Asansörün kapısı açıldı. Uzun boylu ve saçları arkaya taranmış bir Asyalı çıktı. Elleri paltosunun ceplerinde arabasına yaklaştı ve açtı.

— Hu! dedi arkasından Chris Jones.

Sam Yung arkasına dönünce Magnum 357'nin koca namlusuyla burun buruna geldi. Chris dikkatle namluyu Korelinin sol atardamarına dayadı.

— Kıpırdama.

Milton Brabeck, Sam Yung'un arkasına geçti ve üstünü aradı. Sonra anahtarlarını aldı. Chris Jones silahının ucuyla adamı arka koltuğa oturturken SAS ve Lee Reiner öne bindiler.

— Bay Yung, biz Amerikan Haberalma örgütü'nde-niz, dedi Lee Reiner. Size birkaç soru soracağız...

Sam Yung başını öne eğdi. Kendini toparlamaya

çalışıyordu.

— Ne istiyorsunuz? Ben bir işadamıyım... dedi.

— Bayan arkadaşlarınızdan birine bir Seville hediye ettiniz. Bu araç Vermont'ta bir polisin de öldürüldüğü kaçırılma olayında kullanıldı. O günlerde Kore İstihbarat Örgütü'nden Albay Yu Chang sizi ziyaret etti. Montreal'de kaçırılan Jan Kaunas hakkında çok şey bildiğinizi sanıyorum...

— Bu araba benim değil, ayrıca neden bahsettiğinizi de anlamıyorum. Eğer gerçekten polisseniz, normal şartlarda sorgulanmak istiyorum. Bir avukatla...

Chris Jones adamın böğrüne Magnum'un namlusunu sert bir şekilde dayadı.

— Ama bunlar da normal şartlar! diye alay etti. Ülkende olsan taşaklarını koparmışlardı bile. Başlamamızı ister misin?

-- Chris, dedi Malko sert bir ifadeyle. "Taşak" demeyin, adi bir kelime o. Bu beyin hayaları var.

Tutsağa öfkeyle bakan Chris cevap vermedi. Vietnam'ı hatırlamıştı.

— Öyleyse KCIA albaylarından Chang'a arabayı bayan arkadaşınız mı verdi? dedi SAS. O zaman şimdi sizinle birlikte onu gidip sorgularız.

Sam Yung'un yüzü çökmüştü.

— Yemin ederim, bir şey yapmadım.

— Albay Chang'ı tanımıyor musunuz?

Koreli gözlerini kırıştırdı ve kekeleydi.

— Hayır... Evet...

— Yalan söylemeyin, dedi Malko, profesyonel değilsiniz. Sizi boyunuzu aşan ve çok pahalıya ödeyeceğiniz bir olaya soktular. Eğer bizimle işbirliği yaparsanız, kurtulursunuz... Yoksa...

— Kafasına bir kurşun sıkılır değil mi? dedi iri tabancasını sallayan Chris Jones.

Koreli gitgide çöküyordu. Albay Chang tarafından

kullanıldığı aşıkardı.

— Seville kime ait? dedi SAS.

— Size söyleyemem.

— Şimdi onun evinden çıktınız. Metresinizin adı Joyce Marvin.

— Nasıl?..

— Ona sık sık telefon ediyorsunuz. Konuşmalarınız dinleniyordu. Diyelim ki, çok özeldiler...

Koreyli iyice bitkindi. Gözleri dışarıya uğramış, bağırıyordu. Susması için Chris koskoca başparmağıyla adamın atardamarlarına bastırdı. SAS önemli bir şey bulmuştu. Sam Yung, Joyce'un tepkilerinden çok korkuyordu.

— Bu konuşmalardan bir şartla bahsetmeyeceğim. Sizinle birlikte Bayan Marvin'e gideceğiz.

— İmkânsız! diye sıçradı Koreli.

Malko adamın böyle bir şey yapmaktansa öleceğini anladı.

— Üzerini arayın, dedi Chris'e.

Amerikalı adamın ceplerini rahat aramak için boğazına sarıldı. Mendil, cüzdan, kredi kartları, kâğıtlar ve anahtarlıksız bir tek yassı anahtar buldu. SAS anahtarı aldı.

— Bu ne?

— Onu bana geri verin! dedi Koreli.

— Ona sahip olun, dedi Chris'e. Şimdi gelirim.

Gorille Koreliyi başbaşa bırakan Malko asansöre bindi, ve otuzaltıncı katın düğmesine bastı. Sahanlık boştu, yine aynı hafif müzik çalıyordu. Joyce Marvin'in kapısına yaklaştı ve anahtarı yavaşça kilide soktu.

Kapı açıldı, anahtarı cebine atan SAS içeri girdi ve kapıyı kapadı. Genç kadının odasına yöneldi. Tam kapıyı iterken arkasından buz gibi bir ses ona seslendi.

— Burada ne arıyorsun, adi herif?

Arkasına döndü. Joyce Marvin her zamanki siyah

deri elbisesini giymiş elinde otomatik bir Beretta ile karşısındaydı. Yeşil gözlerinden öfke fışkırıyordu.

— Sizi ziyarete geldim, dedi Malko. Önemli bir sebeple.

— Nasıl girdiniz?

— Arkadaşınız Şam'ın anahtarıyla.

— Eşşoğlueşek! diye bağırdı. Hemen anahtarı bana verin.

— Önce, sizinle konuşmak istiyorum.

— Ben istemiyorum.

Sesi gitgide sertleşiyordu. Dudakları öfkeden ileri gelen bir tikle kıvrıldı. Dikkat diye bağırmadan Beretta'nın tetiğini çekti. Eğer SAS parmağının kıvrıldığını görmeseydi, mermiyi karnına yiyecekti. Kenara zor kaçtı. Duvar kaplamaları patlamanın sesini dayanılmaz hale getirdi. Joyce Marvin bağırarak yeniden silahını doğrultuyordu.

— Sizi öldüreceğim! Evime tecavüz ettiniz.

İlk buluşmalarıyla hiç alakası yoktu şu anın. Beretta bir kez daha patladı. Neyseki hedefi şaşan bir silahtı bu. Haliya atlayıp yuvarlanan Malko,.Joyce Marvin'in bacaklarının yanına geldi ve kadının dengesini bozdu. Bileğini yakaladı ancak kadın hâlâ ateş ediyordu, iki ayna kırıldı.

SAS kadını ayağa kaldırdı, kolunu arkasında bükerek odasına itti.

Joyce bağırdı.

— Hayır, orası olmaz!

Malko aldırmandan içeri girdi ve durdu. Joyce Marvin ile seviştiği büyük yatakta bir kadın yatıyordu. Elleri ve ayakları bağlanmış, çıtırçıtlak ve vücudunda kırmızı çizgiler olan Asyalı bir kadındı. Yatağa bir kamçı bırakılmıştı. Kız fazla acı çekmiyordu, ama SAS'ı görünce çılgılık attı. Joyce'un garip eğlenceleri vardı!

Joyce aniden kurtuldu ve tırnaklarını uzatarak

Malko'ya doğru atıldı. SAS son anda gözlerini kurtardı ve kadını yere yatırıncaya kadar süren bir boğuşma başladı. Joyce'un dayanacak gücü kalmayınca yumuşadı. Aniden yeşil gözleri parıldadı ve:

— Şimdi, dedi. Nefis olacak... Haydi gel...

Kalçalarını Malko'ya doğru kaldırdı. Oysa Joyce ile sevişmeye gelmemişti buraya. Bir süre yatışmasını bekledi, sonra ayağa kalktı ve kadının da kalkmasına yardımcı oldu. Kadın SAS'ın sevişmeyi reddetmesine kızmıştı.

Yatakta bağlı olan Asyalı sessiz ve hareketsiz onları izliyordu. Joyce Marvin hâlâ şaşkındı, avucunu açtı ve:

— Şimdi anahtarı verin, dedi.

— Hayır, sizinle gerçekten konuşmam lazım, önce niçin beni bir daha kabul etmediniz?

Yeşil gözler yine parıldadı.

— Niçinmiş! Çünkü siz IRS'nin* adi elebaşlarından birisiniz. Bu işi becerseniz bile bu böyle.

Malko anlamamıştı.

— İRS! Bunu da kim çıkarttı?

— Önce Sam, sonra da Lisa doğruladı. Siz Montreal'e gittikten sonra öğrenmiş...

SAS ağzı açık aldı. Joyce samimiydi. Demek Lisa da KCIA için çalışıyordu. Albay Chang çabuk tepki göstermişti, yaşasın Sam Yung.

— IRS'den değilim, ama ABD'nin güvenliği için çalışıyorum. Dostunuz Sam sizi aldatmış.

Malko kadına Jan Kaunas'ın Korelilerce kaçırılışını ve bu olayda Sam Yung ile Seville'in oynadığı rolü kısaca anlattı. Joyce kaşlarını çattı.

— Ama bu imkânsız, araba buradan kıpırdayamaz. Anahtarı bende. Bakın.

Bir çalışma masasından altın anahtarlığa takılı

(*) Maliyeci

anahtarları aldı. SAS güldü.

— Bir manto giyin ve benimle aşağıya gelin. Bu arabayı yalnız bir kez kullandınız değil mi?

— Doğru.

— Gelin!

Joyce Marvin bir adımda dolaba gitti. Çok öfkeliydi. Asansörde ikisi de tek kelime etmediler. Otoparka öfkeyle fırladı ve Seville'e koştu.

Kilometre sayacına bakınca kıpkırmızı oldu.

— Aşağılık herif, doğru!

Arabadan indi ve Malko'nun karşısında durdu.

— Nerede o salak?

— Gelin.

Üçüncü bodruma indiler ve kadın doğru Cadillac'a yürüdü. Chris Jones kapıyı açtı ve Joyce kısa saçlı gorilin önünde durdu.

— Bu da ne?

Aceleden Joyce Marvin elbisesini iliklememişti ve Chris rahatça kadının çoraplarını ve bacaklarının arasındaki kalp şeklinde kesilmiş tüyleri görüyordu. Batı'da böyle şeylere az rastlanırdı. Joyce adamın bakışlarını izledi ve kıkırdarak:

— Böylesini sık sık görmemişsinizdir, değil mi? dedi.

Sam Yung'un korkulu yüzünü görünce arabaya bindi ve Chris'in üzerinden atladı.

— Adi herif! Arabamla ne yaptın?

— Hiç, hiç, dedi Koreli. Yemin ederim.

Joyce adamı tokatlayarak bir yandan küfredip bir yandan da derisini yolmaya başladı. Chris Jones kadını ayırdı ve tuttu. Adam yanağına aldığı tek yarayla kurtuldu.

— Defol, bir daha da gelme! diye haykırdı Joyce.

Fırtına gibi arabadan fırladı. SAS onu yakaladı.

— Bekleyin, Joyce.

— Neyi?

- Sizinle konuşmam lazım.
- İyi, gelin.
- Sam'ı da getireceğim.
- Onu pencereden atarım...
- Sonra, isterseniz atın. Sizi bulurum.

Kadını bıraktı ve Cadillac'a döndü. Sam, Joyce'suz yaşayamayacağını söyleyerek ağlıyordu. Malko adamı silkeledi ve arabadan inmeye zorladı.

- Bay Yung, sizinle anlaşacağım.
- Ne?
- Ben Joyce ile aranızı yapacağım, siz de bizimle çalışacaksınız...
- Ne istiyorsunuz?
- Kaçırılan adamı arkadaşlarınızın nerede sakladığını.
- Kabul etmeyecektir, diye inledi. Onu tanımıyor-sunuz...
- Biraz, dedi SAS. Bu konuda bazı delillerim var. Benimle gelin. Yukarı çıkıyoruz.

*

**

Malko içeri girmek için Korelinin anahtarını kullandı. Joyce Marvin bütün çekiciliğiyle onları oturma odasında karşıladı. Sam Yung'u görünce kızardı:

- Bu pisliği çöp bacasından atın!
- SAS'ın bir işareti üzerine Chris ve Milton Koreliyi odadan çıkardılar.

Malko bir bacak bacak üstüne atan, bir bundan vazgeçen dişi kaplanla başbaşa kaldı. Kadın SAS'a kuşkuyla baktı.

- Öyleyse aynasızsınız, değil mi?
- Tam öyle denemez. Ama yanımdaki iki adam Gizli Servis'ten.
- Ne istiyorsunuz?
- Reddedemeyeceğiniz bir teklifte bulunmak...

Joyce vahşice güldü.

— İyi, haydi yapın!

— Eğer istersem, yarın bütün FBI'ı başınıza salarım. Ciddiyim. Çok iyi bir avukatınız bile olsa birkaç hafta içerde kalırsınız. Arabanızın bir polisin katli olayına karıştığını unutmayın. Dışarı çıktığınızda da, Koreliler öçalabilirler...scannedbydarkmalt1

Joyce Marvin bir sigara yaktı, gözleri parlıyordu.

— Bu berbat durumlardan kurtulmak için ne yapmalıyım?

— Arkadaşınız Sam ile uzlaşın.

— O pislikle? Bana yaptıklarından sonra? İmkân-sız...

Durum kötüleşmişti. Malko gözlerini genç kadının-kine dikti ve:

— Yaptığı hatayı ona ödetebileceğiniz durumları düşünün, diye mırıldandı...

Kadının bu açıdan bakınca sarsıldığını gördü. Ayrıca saldıgı korku da yeterliydi. ABD'de FBI kelimesi, düşünülmesi gerekli bir şeydi. Joyce son derece açık bir oturuşla bacak bacak üstüne attı ve içini çekti.

— Çok adisiniz! Bir daha Lisa ile görüşmeyeceğim.

SAS rahatladı. Genç kadını terk ederek holde bekleyen Lee Reiner'ın, gorillerin, saçı başı dağılmış, heyecandan kıvranan Sam Yung'un yanına gitti.

— Bay Yung, eğer bana yardım etmeyi kabul ederseniz Joyce sizi affedecek. Kimsenin bundan haberi olmayacak ve misillemeye girişmelerinden de korkmanız gerekmeyecek. Yoksa, onu bir daha hiç görememeniz-den korkuyorum...

Chris Jones'un sıkı sıkı tuttuğu Koreli hırıldadı. Korkudan öleceği gözle görülüyordu... Nihayet:

— Neyi bilmek istiyorsunuz? diye sordu.

— Jan Kaunas nerede?

Sam Yung'un gözleri ışıldadı.

- Hepsi bu mu?
- Evet, dedi Malko.
- Eğer Joyce'un ağzından beni affettiğini duyar-
sam, sorunuzu Cevaplarım.

XV. BÖLÜM

Koreli, Joyce Marvin'in öfkeli bakışları altında salona girdi. Bacak bacak üstüne atan genç kadının dudaklarında zalimce bir gülüş belirmişti. Sam Yung'un üzerinde yaratacağı etkiden emin bir tavırla biraz kıınıldadı ve bacakları olduğu gibi ortaya çıktı. Yung'un boğazı kurumuştı. Bir zamanlar Taegu'da basit bir terziyken böyle bir kadına sahip olabileceğini aklının köşesinden geçirmezdi. Şimdi değil onunla yatmak, telefondaki mizansenler bile günlerce ona yetiyor, onlarla tatmin oluyordu. Joyce için müşterilerinden sadece biri olduğunu biliyordu, ama kadının da ona acı çektirmekten zevk aldığı belliydi.

— Seni bir daha hiç görmeyecektim. Ama, dostumuzu memnun etmek için seni bu kez bağışlıyorum.

Sam Yung suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi başını öne eğdi.

— Dostumuzu niçin memnun etmek istediğimi biliyor musun? Çünkü o beni çok güzel beceriyor. Senden yüz kat daha fazla zevk veriyor. Telefonda dinlediğinde yanımda o vardı...

Sam Yung'un çenesi titremeye, gözleri dolmaya başladı. Joyce'un yanına oturarak elini bacağına koydu. Joyce hiç orali olmadı, ama Yung'un elini de itmedi. Malko'nun bu dokunaklı manzarayı daha fazla

seyredecek vakti yoktu.

— Bay Yung, dedi. Konumuza dönsek artık.

Lee Reiner da içeri girmiş, sessiz sedasız bir köşeye çekilmişti. Koreli eli Joyce'un bacağına yapışık bir halde konuşmaya başladı.

— Kaunas gitti. Bu gece 007 sefer sayılı uçakla Seoul'a hareket etti. Şu anda New York'tan üç bin mil uzakta bulunuyor.

— Biraz açıklayın şu işi. Uçağa nasıl bindi? Yolcular FBI'ın kontrolü altındaydı.

— Elbise kutularının içindeydi, dedi Yung. Onu günlerce atölyelerimden birinde sakladım. Sonra Seoul'daki fabrikama gidecek elbiselerle birlikte bir kutuya yerleştirdim. Kendisine iğne yapıldı.

— Ya villa?

— O dikkati başka tarafa çekmek içindi. Albay Chang'ın fikriydi. Biliyorsunuz... Albay Chang bir şey emretti mi, reddetmek imkânsızdır...

KCIA'nın kendilerini atlattığı ortadaydı. Neyseki, uçak Anchorage'a uğruyordu. Fakat Rusu FBI'a farketirmeden kaçırmaları gerekecekti.

— Jan Kaunas'ın bulunduğu kutu nasıl tanınır?

Sam Yung cevap vermeden önce bir an duraksadı.

— Otuz kutunun her biri numaralanmıştır. Aradığınız kutu 23 numaralı olanıdır.

— Yolculuk için hiçbir önlem alınmadı mı?

— Sanmıyorum. Çünkü Albay Chang'ın bir doktor dostu çok güçlü bir uyku ilacı verdi. Ayrıca, kutuda eli, ayağı ve ağzı bağlı durumda.

— Pekâlâ, dedi Malko. Anlaşmamız burada bitti.

Sonra aklına gelen bir düşünceyle Koreliye döndü.

— Bir telefon edip her şeyin yolunda gidip gitmediğini' sorar mısınız? Sanırım, Albay Chang'ı nerede bulabileceğinizi biliyorsunuzdur...

Malko'nun kararlı ifadesini gören Sam Yung ahizeyi

alıp numarayı çevirdi. Cevap hemen geldi. Malko Korelinin suratında bir değişiklik farkettti. Bir sorun olmalıydı. Yung telefonu kapadığında bembeyaz olmuştu.

— Kaunas'ı gönderememişler! diye kekeleydi. Bir kaza konvoyu geciktirmiş. Galiba bir saldırıya uğramışlar...

— Saldırı mı?

— Evet. Birinci Cadde'de. Albay Chang saldıranların Rublar olduğunu düşünüyor... Adamlar silahlıymış. Ama hepsi öldürölmüş.

Malko kulaklarına inanamıyordu. Nasıl oluyor da Lee Reiner hiçbir şey bilmiyordu! Ruslar Kaunas'ın izini nasıl bulmuşlardı?

— Neredeymiş şimdi?

Koreli başını öne eğdi.

— Onu 30. Sokak'a götürmüşler. Hareket öbür güne, pazara kalmış.

Malko ile Lee Reiner göz göze gelerek anlamlı bir şekilde bakiştılar. Koreli titrek bir sesle:

— Rusun bulunduğu yeri Albay Chang ve adamlarının dışında benden başka bilen yok, dedi. Eğer bir girişimde bulunacak olursanız mahvolurum ben.

— Duruma bakılırsa orayı Ruslar da biliyor. Bu sizi kurtarır.

Sam Yung ağzından akan salyalarını sildi.

— Rehini korumak için Seoul'dan en iyi subaylar getirildi. Onları gafil avlamanız imkânsız. Çok iyi silahlanmış durumdalar.

Bu kesindi. Bu konuyu düşünmek gerekiyordu. Koreli korku dolu gözlerle SAS'ın kararını bekliyordu.

— Siz hiçbir şey olmamış gibi yerinize dönecek ve her zamanki gibi işinize devam edeceksiniz. Sakın beni aramaya kalkmayın. Çok acil bir durum olursa, buraya telefon edersiniz... Bu kez fırsatı kaçırmak istemiyoy-

rum.

— Rus depomda olduğu sürece saldırmayacaksınız, değil mi? diye sordu Koreli.

— O bizi ilgilendirir, dedi Malko. Eğer bu konuşmamızdan birisine söz edecek olursanız, adam kaçırma ve cinayete suç ortaklığından içeri girersiniz ve hiçbir avukat da sizi on yıldan önce dışarı çıkaramaz.

Yung cevap vermeksizin başını salladı. Sonra bakışlarını salonda gezdirdi. Joyce odasına çekilmişti. Malko sokak kapısını açarak Koreliyi gönderdi. Lee Reiner onu oturma odasında bekliyordu.

— Polisi aradım, dedi. Bugün Koreliler ile Portorikolular arasında silahlı çatışma olmuş. Koreliler dördünü de temizlemiş. Fakat Kaunas'ı taşıdıkları kamyon ortalıkta yok...

— O kadar önemli değil, dedi Malko. Şimdi elimizde bir şans daha var. Onu değerlendirmeliyiz. Joyce nerede?

— Buradayım, dedi genç kadın içeri girerek. O böcek suratlı herifi görmeye daha fazla tahammül edemedim.

Sonra bakışlarını Chris ve Milton'un üzerinde gezdirdi. Kıpırmızı kesilen iki goril nereye saklanacaklarını bilemediler.

— Dostlarımdan hoşlandınız sanırım, dedi Malko. Bu iyi oldu işte.

— Neden.

— Çünkü kırk sekiz saat onlarla birlikte oturacaksınız. Sahip olduğunuz bilgilerin dinamitten farkı yok. Bu nedenle dostlarım sizi koruyacak. Pazar akşamına kadar dış dünya ile ilişkiniz kesilecek.

— Umarım hoşça vakit geçiririz.

Malko Lee Reiner'a başıyla işaret etti. Sabahın biriydi ve her saniyenin önemi vardı. Dışarı çıkarlarken Chris kapıya kadar geldi.

— Sakın tuzağa düşmeyin, dedi Malko Chris'e. Bu

kadın her şeyi yapar.

— Nerede olduğumu sakın karıma bildirmeyin, diye yalvardı Chris. Yoksa bana inanmaz.

*

**

Malko, Yung'un anahtarıyla kapıyı açıp Joyce'un dairesine girdiğinde yalnızdı. Bazı kararlar almış, bir plan hazırlanmıştı. Chris ile Milton'a ihtiyacı vardı, fakat Joyce'u da burada yalnız bırakamazdı.

Genç kadının teybiyle oynayan Chris, Malko'yu görünce sıçradı, sonra:

— Bu tür bantların varlığını rüyamda görsem inanmazdım, diye kekeledi.

Milton Brabeck'in suratı perdelerin renginden farksızdı. O da kulaklarına inanamıyordu. Malko Joyce'a yaklaşıp elini öptü.

— Kalın giyecekleriniz var mı?

— Evet, niye sordunuz? Beni kayağa mı götüreceksiniz?

— Hayır. Hep birlikte Alaska'ya, Anchorage'a gidiyoruz. Uçağımız iki saat sonra kalkıyor.

XVI. BÖLÜM

Malko sessizce ahizeyi yerine koydu. Dışarda yağan kar, Hilton'un içindeki gürültüyü bastıracak kadar yoğundu. Otelin holü gürültücü Eskimolarla doluydu.

— 007 sefer sayılı uçak Kenndy Havalanı'ndan beş dakikalık rötarla 23.57'de kalkmış, ilgilendiğimiz kutu uçakta. Uçuş planına göre uçak 2.24'de burada olacak, dedi Chris'e.

Chris Jones saatine baktı. Anchorage ile New York arasında beş saatlik bir fark vardı. Saati 19.57'yi gösteriyordu. Yani, daha altı buçuk saat bekleyeceklerdi. Milton gerinerek esnedi. Hareketten önceki sinirlilik belirtisiydi bu. CIA Bölge Ajanı Cassius Timber kalın bıyıklı, zeki bakışlı eski bir havacıydı.

— Vaktimiz var, yemeğe gidelim, dedi sakın bir sesle.

Malko ile arkadaşlarının gelişleri ve Langley'den aldığı teleks sakın hayatını altüst etmişti. İki yüz bin nüfuslu Anchorage'da, başta eski Vietnam savaşçılarından olan Şerif Bob Marley, kontrol kulesi sorumlusu ve kentin kuzeyindeki hava üssü Elmendorf'un birçok subayı olmak üzere tanımadığı yoktu.

Malko ile dostları bir gün önce Chicago yoluyla gelmişler ve Timber tarafından karşılanarak hemen bir plan yapmışlardı. Saat beşte hava kararmış ve ondan sonra da Hilton'da dönüp dolaşarak dakikaları

saymaya başlamışlardı.

Malko yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı.

— Planı özetleyelim, dedi. Saat on birden itibaren şerif tüm vaktini bize ayırıyor...

— Evet, diye sözünü kesti Timber. Biz de uçaklara servis yapan ekibi ele geçireceğiz ve onları şerifin gözetimine bırakacağız, sonra da havaalanı binasında onların servis görevini üstleneceğiz.

— Korean Airlines memurları değişikliği farketmez mi? diye sordu Malko.

— Farketmezler. Uçak Servisi tüm havayollarına hizmet eden bir kuruluştur ve her seferinde değişik memur gönderir. Zaten Korean Airlines'ın bürosunda o saatte iki kişi vardır. Grace adında Amerikalı bir kadın ve kimseyi tanımayan Koreli bir genç kız. İkisi de bürodan dışarı çıkmazlar.

Chris iskemenin üzerinde duran beyaz tulumlara baktı. Sırtlarında büyük kırmızı harflerle SERVİS yazılıydı. Tulumlar tüm silahlarını gizlemeye yeterince uygundu.

— Aradığımız koli, uçağın ön bagajında bulunuyor, dedi Malko. Yani, transit yolcuların valizlerinin konduğu bagaj.

— Bu akşam üç transit yolcu var, dedi Timber.

— Güzel. Bu durumda bagajın Servair'in iki memuru tarafından açılması kimsenin dikkatini çekmez. Fakat aradığımız koliyi bulmak hayli vaktimizi alabilir.

— Uçak bir saat yirmi dakika duracak, dedi Timber. Diğer teknik ekiplerin de uçakla ilgileneceğini düşünürsek etraf hayli hareketli olacak. Bizimkiler dikkati çekmez. Valizlerin taşınacağı arabanın üstü kapalı. Pilotlar arabanın dolu ya da boş olduğunu göremezler.

— İnşallah işimiz bu soğukta fazla sürmez, dedi Chris.

Bu sırada kapı açıldı ve içeri Joyce Marvin girdi.

— Ben acıktım.

— Haydi, yemeğe gidelim.

Geriye sayma başlamıştı. Şu an için yapacak bir şey yoktu. Hep birlikte aşağı indiler. Hilton'un holü ana baba günüydü. Her yanı dolduran Eskimolar yerlere yayılmışlardı. Boş bira kutularından geçmek imkânsızdı. Dışarı çıkıp kiralık Lincoln'a atladılar.

— Captain Cook'a gidelim, dedi Timber.

Anchorage'daki birkaç iyi lokantadan biriydi burası. İçerde gürültülü bir kalabalık vardı. Müşterilerin çoğu, kazandıkları parayı yemeye gelen Kuzeyli petrol işçileriydi.

Hiçbirinin iştahı yoktu. Son derece gergindiler. Sadece Joyce bir biftek yedi.

— Gidip biraz dinlenelim, dedi Malko. Yorucu saatler geçireceğiz. Otele dönüyoruz.

*

**

Anchorage'ı Kuzey-Güney doğrultusunda kesen anayol Minnesota Drive bomboştu. Çevresinde yer alan lokanta ve servis istasyonları geceleri kapatıyorlardı. Malko sağa saparak çamlarla çevrili Willow Drive'a girdi ve iki mil sonra büyük bir otoparkta durdu. Tam karşısında ışıklı büyük bir reklam vardı: "Flying Machine. Kokteyl. Bar."

Bu çevrede açık tek yerdi burası.

Otoparktaki arabaların birinden üniformalı biri indi: Buluşacakları şerifti bu. Yanlarına gelerek:

— Adamlar burada, dedi.

— Gidelim, dedi Timber.

— Flying Machine'in kapısında gelenleri kontrol eden bir yarma vardı. Fakat Chris ile Milton'u görünce sesi çıkmadı. İçerde geniş bir salon, köşede "U" biçiminde bir bar vardı. Karşı köşesine yerleşmiş küçük

orkestra yerel parçalarçalıyor, şarkı söyleyen mını etekli şarkıcıya gürültülü biçimde eşlik ediyorlardı. Burası, saat on birden sonra Anchorage'da eğlenebilecek tek yerdi.

Cassius Timber salona bir göz attıktan sonra yanlarına geldi.

— Oradalar!

Malko, bir Eskimo dilberin beline sarılmış bir genç ile sıkıntıdan patladığı belli iriyarı bir adam farkettiler. Bunlar, Servair'in memurlarıydı.

Üçü birden ayağa kalktıklarında, Chris ve Milton da biralarını bitirmişlerdi. Adamlar önlerinden geçince Malko ve arkadaşları da peşlerine takıldı. Henüz yirmi metre gitmemişlerdi ki, bir köşeden şerif çıktı.

— Selam çocuklar!

Durup şerifin yanlarına gelmesini beklediler. Aynı anda çevreleri Malko, Chris, Milton ve Timber tarafından sarıldı.

— Ne oluyor böyle? diye sordu içlerinden biri.

Şerif yatıştırıcı bir işaret yaptı.

— Bir şey yok. Küçük bir yardıma ihtiyacım var. Bu beyler bu geceki görevinizde yerinize geçecekler.

— Hey, dalga mı geçiyorsun sen? dedi iriyarı olanı.

Chris Jones cebinden çıkardığı Gizli Servis kimliğini herifin burnuna soktu.

— Çok ciddiyyiz, bayım!.. Şu andan itibaren yapacağınız ya da söyleyeceğiniz her kelime Devlet güvenliğiyle yakından ilgilidir... Siz de, bayan. Şu anda ABD'nin güvenliği söz konusudur.

İriyarı olan şaşırmıştı.

— Vay canına! Bu saçmalıklarla bizi işimizden mi edeceksiniz siz?

— Öyle bir tehlike yok, dedi şerif. Şimdi kibar kibar benim arabama bineceksiniz ve gecenin bir kısmını birlikte geçireceğiz. Korean Airlines'ın iki uçağı

havalandıktan sonra serbestsiniz. Evinize gidebileceksiniz. Tabii, bütün olup bitenleri unutmuş olarak.

*

**

Modern kontrol kulesi, terminal binalarının arasında yer almıştı. Binalardan biri yeni, diğeri eskiydi. Yenisinin önünde park ettiler. Chris ile Milton beyaz tulumlarını giymek için Lincoln'da kaldı. Malko ile Timber da içeri girdiler. Havayolu şirketleri bürolarının yer aldığı uzun koridor ıssızdı. Sadece dip tarafta biraz canlılık farkediliyordu. On, on beş kişilik Kore mürettebatıyeni gelmişti. www.cizgiliforum.com

Malko ve Timber arka merdivenden birinci kata çıktılar ve Amerikalının açtığı kapıdan bir büroya girdiler. Amerikalı geniş camdan dışarısını gösterdi.

— 007 sefer sayılı uçak şuradaki 3 no'lu yere, 015 de 5 no'lu yere gelir, dedi.

Los Angeles'tan gelen ikinci uçak 007'den daha önce inecekti.

Malko saatine baktı. Yarım saatleri vardı. Hole indi. İki Koreli yolcu valizlerini Chris ve Milton'a teslim ediyordu. Her şey yolundaydı. Malko dışarı çıktı. Hava açık, ama soğuktu. Yağış yoktu ve ısı dağların tepelerinde -23'e düşmüştü.

*

**

747'nin dev karaltısı 320 no'lu piste indi. Malko heyecanla Timber'a döndü.

— O mu?

Timber kontrol ekranına bakarak:

— Hayır, dedi. 015 Los Angeles'tan geliyor. Bizimkinden yirmi dakika önce kalkacak. Tam vaktinde geldi. Gidip bakayım, bir terslik var mı öğreniriz.

O çıkınca Malko telefonu açıp şerife durumu sordu.

— Her şey yolunda, dedi polis. Bizimkiler uslu uslu

oturuyorlar. Onları boş bir hücreye tıktım.

Malko telefonu kapadığında içeri Timber girdi.

Zaman çok ağır akıyordu. Nihayet gecenin karanlığında iki parlak ışık belirdi. Bu, New York'tan gelen 007 sefer sayılı uçaktı. Dört dakikalık bir rötarla inecekti.

— Her şey yolunda, dedi Timber. Grace ile konuştum. Birkaç yolcu var. İşte şunlar.

Malko Amerikalının uzattığı listeyi inceledi ve birden gördüğü iki isimle sıçradı. Biri Albay Chang, diğeri Lisa Park idi. Koreli kadının bu uçakta ne işi vardı?

Şaşkınlığını farkedenden Timber sordu.

— Bir aksilik mi var?

— Şu kadını tanıyorum, dedi Malko. Niçin bu uçağa bindiğini anlayamadım?

— Ah! Onu gördüm. Gerçekten çok güzel bir kadın. Chang isimli Koreli adamla birlikteydi.

Her şey anlaşılıyordu. Lisa Park da baştan beri Malko'yu kontrolle görevlendirilmişti. Görevi bittiği için de şimdi ülkesine dönüyordu.

— Şuraya bakın! diye bağırdı Timber.

Dışarda, Chris ile Milton önlerindeki bagaj arabasını iterek uçağa doğru ilerliyorlardı. Kimsenin dikkatini çekmedikleri belliydi. Uçağın kanadı altında kayboldular, sonra gövdenin baş tarafında yeniden belirdiler. Chris elindeki madeni anahtarla uçağın bagaj kapısını açmaya gitti. Malko gözlerini onlardan ayıramıyordu. Her şey beş dakika içinde belli olacaktı.

XVII. BÖLÜM

Chris Jones bagaj kapısını açarak içeri girdi. Servis arabasını karıştırmakta olan Milton Brabeck'in Malko tarafından görülmesine imkân yoktu. Biraz sonra Chris ortaya çıktı ve Milton'a bağırdı. Milton hemen yerinden fırlayarak arkadaşının peşinden bagaja daldı. Cassius Timber Malko'ya bir el telsizi uzattı.

— **Avcı, Avcı** I'i arıyor, diye bağırdı Malko. Her şey yolunda mı?

Telsizden Chris'in sesi duyuldu:

— Yolunda, **Avcı!** Yalnız biraz işimiz var. Aradığımız nesne bagajın ta en dibinde.

— İşiniz kaç dakikada biter?

— En az on dakika.

— Pekâlâ, devam öyleyse!

Konuşulanları Timber da duymuştu. Malko ona döndü:

— Siz ne düşünüyorsunuz?

Amerikalı saatine bakarak başını salladı.

— Normal olarak işin yolunda gitmesi gerek.

Malko oturarak telsizi karşısına koydu. Bagajın karanlığında Chris ile Milton'un elbise kutularını karıştırmalarını hayal ediyordu. Sarı servis arabası terk edilmiş gibiydi. Yolcuların valizleri uçağa yerleştirilmişti. Birden, Malko'nun aklına bir fikir geldi. Telsizi açarak:

— Bagajın kapısını kapatın, diye seslendi Chris'e. Böylece, kimse kuşgulanmaz.

Biraz sonra bagaj kapısının ağır ağır kapandığını farketti. Dışardan bakan biri eşya yükleme işinin bittiğini sanırdı. Önlerinde henüz vakit vardı. Yakıt doldurulması hâlâ devam ediyordu. Yan taraftaki 015 sefer sayılı uçağın çevresinde kimsecikler yoktu. Sadece elektrojen grubu ve uçağı piste çıkaracak dev tekerlekli çekici traktör vardı. Birden, uçağın reaktörleri çalışmaya başladı. Traktör 747'yi piste doğru çekmek üzere harekete geçti.

Diğer uçağın çevresi ise, teknisyenlerle doluydu.

Malko birden soluğunun kesildiğini hissetti. Yer teknisyenlerinden biri sarı arabayı terkedilmiş sanarak terminal binasına doğru itmeye başladı. Malko'nun parlak fikri aleyhine dönüyordu!

— Aman Tanrım! diye inledi.

Hemen telsizi kapıp bağırdı:

— **Avcı I**, neredesiniz?

— **Avcı**, kutuyu almak üzereyiz. Burası öyle Tanrının cezası bir yer ki!

— **Avcı I**, kutuyu alıp hemen kapıyı açın. Arabanızı aldılar. Biriniz hemen fırlayıp terminal binasına koşsun ve eline geçirdiği bir çantayı uçağa götürsün. Sanki unutmuşsunuz gibi davranın.

Otuz saniye sonra bagaj kapağı açıldı ve dışarı fırlayan Chris binaya doğru koşmaya başladı. Kapağın ağzında Milton ve tuttuğu karton kutunun ucu görülüyordu..

Biraz sonra Chris tekrar ortaya çıktı. Sarı arabayı iterek uçağa gidiyordu. Kapağın altına geldiğinde eline geçirdiği yarım düzine valizi bagaja, Milton'a uzattı. Malko soluk alamıyordu artık.

Birden büyük kutunun ucu göründü. İki goril insanüstü bir güçle ağır kutuyu bagajdan çıkarıp

arabaya yerleştirdiler. Milton aşağı atladı, bagaj kapasını kapadı. Sonra birlikte arabayı binaya doğru itmeye başladılar. Malko ile Timber hemen dışarı fırladı, koşarak merdivenlerden inip giriş katında Chris ile Milton'u karşıldılar.

Kutu hemen hemen iki metre boyunda, altmış santimetre enindeydi. Üzerinde kocaman bir 23 rakamı vardı. Arabayı boş bir odaya sokup kapıyı kapadılar. Milton bıçakla kutuyu boydan boya kesti. Kutunun içinde, mummyadan farksız biçimde hareketsiz yatan biri vardı: Jan Kaunas. Malko elini yüzüne değdirdi. Yüzü sıcaktı. Bileğini tuttu. Kalbi zayıf, ama düzenli bir biçimde atıyordu.

— Buna sülfazin vermiş olmalılar, dedi Timber.

Aceleyle adamın ellerini kontrol ettiler. İri ve yayvan elleri vardı. Jan Kaunas olduğuna kuşku yoktu.

— Çabuk, dedi Malko, buradan uzaklaşalım.

Chris Jones Litvanyalıyı sırtladı, koşarak holü geçtiler ve dışarı çıktılar. Jan Kaunas'ı Lincoln'un arka koltuğuna yatırıp arabaya atladılar ve hemen hareket ettiler. Oturacak yer olmadığı için, Malko o sırada yeni gelmiş olan şerifin arabasına bindi ve:

— şu arabayı izleyelim, dedi.

Bir süre havaalanında ilerlediler ve sonunda bir hangarın önünde durdular. Timber üst üste üç kez korna çaldı. Hangarın kapısı açıldı ve iki araba içeri girdi. Lincoln'dan atlayan Timber bağırdı:

— Malı yükleyin ve hemen havalanın.

Hangardaki uçağın yanında bekleyen dört CIA görevlisinden biri doktordu. Kaunas'ı onun nezaretinde uçağa taşıdılar.

Chris Malko'ya elini uzattı.

— Burada ayrılıyorruz. Bir dahaki sefere şöyle güneşli, eğlenceli bir yerde görev almaya bakın... Bu kez hiç eğlenemedik.

Haklıydı. Bu kez ancak bir kişi öldürebilmişti.

Milton da elini uzatarak Malko'ya veda etti.

— Haydi çabuk olun! diye bağırdı Timber.
Gidiyorsunuz.

Uçağın motorları çalışmaya başladı. Hangarın kapısı tekrar açıldı. Uçak hareket etti. Malko birden son derece yorgun olduğunu hissetti.

Malko şerifin arabasına binerken Korean Airlines'ın dev 747'sinin de pist başında kalkmaya hazır olduğunu gördü.

*

**

Yol tek yönlü olduğu için şerif Hood Gölü çevresini dolanmak zorunda kalmıştı. Kıyı şeridinde ilerlerken birden fren yaptı ve durdu. İlerde, ışıkları sönük bir araba vardı.

— Ne yapıyor bu herif burada? diye mırıldandı şerif.
Gidip şuna bir bakayım.

Sirenini açarak arabaya yaklaştı ve arkasında durdu. El feneri direksiyonda tek bir adamın yüzünü aydınlattı.

Adam kapıyı açıp gülümseyerek dışarı çıktı. Polis feneri yüzüne tuttu. Adamı gören Malko, suratına yumruk yemiş gibi oldu.

Birkaç metre önünde duran kişi, KGB'nin New York Sorumlusu Albay Boris Ivanov idi. Gecenin bu saatinde ve Korean Airlines uçağının Seoul'a havalandığı bu sırada burada ne işi olabilirdi?

XVIII. BÖLÜM

Şerif, Rusun uzattığı kâğıtları elektrik fenerinin ışığında inceliyordu. Malko arabadan fırlayıp ona burada ne yaptığını sormayı düşündü. Ama cevap alamazdı. Zaten kontrol de bitmişti. Şerif arabasına dönerken, Sovyet albayı da sinyal verip yavaşça hareket etti. Polis Malko'nun yanına oturdu.

— Bir manyak daha! dedi. Uçakları seyretmeye bayılmış. Kâğıtlarını gösterdi. Birleşmiş Milletler'de delege. Bir Rus. Bu sabah United Airlines ile gelmiş... Arabası kiralık.

— Bir KGB albayı olmalı, dedi Malko. Burada bulunmasının bir nedeni var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama endişeliyim. Haydi, gidip Cassius Timber'ı bulalım.

CIA şube şefi onları şerifin bürosunda bekliyordu. Rusla karşılaştıklarını duyunca suratı değişti, odadan çıktı ve bir süre sonra elinde bir haritayla döndü. Haritayı masaya yayarak:

— İşte, 007 sefer sayılı Kore uçağının izlediği rota, dedi. Anchorage'dan Seoul'a gidiyor ve Kamçatka Yarımadası boyunca Sovyet hava sahasının otuz mil yakınında uçuyor. Japonya'nın güneyindeki hayali Nokka noktasına kadar indikten sonra Seoul'a dönüyor. Sakin havada yedi saatlik bir uçuş.

Malko haritadaki mavi rakamlarla siyah oklara

baktı. Birden boğazı kurumuştı. Şerifin kontrol ettiği Rus albayı son derece sakin görünüyordu. Elinden avını kaçırmış gibi öfkeli bir hali yoktu. Malko'nun Jan Kaunas'ı kaçırdığından habersiz olduğuna göre, elbetteki kendinden emin bir hali olacaktı. Bu tek bir gerçeği ortaya koyuyordu: Ruslar ajanlarını uçak Seoul'a varmadan ele geçireceklerdi. Bunun da yolu, uçağı Sovyet topraklarına inmeye mecbur etmek! Ama nasıl? Sovyet avcı uçaklarının uluslararası hava sahasında ticari bir uçağı saldırmaları imkânsızdı. Ama yine de KGB albayının o sakin hali, Rusların şeytanca bir şey tezgâhladığını ortaya koyuyordu. Anchorage'a doğayı seyretmeye gelmiş olamazdı.

— Sovyetlerin uçağı karşı bir girişimde bulunmasından korkuyorum, dedi Malko. Onunla irtibat kurabilir miyiz?

— Elbette, dedi Timber. Neden korkuyorsunuz? Uçağı kaçırmalarından mı, yoksa sabotajdan mı?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Hepsi mümkün. Uçuş süresince izlenen normal işlemler nedir?

Amerikalı önündeki haritaya eğildi.

— Kontrol kulesinden öğreniriz. Kore uçağı normal olarak Seoul'a kadar beş kez yerini bildirmesi gerekir. Rotası üzerinde beş. hayali nirengi noktası vardır: Bethel, Nabie, Neeva, Nippi ve Nokka. Bu noktalar arasında yaklaşık bin iki yüz kilometre mesafe var. 747'nin mesajları Anchorage ve Tokyo-Narita kontrol istasyonlarından alınır ve teleksle Korean Airlines'a bildirilir. İlk mesaj yaklaşık bir saat on dakika sonra gelecek.

— Uçakla irtibat kurulabilir mi?

— Elbette. Bütün 747'lerde iki VHF* telsiz ve üç HF* telsiz bulunur. VHF'lerin iletişim sınırı iki yüz

(*) Çok yüksek frekans

(*) Yüksek frekans

deniz mili kadardır. HF'ler ise sınırsızdır. Uç HF'den biri uluslararası bir frekansta sürekli dinlemededir.

— Güzel. Şimdi kontrol kulesine gidelim. Belki de ben yanıyorum. Ama rotalarından çıkarılabileceklerini bilmeleri gerek. Böylece pilotlar daha uyanık olur.

*

**

— Kore uçağı saat 3.20'de 320 no'lu pistten normal kalkış yaptı, dedi kontrol kulesi sorumlusu. Seoul'a mahalli saatle 5.53'te varacak. Havalandıktan sonra sola dönerek güneybatıya döndü ve beş mil boyunca irtibatımızı sürdürdük. Ondan sonra Anchorage Kontrol İstasyonu'nun sahasına girdi.

— Peki, radarda da izlediniz mi?

— Radar alt kattadır. Fakat normal şartlarda otuz beş milden sonra radarda izlemezler.

— Radara gidelim, dedi Malko.

Aşağıya indiler. Radar operatörü onlara ekran üzerinde hareket eden noktaları gösterdi. Her noktanın uçuş numarası, yüksekliği, kontrol kodu ve rotası belliydi.

— 007 sefer sayılı uçak normal kalktı, dedi o da. İrtibat kurmak isterseniz HF telsiz kullanacaksınız. VHF'nin sınırını aşılar.

Malko ile Timber dışarı çıktılar. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Saat 4.10 idi. Kalkışa hazırlanan Panam'ın bir jumbo'sunu izlediler.

— Ne yapıyoruz? dedi Timber.

— Kontrol kulesine uçağın pilotlarını uyarmasını bildirin. Rotalarından çıkarılabilirler. Sonra bir kahve içip Korean Airlines bürosuna gider, rotayla ilgili teleksi bekleriz.

*

Gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu, fakat Internatio-

nal Building'e geldiklerinde kar başlamıştı. Anchorage uyuyordu. KAL bürosu açık, ama boştu. Teleks, Tokyo'dan, Seoul'dan, New York'tan gelen mesajları geçiyordu. Timber eğilip kâğıdı kopardı.

— işte, beklediğiniz haber geldi.

Rakam ve harflerden oluşan mesajı uzattı. KAL 007 NB, 1320 F 310, 59.18. ON, 171 45.4 W, 14 05, TL 240/35. Malko için bu mesajın Çince'den farkı yoktu! Amerikalı okudu:

— Mesaj uçağın türünü, enlem ve boylama göre durumunu, irtifasını, bundan sonraki mesajın saatini ve rüzgârın hızını veriyor. Her şey yolunda görünüyor. Bundan sonraki durumu bir saat sonra Kamçatka'nın güneyinde, Neeva noktasında verecek.

— Anchorage Kontrol İstasyonu'ndan onları radarda izlemelerini isteyemez miyiz? diye sordu Malko.

— Anchorage ile Tokyo arasında 2000 milin üzerinde çalışan radarımız yok... Ama durun, aklıma bir fikir geldi. Aleut Adaları'ndaki Shemya Üssü'nde çok güçlü bir radar var. Ticari uçak rotalarıyla Sovyet hava sahasını gözlerler. Güney Kore uçağını izlemelerini onlardan isteyebilirim. Etki alanları Nippi'ye dek uzanır, dedi. Reiner.

— Sovyet avcı uçakları harekete geçerse farkedebilirler mi?

— Hem de nasıl!

— öyleyse hemen Shemya'yı arayın. Böylece ancak içim rahatlar.

Haritaya eğilip uçağın nerede bulunduğuna baktı.

*

**

Kamçatka'nın en ucunda bulunan Kokutan Üssü'ne izni olmayan ordu mensupları bile giremezdi. Katı iklim şartlarında çalışan bir avuç mühendis ve elektronikçiden başka kimse de yoktu orada. Üs, Petroparvlovsk

Limanı'nı koruma noktalarından biriydi. Ayrıca, girilen harekâta uygun ve gerekli cihaz sadece orada vardı. Binbaşı Neçiropenko'nun orayı seçmesinin nedeni de buydu zaten.

KGB binbaşısı, duvarları elektronik cihazlarla kaplı salona girdi ve radar operatörünün arkasına oturdu. Radar ekranı, cihazın azami sınırı olan bin deniz miline ayarlanmıştı.

— Yakaladın mı onu? diye sordu Neçiropenko.

— Evet, binbaşım. Yarım saattir izliyorum. Belli irtifada ve 20. rotada uçuyor.

— Telsiz irtibatı var mı?

— Normal. Az önce durumunu bildirdi.

KGB binbaşısı ekranda tembel tembel hareket eden küçük yeşil noktaya baktı.

— Güzel. Şimdi rota ayar cihazlarını bizim kontrolümüze geçirecek sistemi çalıştır.

Radarcı yerinden kalkıp güçlü bir telsiz vericisinin başına geçti. Cihaz, Gregori Soustine'in KAL uçağına yerleştirdiği mini alıcıya önceden ayarlanmış belli bir frekans üzerinden sinyal verecekti. Radarcı düğmeyi çevirdi ve yerine döndü.

— Tamam binbaşım. Cihaz çalıştı.

Neçiropenko'nun gözleri radar ekranındaydı. Şu andan itibaren Güney Kore uçağının rota ayar cihazları istenilen normal verilere uygun rakamlar vermesine karşın, uçağı beş derece kuzeye, yani Sovyet hava sahasına doğru döndürecekti. Pilotun, dışardan ikaz edilmedikçe bunun farkına varması imkânsızdı.

— Güzel! Şimdi hedefi üç boyutlu radara al.

Bu son derece modern bir radardı. Hedefin hızını, mesafesini ve yüksekliğini aynı anda verebiliyordu. Gerektiğinde uçaksavar füze bataryalarına bağlanarak hedefin kesin olarak imhasını sağlıyordu.

Birkaç saniye sonra, KAL uçağının ekranda belirme-

siyle birlikte yan tarafa durumunu bildirir bir dizi rakam çıktı.

Küçük yeşil noktayı izleyen binbaşı, salondaki bir hava albayına döndü.

— Albayım, avcı uçakları havalanmaya hazır mı?

— Evet binbaşı. Lopatka Üssü alarmda. Pilotlar pist başında sizden kalkış emri bekliyor.

— Yaklaşık bir saat sonra kalkacaklar. Hava nasıl?

— 30.000 fitte harika. Doğudan hafif rüzgâr var. Laser topunu ne zaman devreye sokacağız.

— Uçağın telsiz irtibatını kontrol altında tutun. Dışardan aranacak olurlarsa laseri çalıştırın ve emrim olmadıkça da kesmeyin.

Laser topu Sovyet teknisyenlerinin yeni geliştirdiği bir cihazdı. Teorik olarak hedefi yoğunlaştırılmış ışınla yok eden korkunç bir silah olarak kabul ediliyordu. Fakat Kokutan'da bulunan modeli, henüz madeni eritecek güce sahip değildi. Ancak ürettiği enerji hedef çevresindeki atmosferi iyonlaştırarak dışardan gelen radyo dalgalarının bu bölgeye girmesini, bölge içindeki dalgaların da dışarı çıkmasını engelliyordu. Sonuçta, telsiz operatörlerinin akıl erdiremediği bir sessizlik oluşturuyordu. Bu arada pusulaları da belli bir noktaya sabitleştiriyordu. Böylece laser ışınına hedef olan araç "sağır- dilsiz" bir hale dönüşüyordu. Laser topu üç boyutlu radara bağlandığında ise, hedefin kilometrelerce uzaktan telsiz bağlantısını kesmek mümkündü...

Şimdi her şey, herakâtın amacını gerçekleştirmeye hazır durumdaydı. Amaç, Sovyet hava sahasına "giren" bir uçağın avlanması olacaktı... Binbaşı Neçiropenko ucu yaldızlı bir sigara yakarak:

— 007 sefer sayılı uçak Sovyet hava sahasını ihlal eder etmez bana haber verin! dedi.

Hosteslerden biri kaptan pilota yemek getirdiğinde yardımcı pilot gazete okuyor, uçuş mühendisi de yakıt hesabı yapıyordu. Bu bölgede ani çıkan rüzgârları dikkate alarak temkinli olmalıydılar. Çünkü Anchorage ile Tokyo arasında inebilecekleri tek yer, Kamçatka'daki Ruslara ait askeri havaalanıydı ve oraya iniş de kesin yasaktı.

Yardımcı pilot saatine baktı.

— Neeva noktasındaki durumumuzu kontrol vakti geldi.

Yardımcı pilot uçuş durumunu gösteren rota ayar bilgisayarının düğmesini çevirdi ve birkaç saniye içinde koordinatları aldı. Uçak rotasındaydı. Durumu telsizle Anchorage ile Tokyo'ya ilettili.

— 35.000 fite yükselebilir miyiz? diye sordu uçuş mühendisi. Daha az yakıt harcamış oluruz.

Pilot hemen Tokyo'yu aradı.

— 35.000 fite yükselmek için izin istiyoruz.

Cevap hemen geldi.

— İzin verilmiştir.

Yakıt tasarrufu ve rüzgârlar nedeniyle bu gibi değişiklikler olağandı. Geçerli tek kural, aynı irtifadaki iki uçak arasında yirmi dakikalık bir mesafe bırakmayı gerektiriyordu. Nitekim KAL'ın 015 sefer sayılı uçağı da dört yüz kilometre önlerinde uçuyordu. Hava nefisti. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve yolcular uykundaydı.

Seoul'a öngöröldüğü gibi 5.53'te varacaklardı, hatta belki biraz daha erken.

*

**

Şerifin bürosundaki üç telefon aralıksız çalışıyordu. Cassius Timber'ın Shemya Radar Üssü komutanıyla görüşmesi için NSA'dan izin alması gerekmişti. Şimdi ise, Amerikan üssü yirmi dakikadan beri Güney Kore uçağını izliyordu. Bu izleme bin altı yüz kilometre daha

sürecek, sonra görevi Japonya'daki Wakkanai Üssü üstlenecekti.

— Şu an her şey normal gözüküyordu.

— 35.000 fite çıkmak için izin istediler, dedi Timber.

— Niçin?

— Nedeni açıklanmadı. Yakıt tasarrufu ya da rüzgâr nedeniyle olabilir.

Telefon çaldı. Ahizeyi kaldıran Timber'in yüzü değişince Malko önemli bir şey olduğunu anladı. Amerikalı telefonu kapayarak SAS'a döndü.

— Shemya Güney Kore uçağının hafifçe kuzeye yöneldiğini söylüyor. Neredeyse Sovyet hava sahasını ihlal etmek üzereler. Bu gibi hatalar arada bir olur. Neyse, önlerindeki rota ayar cihazı hatayı düzeltir.

Malko biraz soğuk kahve içti. Gün ağarmak üzereydi. Anchorage, Asya-Amerika ve Asya-Avrupa arasındaki önemli uğrak yerlerinden biriydi. Buna rağmen şu saatte, havayolları büroları bomboştı. Aradan yirmi dakika geçti. Telefonlar çalmıyordu. Malko'nun sinirleri gevşemişti. Duyduğu korku, en ufak bir aksiliği bile gözünde büyütmesine yol açıyordu. Birden telefon sesiyle yerinden sıçradı. Bu kez Timber'in sesi titrekti.

— Emin misiniz?

Malko cevabı duymadı, ama telefon kapandığında o da en az Amerikalı kadar heyecanlıydı.

— Acayip şeyler oluyor, dedi Timber. Shemya, Kore uçağının Sovyet hava sahasına girdiğini ve beş derecelik bir sapmayla rotasından uzaklaşmaya devam ettiğini bildiriyor. Bu durumda Rus avcı uçakları her an onu düşürebilirler... Hem de hiçbir uyarıda bulunmadan.

XIX. BÖLÜM

Malko boğazındaki düğümün gitgide büyüdüğünü hissediyordu. Ne oluyordu böyle? Uçak niçin rota değiştirmişti?

— Bu durumda ne olur?

Cassius Timber başını salladı.

— Hiç bilmiyorum! Shemya rotadan çıktıklarını bildirmek için telsiz bağlantısı kurmaya çalışıyor. Belki koordinatları karıştırdılar. Ya da uçağın rota ayar cihazlarında bir bozukluk var. Her ne olursa bunun kısa zamanda farkına varacaklardır. On dakika sonra Nippi noktasından geçecekler. Merkez kendilerine hatalarını bildirir, onlar da gereken düzeltmeyi yaparlar.

— Yolu kısaltmak için kuzeye kaymış olamazlar mı? diye sordu Malko.

Amerikalı yüzünü buruşturdu.

— Hiçbir pilot bu derece hassas bir Sovyet bölgesine girmeye cesaret edemez. Başlarına ne geleceklerini bilirler. Bizim casus uçakları bile oraya girmez. Gerekli bilgileri uydular aracılığıyla elde ederiz. Siz rahatınıza bakın, bunun bir sebebi vardır.

— Gidip Korelilere bakalım. Telekte yeni bir haber olabilir.

KAL bürosu sabahın sekizinde uçakları olmadığı için bomboştı. Sessizce oturup 007 sefer sayılı uçaktan bir

haber almayı beklemeye başladılar. Yirmi dakika sonra teleks geldi. Cassius Timber teleks fişini yırtıp Malko'ya gösterdi. Fiş, 747'nin bulunduğu son noktayı gösteriyordu.

— İşte, normal rotalarına dönmüşler: N.49.41.9 E 159.19.3. Uçağın Nippi noktasında verdiği durum bu. Başlangıçta bir programlama hatası yapmış olmalılar. Artık gidip yatabiliriz...

Malko'nun uykusu yoktu. Sinirleri çok gergindi. Bir süre daha KAL bürosunda kaldılar, sonra Timber'in odasına döndüler. İçeri girdiklerinde, üç telefondan biri çalmaya başladı. Zil sesi Malko'nun yüreğini ağzına getirdi. Timber ahizeyi aldı, dinledi ve bembeyaz bir suratla yerine koydu.

— Shemya arıyordu. 007 sefer sayılı uçağın Nippi'de verdiği durum mesajını almışlar. Oysa uçağın o sırada çok daha kuzeyde olduğunu ve Sovyet hava sahasının yüz mil içine girdiğini tespit etmişler!

Malko cevap verdi. Korktuğu başına gelmişti. Düşünceli düşünceli otururken Timber da telefondan telefona koşuyordu. Sonunda:

— Shemya, Kamçatka'nın güneyindeki Lopatka Üssü'nden dört Sovyet avcı uçağının havalandığını bildiriyor, dedi. Dört Sukhoi 15 Flagon. 007'nin peşine takılmışlar.

— Aman Tanrım! dedi Malko. Onlara haber vermek gerek.

Cassius Timber elindeki ahizeyi bıraktı.

— Shemya durumu bildirmek için telsiz bağlantısı kurmaya çalışmış, fakat uçak cevap vermiyormuş. Tokyo da bir süredir uğraşıyormuş, ama onlar da cevap alamamış. Herhalde telsizleri bozuk.

Malko haritaya bakarak çıldırmış Boeing'in başına neler gelebileceğini düşündü.

— Uçak hava korsanlarının eline geçmiş olamaz mı?

Belki de rotayı değiştiren onlardır...

Timber bir an dūřündū.

— Olabilir, ama bōyle bir durumda da pilot şifreli bir mesaj gōnderebilirdi. Ama yapmadı. Uçaktan çıt çıkmıyor.

— Ne olacak şimdi?

— Bunu dūřünmeye cesaretim yok. Telsiz bağlantısı kurmaya çalışacağız. Bir de, hatalarını farketmeleri için dua edeceğiz. Nasıl oluyor da bulunmadıkları bir noktada olduklarını bildiriyorlar, anlamıyorum... Demek ki, rota ayar cihazları bōyle gösteriyor. Ama, imkânsız bu! Bōyle bir řey hiç olmadı. Telsiz bozukluğu dışında her şeyin normal olduğunu sanıyorlar.

— Vay canına! Fakat bunun bir çaresi olmalı. Bu gibi durumlarda tehlikeyi haber verecek bir yol vardır mutlaka.

Yine telefon çaldı. Timber dinledikten sonra Malko'ya döndū.

— Sovyet avcı uçakları Kore uçağına yaklaşıyormuş. Boeing'ten hâlâ ses seda yok. Shemya bunun imkânsız olduğunu söylüyor. 007'nin önünde giden 015 sefer sayılı uçakla konuşmuşlar. Pilotu VHF'den irtibat kurmak istemiş, ama başaramamış.

Sustular. Malko yorgunluğunu unutmuştu. Havaalanı, yavaş yavaş gelmeye başlayan temizlik işçileriyle canlanmaya başlıyordu. Ortalık aydınlanıyordu. Puslu, karlı, sıkıcı bir hava vardı.

Kore uçağının uçtuğu yerde ise, hâlâ geceydi.

— Koreli sorumluları uyarmak gerek, dedi Malko. Belki onlar bir çare bulur. şu an durumdan haberdar olan bir tek biziz.

— Normal, dedi Timber. Onlardaki radarlar kısa mesafelidir... Ama, onların da elinden bir şey gelmez...

— 007 nerede şimdi? diye sordu Malko.

Amerikalı telefonu açıp Shemya'yı aradı.

— Şu anda Kamçatka'nın batı sahillerinde. Sovyet hava sahasında ilerlemeye devam ediyor.

Birden, Malko'nun aklına delice bir fikir geldi.

— Boris Ivanov'u bulmalı. Ne olup bittiğini ancak o bilir.

— Bu çok güç, dedi Amerikalı. Sabahki yolcu listelerine bir göz atarım. Fakat, ya bir oteldedir, ya da sahte bir isimle seyahat ediyordur.

Çıkmak üzereyken yine telefon çaldı. Bu kez yüzü aydınlandı.

— Sovyet avcı uçakları geri dönmüşler, dedi. Sanırım yakıtları bitti. 007'ye ulaşamadılar!

Malko duvardaki Kuzey Pasifik haritasına baktı. Kore uçağında neler oluyordu?

*

**

Kaptan Pilot Şoitak-Yong belki onuncu kez koordinatları yeniden kontrol etti. Cihaz yine aynı cevabı verdi: Normal rotada, r 20 üzerindeydiler. Camdan dışarı baktı. Gece pırıl pırıldı. Aşağıda hiç ışık yoktu. Deniz üzerinde uçtuklarından normaldi bu. Gözünü 280 derecede takılı kalan pusulaya çevirdi. Canı sıkıldı. Kuzey kutbu yakınlarında pusulalar kimi zaman takılırlardı. Ama, bu kadar uzakta ve uzun bir süre imkânsızdı bu...

— Hâlâ telsiz bağlantısı kuramadınız mı? diye sordu yardımcı pilot.

— Aklım ermiyor bu işe. Hiçbir cevap alamıyorum. Bütün frekansları denedim. Oysa, cihazlar normal gibi görünüyor...

Aksi gibi bu bölgede nerede olduklarını anlayacakları bir nirengi noktası da yoktu. Rota ayar cihazları yolunda olduğuna göre, telsizin bozulması fazla önemli değildi. Başmakiniist başını hesap cetvelinden kaldıracak:

— Yakıt durumumuz iyi, dedi. Yaklaşık dokuz ton yakıt var.

35.000 fite çıkmakla yüzde yedi yakıt tasarrufu yapmışlardı.

Uçuş normal sürüyor, yolcular uyuyordu. Yardımcı pilot bir kez daha telsizi kontrol etti, sonra cihazı Sel-Com'a* bağladı. Dışardan arandığı takdirde yeşil ışık durumu hemen haber verecekti.

Kaptan pilot içinden yangın ya da buna benzer bir aksiliğin olmaması için dua etti. Böyle bir durumda, mecburi iniş için Ruslara haber verip izin alamazdı...

*

**

Binbaşı Neçiropenko, radar operatörünün arkasında durmuş sessizce sigara içiyordu. Kore uçağını gösteren yeşil noktanın arkasında dört nokta daha vardı, fakat aradaki mesafe hiç kapanmıyordu. Operatöre doğru eğilerek:

— Ne halt yiyor bunlar? diye homurdandı.

— Şu ana kadar uçağı yakalayamadılar, binbaşım.

Bulundukları kontrol salonundan avcı uçaklarıyla irtibat kurmaları imkânsızdı. Uçaklar bir güvenlik tedbiri olarak tek kanal üzerinden üslerine bağlıydı.

— Lopatka'yı ara! dedi binbaşı. Bu heriflerin ne yaptığını sor.

Birden, ekranda avcı uçaklarının peşpeşe geri döndüklerini gördü. Öfkeden kuduracak gibiydi.

— Ne oluyor yahu böyle? Deli mi bunlar? Geri dönüyorlar.

Radarcı telefondaydı. Ahizeyi bırakıp geri döndü.

— Uçakların yakıtı bitmiş, binbaşım. Lopatka Üssü de Dolinsk'i uyarmış. Boeing o yöne gidiyor. Radara girdi mi, oradan avcıları havalandıracak.

(*) Otomatik bağlantı seçici

Binbaşı ağzındaki izmariti öfkeyle attı. Avcılar hedefi yere indirmekten aciz olduktan sonra, son model radarın ve laser topun olmuş, ne işe yarardı? 007 sefer sayılı Boeing Sovyet hava sahasına resmen girmiş ve şu anda rahat rahat yoluna devam ediyordu.

Shemya ile Wakkanai'nin ve 105 sefer sayılı uçağın tüm telsiz mesajlarını dinliyorlardı. Kore uçağı cevap vermediğine göre, demek ki laser topu hâlâ çalışıyordu. Artık, avcı uçaklarının ikinci girişimini beklemekten başka çare yoktu. Bu seferkinin etkili olacağı kuşkusuzdu, ama yine de planın değişmesi gerekecekti. Çünkü Kore uçağı önceden planlandığı gibi Kamçatka'ya indirilemeyecek kadar batıya kaymıştı. Son umut Sakhalin Adası'ndaydı. Şu ana kadar saat gibi işleyen bir plan mahvolmak üzereydi. Bu işle daha yakından ilgilenmeliydi. Odadan çıkmadan önce geri döndü ve:

— Şu Hava Savunma'daki sersemlemlere söyleyin, eğer o uçağı kaçıırırlarsa General Fedorşuk'tan çecekleri var.

*

Üzerinde blucin ve bol bir kazak bulunan KAL sorumlusu Grace uykulu gözlerle içeri girdi. Cassius Timber'ı tanıyordu. Kendini bir iskemleye bırakır bırakmaz:

— Aman Tanrım! dedi. Bu saatte ne diye beni yataktan kaldırdınız. Sabahın üçüne kadar zaten görevdeydim.

— önemli bir şey oldu, dedi Amerikalı. Shemya istasyonu 007 sefer sayılı uçağınızın Sovyet hava sahasına girdiğini ve telsize cevap vermediğini bildirdi. Ortada tehlikeli bir durum var. FBI bunun bir uçak kaçırma olayı olabileceğini söylüyor.

— Tanrım!

Amerikalı kadın hemen telefona atılıp Seoul'u aradı.

Uzun uzun konuştuktan sonra ahizeyi bıraktı. Rahatlamış gibiydi.

— Seoul'dakilerin hiçbir şeyden haberi yok. Uçağın durum bildirir mesajları normal gelmiş. Uçuş programında bir terslik yok.

Malko ile Timber bakiştılar.

— Ya telsiz? dedi Malko.

— Belli bir telsiz görüşme programları yok, dedi Grace. Bunu umursamadılar. Seyrek de olsa, telsiz bozuklukları doğaldır.

— Ama bunun bütün telsiz cihazlarında olması biraz tuhaf, dedi Malko.

Amerikalı kadın şaşkındı.

— Ne diyeceğimi bilmiyorum. Uçağa yolcuları ben bindirdim. Hiçbir sorun çıkmadı. Uçak zamanında hareket etti. Kaptan pilotu tanırım. KAL'ın en iyilerindendir. Bir rota hatası yapması imkânsız. Zaten bilgisayarlar buna fırsat vermez... Bekleyeceğiz. Birazdan Nokka da mesaj gönderecek.

— Sanmam, dedi Malko. Telsizleri çalışmıyor ki?

— O zaman Seoul bana teleks çeker.

Bu sırada Kore uçağı Sovyet hava sahasındaki uçuşuna devam ediyordu! Malko uçaktan en ufak bir hayat belirtisi çıkmamasına şaşıyordu.

Telefon çaldı. Yine Shemya idi.

— Radardakiler iyice şaşkına dönmüş, dedi Timber. Uçak saat bir otuzdan beri Sovyet hava sahasında uçuyor ve hiçbir çağrıya cevap vermiyor. İlk havalanan Rus avcıları uçağı indirmeyi beceremediler. 007 şimdi normal rotasının iki yüz elli mil kuzeyinde Sakhalin Adası'na doğru gidiyor.

— Aman Tanrım! diye patladı Malko. Hiçbir şey yapamaz mıyız?

Timber başını salladı.

— Telsizleri çalışmadığına göre bir şey yapamayız.

Shemya onları devamlı arıyor. Wakkanai kontrol istasyonunu da geçmişler. Artık herkes tehlikeyi öğrenmiştir. Uçak Sovyet hava sahasında oldukça elimizden bir şey gelmez.

Malko pencereden baktı. Hava aydınlanmaya başlıyordu. Beliren binaları, dizili duran 747'leri seyretti. Buradan binlerce mil ötede 007 bir felakete doğru uçuyordu.

— Boris Ivanov'dan hâlâ haber yok mu?

— Yok, dedi Timber. Yerel polis araştırıyor.

Oturdıkları yerden Amerikan radarlarıyla yaşanan bir felaketi izlemek korkunçtu! Aynı olay ayda geçse, ancak bu kadar çaresiz olabilirlerdi... Timber kahve getirmeye gitti.

*

•*

Telefonun ziline Malko cevap verdi. Kendini tanıttı. Arayan Shemya idi.

— Sakhalin Adası'ndaki Dolinsk-Sokol Üssü'nden üç Sukhoi 15 Flagon ile bir Mig 23 havalandı. Herhalde 007'yi mecburi inişe zorlayacaklar.

Malko heyecanını bastırmaya çalıştı. Her şeye rağmen, Sovyetlerin ele geçirmek istedikleri adam şu an Langley'e doğru uçuyordu. Kore uçağını yere indirseleler bile, içinde aradıklarını bulamayacaklardı, öyleyse, sakın olmalıydı.

Ama yine de içindeki sıkıntıyı atamıyordu.

*

**

Binbaşı Neçiropenko'nun öfkesi gitgide artıyordu. Sovyetler Birliği'nin en iyi avcı uçakları kabul edilen Sukhoi'ler KAL'ın Boeing 747'sini yakalayamamışlardı.

Telefon çaldı. Bir astsubay ahizeyi uzattı. Arayan, Valdivostok Bölgesi Komutanı General Govarov idi.

— Yakıt nedeniyle takibi yarıda kesmek zorunda kaldık, dedi.

Binbaşı bütün kanınının tepesine çıktığını hissetti. Mesleğinin geleceği bu işe bağlıydı.

— General, herhalde bana bu uçağın iki saat boyunca üzerimizde uçtukten sonra yakalanmadan sınırlarımızdan çıkıp gideceğini söylemek istemiyorsunuz, dedi. Şimdiye kadar böyle bir rezalet hiç duymadım... Bu operasyonu General Fedorşuk'un emrettiğini unutmuş gibisiniz.

Bu basit binbaşının arkasında KGB'nin tüm gücü bulunduğunu general de biliyordu.

— General Fedorşuk'a operasyonu bizzat yönettiğimizi söyleyebilirsiniz, dedi General Govarov. Şu anda Dolinsk'ten havalanan üç Sukhoi ile bir Mig 23'e uçağı ne pahasına olursa olsun durdurmaları emredildi.

— Bundan önceki pilotlara da aynı emir verilmişti, diye alay etti binbaşı.

— Şimdi havalananlar tecrübeli pilotlarımızdır. Bir sorun çıkacağını sanmam.

— Dilerim öyle olur, dedi Binbaşı Neçiropenko. Uçak, laser topumuzun etki alanından çıkmak üzere. Bu sınırı aştı mı, yeniden telsiz bağlantısı kurabilir. Bu da bir felaket olur...

*

**

Lincoln, Hava Kuvvetleri Ellendorf Üssü'nün nizamîyesinde sert bir fren yaptı. Nöbetçiye arabanın plakası verildiğinden geçmelerine hemen izin verildi, Timber, Hava Kuvvetleri'ndeki tanıdıkları aracılığıyla olayı Shemya'ya direkt bağlı üstün izlemek için izin koparmıştı.

Saat sekizden beri Boeing'i izleyen yüzbaşı onları bekliyordu.

— Çabuk gelin, dedi yüzbaşı. Yeni haberler var.

Sovyetler dört yeni uçak havalandırdı.

Salonun duvarları harita kaplıydı. Bir köşede arı gibi çalışan telsizciler vardı. Yüzbaşı başını salladı.

— Böyle şey görmedim! Bu uçağın tüm telsizleri susmuş durumda ve şu ana kadar da Ruslar hiçbir şey beceremediler.

Boeing'in izlediği yol, duvardaki haritalardan birinde kırmızı çizgiyle belirtilmişti ve çizgi her an uzuyordu. Uçak şu an Sakhalin üzerindeydi. Yüzbaşı:

— Uçak şu an normal rotasının üç yüz on mil kuzeyinde bulunuyor.

Masanın üzerinde duran hoparlörden bir ses yayıldı.

— Şu and 747'nin iki mil gerisinde ve iki bin metre altında bir Sukhoi avcı uçağı uçuyor. Hava açık. Boeing'i çıplak gözle görmüş olması gerekir. Diğer uç avcı uçağı çok daha geriden ve alçaktan geliyor, öndeki Sukhoi'nin yolcu uçağını inişe zorlayacak donanımı yok gibi.

— Peki ne yapmak istiyor bunlar? dedi Timber.

— Bilmiyorum, diye karşılık verdi yüzbaşı. Bu Sukhoi'nin yedek yakıt tankları var. Top taşıyor. Buna karşılık üzerinde iki füze takılı.

— Bunun yolcu uçağı olduğunu bilmiyorlar mı?

— Elbette biliyorlar. Sovyet pilotu tanıtıcı sinyal ışıklarını gördüğünü söyledi.

Birden hoparlörden Rusça bir ses duyuldu.

— Telsiz konuşmalarını buraya bağladılar, dedi Yüzbaşı.

Malko biraz Rusça bilmesine rağmen bazı teknik kelimeleri anlamıyordu. Yanlarına gelen bir albay tercüme etmeye başladı.

— Pilot Dolinsk'e dört dakikalık yakıtı kaldığını bildiriyor.

— Sukhoi'lerden ikisi geri dönüyor.

Malko haritadaki kırmızı çizgiye baktı. Kore

uçağının uluslararası hava sahasına girmesine birkaç yüz kilometre kalmıştı. Yani birkaç dakikalık bir yol. Rahat bir soluk alacakken, albayın tercümesi duyuldu.

— Dolinsk'teki yer kontrol pilota füzelerini ateşleme emri verdi.

*

**

General Sovarov su gibi terliyordu. Sakhalin'den havalanan pilotların bu kadar beceriksiz olduğunu hiç tahmin etmemişti. Sonunda uçaklarından biri hedefi çıplak gözle görmüştü. Fakat onun da yolcu uçağına Sovyet topraklarına inmesi gerektiğini anlatacak uluslararası hareketleri yapacak vakti yoktu. Kore uçağı birkaç dakika sonra uluslararası hava sahasına girecekti. Bu zamanı değerlendiremezse, gecikmiş müdahalesi Japon ve Amerikan radarlarınca tespit edilecek ve uluslararası bir alanda gerçekleştirilen bu saldırı korsanlıkla suçlanacaktı.

Alnında biriken terleri sildi. Hayatını ve mesleğini ilgilendiren kesin kararı vermek için iki dakikası kalmıştı. Ayrıca, laser topunun etki alanının da sonuna gelmişlerdi. Hiçbir şeyden haberi olmayan Koreli pilotlar dış dünya ile bağlantı kuracaklardı. Sovyet avcı uçaklarının saldırısına uğradıklarını bildirirlerse büyük bir skandal olurdu...

Diğer taraftan, Boeing'i elden geçirirse kafasına bir kurşun sıkması gerekecekti. General Fedorşuk onu görevi ihmal ve beceriksizlikle suçlayacaktı. Bunun cezası da, Sovyet Askeri Mahkemesi'nce idam demektir. Bir an düşündü ve emri verdi:

— **Hedefi imha edin.**

*

**

Salonda telsiz cızırtısından başka ses yoktu. Malko gözlerini hoparlöre dikmiş, bekliyordu. Birden Rusça

kısa bir cümle duyuldu. Albay hemen tercüme etti:

— Peşpeşe iki füze attılar.

*

**

Malko taş kesilmiş gibiydi. Hoparlörden gelen kısa cümleler anında tercüme ediliyordu.

— Sukhoi dönüyor...

— Hedef tam isabet...

Telefon çaldı. Bir subay açtı.

— Wakkanai istasyonu. Kore uçağından telsiz mesajı almışlar. Ani irtifa kaybettiklerinden söz ediyorlarmış.

Malko gözlerini yumdu. Füzelerin patlamasıyla uyanan iki yüz altmış dokuz yolcuyu, paniği, pilotların aczini düşündü. Hoparlörde ses kesilmişti.

Yine telefon çaldı. Albay titrek bir sesle:

— Kore uçağı Wakkanai radarlarında kaybolmuş, dedi.

Kimsenin konuşacak hali kalmamıştı. Malko:

— Mecburi iniş yapma şansları var mı? diye sordu.

Gözleri dolan albay başıyla olumsuz bir işaret yaptı. Başarıya ulaşan bir görev korkunç bir dramla noktalanıyordu. Ruslar henüz bilinmeyen bir yöntemle Kore uçağını Sovyet topraklarına çekmişler, yere indirmeyi beceremedikleri için de imha etmişlerdi. Böylece, uçakta bulunan KGB ajanından kurtulduklarını sanıyorlardı.

*

**

Grace'in yüzü allak bullak, gözleri kıpkırmızıydı. İlk memurlar gelmeye başladığında KAL bürosunda bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Korean Airlines'a ait 007 sefer sayılı uçak Seoul saatiyle 3.23'te bir Sovyet Sukhoi'si tarafından iki füzeyle düşürülmüştü. Sakhalin kıyılarından yaklaşık otuz beş mil açıktaki, Monteron Adası civarında denize gömülmüştü.

Birden teleks işlemeye başladı. Sanki bir mucizeyle karşılaşacaklarmış gibi hepsi cihaza doğru koştular. Haber, Seoul'daki Korean Airlines bürosundan geliyordu ve beş kelimelik bir cümleydi:

"007 sefer sayılı uçağımız düştü."

“...Malko soluğunun kesildiğini hissetti. Radar ekranındaki yeşil noktanın peşinde dört yeni nokta belirmişti.

-Ne oluyor böyle? diye bağırdı.

-Radar istasyonundan bildirildiğine göre Kamçatka'nın güneyindeki Lopatka Üssü'nden dört Sovyet av uçağı havalanmış, dedi Timber. Hedefleri, Kore yolcu uçağı...”

Güney Kore yolcu uçağının düşürülmesinde ve korkunç dramın bu noktaya varmasında Malko'nun rolü neydi? Bunda kader mi etkin olmuştu, yoksa SAS'ın KGB'ye karşı giriştiği mücadeleden galip ayrılması mı?... Gerard de Villiers bu kez yine gerçek ve güncel bir olayı işliyor...

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR: ÖLÜMLE RANDEVU • KİYAMET GÜNÜ • HEDEF REAGAN • SAS İÇİN SAMBA • SAS İSTANBUL'DA • BAŞKANA ŞANTAJ • KARA CEHENNEM • SAN SALVADOR'DA DEHŞET • BULGAR ÇIKMAZI • ATİNA'DA CİNAYET • KENNEDY DOSYASI • SANGHAY EKSPRESİ • HAİTİ CELLATI • KIZIL GRENADA • HAMBURG'A FİRAR • KAHİRE-KOMPLOSU • İTALYAN İNTİKAMI • AZERİ BEYRUT'TA •